

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:

**Плоди
християнина**

№3, 2010

* * *

**Любов земна. Стежина в полі.
У зорях ночі щастя мить.
Якої ще у Бога долі,
Якої долі ще просить?**

**Любов моя — життя без краю.
Коли повернешся в мій дім?
Вже гасне сонце понад гаєм,
І ти згоряєш разом з ним...**

**Але колише вітер трави —
Весни замріяний дзвінок,
Пливе самотньо синім ставом
Із квіту синього вінок.**

**Пливе моє життя поволі,
Його нічим не зупинить,
Якої ще у Бога долі,
Якої долі ще просить?**

Олеся БІЛОУС

* * *

**Летить життя у проміжках доби,
Летить життя у днях, як в сантиметрах.
Що рахувать? Зіб'єшся від лічби:
Умерти — жити, жити — знову вмерти.**

**Підняти вгору два своїх крила
І бігти полем, щоб таки злетіти!
Набрати в пелену зела
І все життя до болю полюбити!**

**Летіти полем, щоб не забруднить,
Не розірвати гнівно, не згубити
Весни і квітня, тиху щастя мить,
Не розтоптати білосніжні квіти.**

**Любити те, що в світі лиш одне —
Кохання, слово, матір, Батьківщину.
Летіти полем у життя земне,
Знайти мету, завдання і причину.**

Олеся БІЛОУС

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(0332) 25-44-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@online.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Василь МАРТИНЮК
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія КОРНІЙЧУК

Представник журналу в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
тел. (519)685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
«Християнське життя»
(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 3500 примірників

У номері:

М. Паночко. Позиція Івана Хрестителя	4
Е. Грабовенко. Плід життя	6
І. Іванов. Плід уст — хвала	9
Д. П. Плід Духа	10
Д. Джі. Плід і дари Святого Духа	13
Ч. Сперджен. Померти, щоб принести плід	14
Ю. Вавринюк. За плодами їхніми	16
В. Мартинюк. Плід покаяння	18
Свідчення. І Сак Ок	20
Мати Тереза. Плоди, зрошені кров'ю серця	22
Свідчення. А. Горобець: «Найкращий спортсмен...» ..	26
Радіопередачі «Жива надія» — 40 років	28
Добро ніколи не буває втраченим. <i>Притча</i>	31
Т. Головіна. Бог перемиг!	32
С. Вінковський. Один за всіх	34
В. Шишков. Стівідсоткова «автоцивілка»	36
Водяна могила. <i>Фотопроповідь</i>	37
Найбільше чудо для індуса — навернення	38
М. Миронова. Чи ж справедливий Бог?	40
Чудесне врятування	42
М. Юнаковський. Той, хто наводить мости	43
А. Десницький. Блага вістка для хворих	44
С. Прокопчук. Три листочки осені	47
Поетична сторінка. Олеся Білоус	48
С. Тимофєєва. Нарікання	50
Місії «Голос надії» — 20 років	52
Новини	54

Художній та технічний редактор **Віктор Мокійчук**

У номері використані фото **Юрія Вавринюка, Геннадія Андросова, Павла Борис, Віктора Мокійчука та інтернет-ресурсів**

 При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

*Чому Я чекав, що родитиме він виноград,
а він уродив дикі ягоди? (Іс. 5:1-7)*

У пророка Ісаї, якого без перебільшення можна було б назвати одним із найпоетичніших пророків Старого Заповіту, є неперевершена за описом та глибиною почуттів «Пісня про виноградник». До речі, у вступі вона названа «любовною піснею», що на перший погляд є дивним — у самій пісні, здавалося б, нічого не говориться про це почуття, а лише про виноградник. Так, у центрі уваги автора саме виноградник, образ якого персоніфіковано, надано ознак живої особи. Але все-таки це розповідь про любов. Про любов Великого Бога до Свого народу, який виступає у Пісні в образі винограднику. Вже з перших слів розповіді можна зауважити особливу, хвилюючу, неземну любов, якою просякнутий практично кожний вислів, кожний образ. Перш за все, її видно в тій турботі та праці, які вкладені у виноградник. «Обкопав його, від каміння очистив, засадив добірним виноградом...» Навіть сьогодні, в еру техніки та високих технологій, праця на землі є нелегкою, а в часи, коли все робилося вручну, вона прирівнювалася до подвигу. Виноградник посаджено на «плодючому верху гори», все було підготовлене до збору врожаю: «і башта поставлена» і «чавило витесане». Усі ці чинники: хороший ґрунт, турботливі руки, любов, важка праця повинні були принести результат — хороші плоди. «Чекав, що родитиме він виноград, — а він уродив дикі ягоди!»

Якими оптимістичними словами розпочиналася Пісня — і з якою гіркотою обірвалася...

Гарно, поетично, проникливо описав Ісаїя стосунки Господа та народу Господнього. Проповідники люблять цей розділ і часто звертаються до нього. Але чи задумувалися ви над тим, що ця Пісня — про нас із вами? Про тих, кого вже Новий Заповіт називає «вибраним людом». Озирніться навколо себе: кожен прожитий нами день, кожен наш крок у житті — це прояв великої любові та турботи Божої. Він дає нам життя і все, що потрібно для життя. Він дає нам хліб і до хліба. Він благословляє наші родини і нашу землю. Він турбується про нас так, як турбувався господар винограднику в Ісаєвій Пісні. Він, врешті решт, пожертвував найціннішим, що в Нього було, — Сином Своїм.

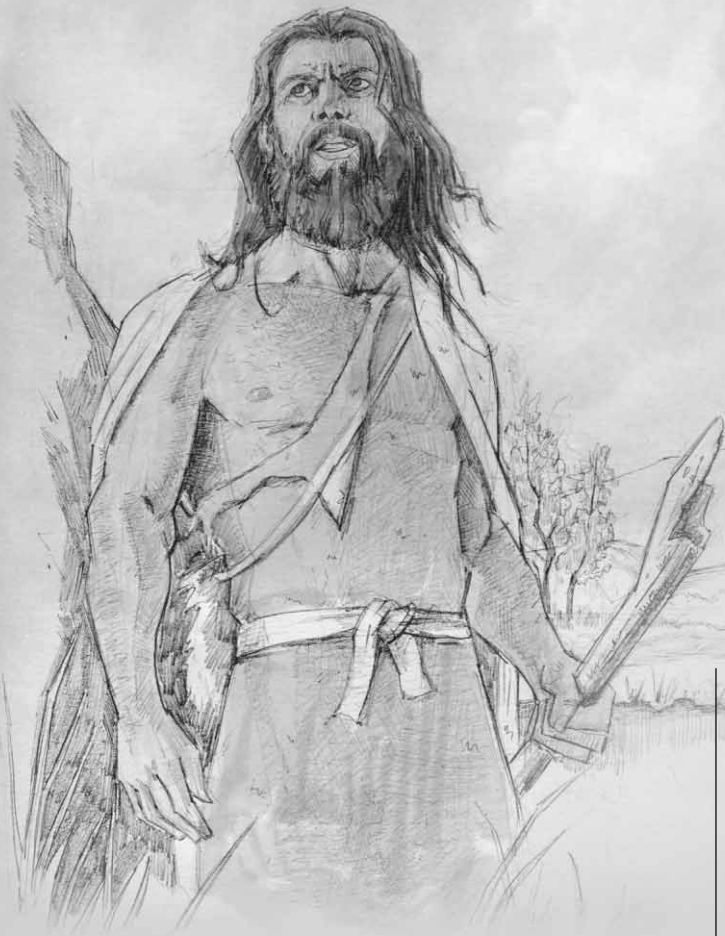
Але хтось заперечить: «Може й так, але я не бачу Його турботи щодо мене: і тут не так, і тут проблеми, а там он біда прийшла...» Можливо, ви й праві. Але прочитайте до кінця Пісню. Коли господар винограднику зробив все, що належало, він став чекати на віддачу, надівся зібрати гарні плоди — а зібрав гіркі ягоди. Бог був вірний, не були вірними ми. Незважаючи на всі сприятливі умови, ми, як той виноградник, не принесли Богові добрих плодів. І як наслідок — вирок Божий: «Живопліт його викину, і він буде на знищення, огорожу його розвалю, і він на потоптання буде...»

Християнин без добрих плодів — це як безплідна культура на нашому городі. Хіба буде добрий господар тримати на своєму городі те, що не приносить користі? Так, він буде докладати усі зусилля для того, щоб дерево чи кущ все-таки дали хорошу віддачу, але його терпіння має межі: «Якщо і наступного року не принесе плоду — зрубую її».

Ми не даремно звернулися до цієї теми. В час, у який ми живемо, не тільки невіруючі люди, але й християни настільки перейнялися турботою про себе, що забувають дякувати Богові за Його турботу і приносити у житті хороші плоди. Тому поговорімо про ті плоди, яких чекає від нас наш Господь.

Позиція Івана Хрестителя

Біографи відомого українського філософа і поета Григорія Сковороди відмічають його особливе ставлення до Біблії. Він був освіченою людиною, успішно закінчив Києво-Могилянську академію і до кінця свого життя не розлучався з Біблією. Розповідають, що Сковорода ходив від села до села і читав та пояснював Слово Боже неграмотним людям, яких у той час було дуже багато. Саме під впливом Біблії він написав:

*Всякому городу нрав і права,
Всяка імієт свой ум голова.
...А мні одна только в світі дума,
Как би умерти мні не без ума.*

Він глибоко усвідомлював, що без Бога і без Біблії людство пропаде, деградує, знищить саме себе і все творіння, що оточує його.

Нині на наших очах відбувається багато протиприродного. Ми часто стверджуємо, що ці події не залежать від нас, що ми не можемо змінити ситуації, яка наближається до апокаліптичного завершення. Можливо, у нас немає чіткої життєвої позиції, і саме тому ми поступаємося гріху, розпусті, збоченням і різноманітній аморальності. Але так не повинно бути.

Саме тому на підставі Євангелії, на підставі духовних цінностей, залишених нам Христом, та на підставі здорового глузду я хочу нагадати про чітку позицію нашої християнської віри. Я хочу, щоб кожен з нас зайняв тверду духовну позицію, щоб ми були переко-

нані в істині Божій і змогли впливати на людей навколо нас і на все суспільство.

«Тими ж днями приходить Іван Хреститель, і проповідує в пустині юдейській, та й каже: «Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!» Бо він той, що про нього сказав був Ісаїя-пророк, промовляючи: «Голос того, хто кличе: «В пустині готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!» Сам же Іван мав одягу собі з верблюжого волосу, і пояс ремінний на стегнах своїх; а пожива для нього була сарана та мед польовий. Тоді до нього виходив Єрусалим, і вся Юдея, і вся йорданська околиця, і в річці Йордані хрестились від нього, і визнавали гріхи свої. Як побачив же він багатьох фарисеїв та саддукеїв, що приходять на хрещення, то промовив до них: «Роде зміїний, хто вас надуумив утікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння! І не думайте говорити в собі: «Ми маємо отця Авраама». Кажу бо я вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння! Бо вже до коріння дерев і сокира прикладена: кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та й в огонь буде вкинене. Я хрищу вас водою на покаяння, але Той, Хто йде по мені, потужніший від мене: я недостойний понести взуття Йому! Він хреститиме вас Святим Духом й огнем. У руці Своїй має Він віячку, і перечистить Свій тік: пшеницю Свою Він збере до засіків, а полуవు попалить ув огні негасимім» (Мт. 3:1-12).

Думаю, що всі, напевно, чули про Божого мужа на ім'я Іван Хреститель, місія якого полягала в тому, щоб приготувати дорогу для Ісуса Христа. І він, за допомогою Святого Духа, що пробував у ньому, виконав цю місію до кінця. Я не випадково згадав про цього Божого чоловіка. Його духовна постать на

межі Старого і Нового заповітів виявила тверду і непохитну позицію настільки сміливо, що Сам Господь засвідчив про нього: «Між народженими від жінок не було більшого за Івана Хрестителя!»

Розгляньмо Іванову позицію більш детально. Найперше, що впадає нам у вічі, — це його високий духовний і моральний авторитет. У свої 30 років Іван потужно впливав на тисячі людей. Люди великими натовпами йшли до Йордану слухати його проповідь. І після прийняття його слів, вони масово хрестилися в Йордані. Друге, що характеризує цього чоловіка, це сміливість та відважність. Нелегко було заявити тисячам людей: «Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!» Нам потрібно враховувати, що перед Іваном стояли не атеїсти чи якісь далекі від віри люди. Ні, серед них було багато таких, які знали Закон Божий, називали себе дітьми Авраама — нащадками глибоко віруючого патріарха — друга Божого. Та Іван сміливо заявив, що їм потрібно покаятися. Іншими словами, цей заклик звучав так: «Змініть свої думки, змініть свій стиль життя, поверніться до Бога лицем, а не спиною. Перестаньте робити зло, перестаньте обманювати, лицемірити, вбивати та красти. Зверніть з дороги беззаконня на дорогу правди!»

Це смілива позиція. Але наша сміливість має бути насамперед звернена до нас самих. Яка користь, що я буду всіх кликати до покаяння, а сам буду жити в гріхах? Це чистої води лицемірство. Іван був щирим і чесним. Його позиція була підкріплена високим духовним авторитетом. Він мав повне право заявити: «Покайтесь!» Цей муж добре знав, з чого починається дорога до успіху, до миру, до спасіння!

Чимало людей в Україні хочуть мати успіх, добро, заможність, процвітання. Один поперед одного з різних трибун, високих і не дуже, люди виголошують повчальні слова про те, як треба жити, як вийти з кризи, які треба вжити заходи, щоб всім було добре. Але ніхто не хоче починати з найголовнішого — із покаяння. Ніхто не закликає: «Покайтеся, шановні, і Бог поверне нам розум і благословить нас, маловірних!» А покаяння, ой, як необхідне сьогодні всім нам, від найвищого урядовця до найпростішого робітника чи селянина. Хто в нас, в Україні каявся за руйнування храмів та церков? За голодомори і братовбивчі війни? За війну проти Бога і християн? За сльози сиріт та вдів, за обман масовими безбожними ідеями і лозунгами? Хто кається сьогодні за мільйони абортів — а це ріки невинної крові, які кричать-голосять до неба про жорстокість матерів та грошолюбних так званих «лікарів»-гінекологів? Хто кається за корупцію, яка, немов кропива,

буйно розростається та квітне? За сльози бідних дітей, які тисячами втікають із дому, бо там справжнє пекло створили їм їхні власні батьки, які топлять свою душу в ріках алкоголю? Мільйони хлопців та дівчат «сидять на голці», а комусь від цього течуть мільярди на вічну погибель. Хто кається за жорстокість до жінок, до дітей і до ближніх? За зраду один одному, за збочений спосіб життя гомосексуалістів та лесбіянок та багато інших нечистот? За все це потрібно покаятися!

Ще одна важлива деталь твердої позиції Івана: він говорив правду прямо в очі. «Роде зміїний, хто вас напоумив втікати від гніву майбутнього!.. Не думайте говорити в собі: «Ми маємо отця Авраама!», бо вже до коріння дерева сокира прикладена. Кожне дерево, що не приносить доброго плоду, буде зрубане та й у вогонь вкинене!»

Уявіть собі картину: перед Іваном стоять сотні фарисеїв і садукеев. Це релігійні партії, які вважали себе ревнителами і захисниками національно-релігійних інтересів свого народу і хотіли хреститися від Івана. Він же не давав їм водного хрещення, бо бачив, що їхня натура повна беззаконня та фальші. Він говорив їм правду прямо в вічі! Оце позиція — сказати людям не те, що їм подобається, а те, що їм конче потрібно для блага душі.

Ще один бік мудрої позиції Івана Хрестителя — він був скромним! «Я хрещу вас водою, але Той, Хто йде по мені, потужніший від мене. Я недостойний понести взуття Йому! Він вас буде хрестити Святим Духом і вогнем!» Маючи високий авторитет, сміливість, відважність, твердість і любов до правди та готовність говорити її прямо, Іван доповнив свою позицію скромністю! Не зухвалістю, не пихатістю, а скромністю! Справжній християнин ніколи не буде висміювати інших людей, не буде хизуватися своєю духовністю чи якоюсь іншою рисою. Він буде мати ясну, чітку й тверду позицію у своїй вірі, любові, доброті до всіх людей. Це та пшениця, яку Господь збере до комори Своєї, а полову (тобто всяку фальш: чи то релігійну, чи людську та земну) спалить вогнем невгамим!

Яка наша з вами позиція? Він неї залежить доля нашої країни. Від неї залежить стан наших родин, наших церков. Чого буде більше в нашому житті: пшениці чи полови, твердості у відстоюванні біблійних принципів чи порожніх, улесливих слів? Час визначитися на всіх рівнях нашого життя. Бо Суддя живих і мертвих стоїть під дверима і скоро винесе присуд над кожним із нас. І присуд Його буде абсолютно справедливим!

*Михайло ПАНОЧКО,
старший єпископ Церкви ХВС України*

ПЛІД ЖИТТЯ

Ніхто з нас, кидаючи навесні в землю насіння, не думав про те, що не отримає жодного плоду. Сіючи щось, ми завжди надіємося на відповідний плід. Бог також чекає плоду від нас. Але в Нього, як і в нас, є певні сезони і певні умови для плодоношення. І незалежно від того, знаємо ми про це, чи ні, подобається нам це чи не подобається, погоджуємося ми з ними чи не погоджуємося, якщо ми будемо порушувати закони, встановлені Богом, то ніколи не принесемо плоду.

Я думаю, що кожен з нас у своєму житті хотів би зростити плід. Не думаю, що хтось хотів би в кінці свого життя сказати: «Моє життя було марним. Воно було безплідним, безкорисним. І взагалі ці дні свого життя на землі я провів намарно». Я переконаний, що кожен з нас має на меті набути щось, що залишилося б вічно і що ми могли б передати у спадок. Це те, над чим працюємо, те, у що вкладаємо сили, те, чим живемо, те, що болить нам і що вирощене нами. Я думаю, усім нам хотілося б в кінці життя сказати, як апостол Павло: «Я свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности» (2 Тим. 4:7-8). Дуже важливо набути нагороду не лише на цій землі, а й у вічності. І я впевнений, що кожна людина, яка повірила в Господа і відкрила своє серце для Нього, хотіла б принести такий плід Господу.

Цікавий факт: Ісус використовує принцип сіяння і жнив щодо людей. «І багато навчав Він їх притчами, кажучи: «Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сів він зерна, упали одні край дороги, і пташки налетіли, та їх повидзьобували. Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, і негайно посходили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло, то зів'яли, і коріння не маючи, посохли. А інші попадали в терен, і вигнався терен, і їх поглинув. Інші ж упали на добру землю і зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те втридцятєро» (Мт. 13:3-8).

Тут Ісус говорить про чотири категорії людей, які по-різному приймають Слово Боже, а від цього залежить їхня плодovitість. За Його словами, лише одна з цих категорій здатна приймати, використовувати це Слово і зрощувати плоди у своєму житті.

Один читає Слово Боже, бо так треба, інший — для розширення кругозору. Інший зробив своє серце настільки жорстоким, що Слово Боже, яке потрапляє в його серце, не приносить жодного плоду, бо людина не хоче змінюватися. Уявіть таку картину: ми зібралися в церкві навесні і сказали: «Боже, хай виросте все найкраще на наших ділянках. А ми, Боже, будемо лише поклонятися Тобі і славити Тебе! А насіння хай саме посіється

Тема номера

і виростає». Що б ми зібрали восени? Нічого! Ми б злякалися своєї ділянки. І я думаю, що ми б видавалися усім смішними, якби казали: «Як так, Боже, я ж молився, я ж довіряв Тобі!» Але цього мало. Ми не трудилися, не сіяли, не турбувалися. А отже, й плоду не буде. Для того, щоб був плід треба підготувати ґрунт, винести каміння, вчасно посіяти насіння, доглядати за сходами, прополювати. Тобто докладати багато зусиль, щоб отримати плід.

Що таке ґрунт при дорозі? Це кам'яний ґрунт в моєму житті, над яким я не працював. Він затвердів, затоптався і не здатний приймати зерно — Слово Боже в життя. І тоді приходить диявол і нашіптує: «Дивись: ти ж молишся, читаєш Слово, але що ти маєш? Нічого!» І він починає викрадати те добре, посіяне Богом у твоєму серці. Кам'янистим ґрунтом можуть бути образи, непростення, впертість та інше. Це призводить до того, що ми думаємо лише про себе, перестаємо бути чуйними й уважними до інших і не помічаємо їхніх проблем. Таке зосередження на собі не може зробити тебе м'яким, здатним стати благословенням для інших, бо ти став егоїстом. Тому коли ти приходиш в церкву і слухаєш Слово Боже — воно не діє у твоєму житті, оскільки не приймаєш його. Часто, приходячи до Бога, ми хочемо, щоб Він давав нам те, що ми хочемо і діяв так, як хочемо ми і як вважаємо кращим для себе. Але якщо ми такі мудрі й суверенні, то для чого нам потрібен Бог? Бога змінити неможливо, Він не змінюється. Ми ж маємо змінюватися і вдосконалюватися. Тому, щоб зростити плід у своєму житті, нам доведеться переглянути свої плани та мрії, розчистити дороги, прокопати всі твердині — доведеться працювати над собою.

«А посіяне на кам'янистому ґрунті — це той, хто слухає

слово і з радістю зараз приймає його, але кореня в ньому нема, тому він непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за слово, то він зараз спокушується».

На перший погляд, нам дуже подобаються ці люди. Вони завжди радо приймають те, що їм кажуть. Вони ходять з якимись книжечками, касетами і дисками. Вони шукають якихось сенсацій, якогось особливого переживання. Здається, що ці люди горять для Бога, бажають змінюватися. І мимоволі приходиш до хибної думки: «Оце посвячення! Оце плід!» Але коли більш пильно подивишся на їхнє життя, то помічаєш, що попри те, що вони вже перечитали всі книги, передивилися і переслухали всі диски, перепробували різні духовні вчення та практики, знають усіх великих проповідників, усіх великих учителів, але нічого в їхньому житті не змінилося. Чому? Бо вони не вкорінені в Бозі, а тому непостійні. І їхнє життя проходить так: хтось їм пропонує, наприклад, якусь касету; вони слухають і захоплено кажуть: «О, клас, тепер я молюся по три години щоранку!» Потім хтось їм каже: «Та що там це, я знайшов такого проповідника, який вчить, що не треба ходити на роботу. По шість годин треба молитися!» І ці люди біжать вже за новим вченням і зрештою залишаються красивим, але порожнім звуком. Вони не вкорінені, а тому не плодоносять. Це нестабільні люди, бо ними керують емоції.

Так є в твоєму житті? Знаєш чому? Тому що твої емоції ніколи не заглиблювалися в ґрунт Слова Божого. А тільки це зможе зробити тебе постійним, твердим, здатним при будь-яких обставинах не коливатися, а стояти твердо. Тому на тебе будь-яка людина може мати вплив. Ти можеш блукати з церкви в церкву, зі служіння в служіння, із конференції на конференцію, але

не вкорінюєшся тільки тому, що не хочеш працювати. Можливо, й людям здається, що ти ревний, що ти шукаєш Бога. Але насправді це лише поверхневнє враження. Те, що ти був у дачному містечку чи ходив по чужих полях, ще не означає, що ти зробив щось конкретне на своїй ділянці. Можливо, ти скажеш, що переймав знання інших, вивчав їхній досвід. Але де твої власні плоди?

Для того, щоб отримати плоди, треба бути наполегливим і постійним. Треба мати старання й терпіння. Добре, коли є бажання працювати. Але працювати треба навіть тоді, коли цього бажання немає. Тут не йдеться про захоплення, натхнення, а про обов'язок та відповідальність.

«А між терен посіяне, це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, і воно зостається без плоду».

Дивний випадок: одна людина нічого не робить — і не має плоду, інша ж все життя пропрацювала — і також залишається безплідною. Ця категорія людей — це трудівники, але вони також перебувають в омані. Вони чують Слово Боже, але життєві турботи і мрії про те матеріальне багатство, яке їм ще треба набути, заглушають слово. Це категорія людей, яка рідко буває на служіннях, не бере участі в церковних заходах і сама не виконує жодного служіння в церкві. Ці люди постійно вирішують якісь питання. Не раз я запитую їх: «Чому вас не було на служіннях?» І на це мені відповідають: «Ми читаємо, ми молимося, ми віримо, але...» (і наводять цілий список невідкладних справ). Їх розум сповнений марнотним бажанням у будь-який спосіб збагатитися. Таким чином вони потрапляють у категорію людей, які непридатні для Царства Божого. І результатом такого життя є розчарування, бо ж усіх грошей не за-

робиш, усієї роботи не зробиш. А що будеш мати в кінці життя? З чим постанеш перед Богом? Плоду ж немає! Лише тернина довкола — суха й колюча. І через це ти нездатний чути те, що тобі кажуть, а можеш лише ображатися і виправдовувати себе. Але одного разу ти маєш відповісти перед Богом, чому тебе не було на служіннях. Чому ти нічого не зробив для Господа? Він знає це, знає глибини твого серця, і ти не зможеш виправдатися перед Ним, коли Він скаже: «Відійди від мене, Я ніколи не знав тебе!»

«А посіяне в добрій землі, це той, хто слухає слово й його розуміє, і плід він приносить...».

Тут нічого не сказано про дороги, про каміння чи терни. Тому що ці люди докладали зусилля. Там, де була дорога, вони орали, каміння — вибирали, а тернину та бур'яни — виполювали, викорінювали. Вони готували ґрунт, важко працюючи. Якщо ми вважаємо, що це люди, які не зазнають жодних спокус, то ми дуже помиляємося. Це категорія людей, які пильнують, які роблять усе так, як хоче від них Бог. Вони будують свої взаєностосунки з Богом, у сім'ї, у церкві, у бізнесі.

Чому ці люди плодотворні?

Тому що вони слухають слово і його розуміють! Найлегше сказати: «Я цього не розумію!» Одного разу до мене підійшов лідер домашньої групи і розповів, що до них на домашні служіння приходять сестра, яка в Господі набагато довше, ніж цей брат. І вона ставить такі запитання, які сприяють «суєті розуму». Ці люди дуже схожі мені на тих, які неправі, але наймають адвоката, що виправдує їх на суді, спотворюючи правосуддя. Ці люди не пізнали правди Божої, не доклали зусиль, щоб зрозуміти її. Тому правда Божа їм незрозуміла. Не тому, що вона складна, а тому, що вони хочуть спотворити правосуддя, щоб виправдати себе. Така лукава людина ніколи не зможе вповні сприйняти і зрозуміти Божого Слова, а тому не зможе плодоносити.

Ви хотіли б постати перед Богом з плодами? Працюйте, докладайте зусилля у пізнанні Слова Божого, заглиблюйтеся в нього. Працюйте над собою, досягаючи стану, що відповідає стандартам Божим, записаним у Його Слові. У житті кожного з нас було щось таке, що важко викорінювалося. Прийшовши в церкву, ми не відразу стали вільними, спокійними, врівноваженими, радісними. Є люди, яким те чи

інше вдається швидше й легше. Є такі, які докладають неймовірно багато зусиль, щоб отримати той чи інший плід у своєму житті.

Той, хто спотворює правосуддя, каже: «Та скільки вже можна молитися! Я весь час молюся-молюся! А що змінюється в моєму житті?!» Ти нечесний. Досліди своє життя більш пильно. Чесно досліди, скільки ти трудився над собою, скільки молився, скільки поливав, скільки каміння виніс, скільки бур'янів виполов? Пригадай Мойсея, який молився до Бога з піднятими руками, — тоді ізраїльтяни перемагали, коли ж він стомлювався і опускав руки — перемогу здобували вороги. Сил уже не було. Але поряд виявилися Хур і Аарон, які підтримували руки Мойсея. У твоєму житті також обов'язково буде мить, коли ти потребуватимеш чистієї підтримки в молитві, хтось музитиме стояти біля тебе і підтримувати тебе, щоб руки твої не опускалися. Тоді перемога прийде в твоє життя. Але для цього тобі потрібні брати і сестри, потрібна Церква.

Отже, якщо ти слухаєш Слово і розумієш його, якщо воно зрощує в тобі справжні плоди, то ти належиш до четвертої категорії людей. Але це ще не кінець. Попереду тебе чекає постійна переплавка, постійне проходження через палючий вогонь, що дасть змогу відділити всі домішки і отримати чисте золото — досконалий плід у твоєму житті. Тебе чекає вогонь. Це потрібно не для того, щоб убити тебе, знищити, а для того, щоб уберегти від майбутнього гніву, щоб ти встояв, коли Він прийде, щоб Ти з радістю чекав Його приходу. І тоді в повноті побачив той плід, над яким працював ти і який у тобі виростив Господь.

*Едуард ГРАБОВЕНКО,
начальствующий єпископ
Російської Церкви ХВС*

ПЛІД УСТ — ХВАЛА

«Отож, завжди приносимо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять» (Євр. 13:15).

Жертва хвали. Осудження чи прославлення?

Ми часто не замислюємося над тим, що кожного дня стоїмо перед вибором — прославляти Бога чи осуджувати Його.

Стикаючись в житті з несправедливістю, ми починаємо негативно реагувати на це, не розуміючи, що тим самим осуджуємо Того, Хто створив цей світ. Проклинаючи людей, ти проклинаєш Творця; благословляючи людей, ти благословляєш Творця — це духовний закон, плоди якого ми пожинаємо у своєму житті. «Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор.10:13). «Випробовуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує» (Як. 1:13). Тому перед нами стоїть вибір: осуджувати Бога, проклинаючи весь світ, чи ж говорити істину про те, Ким є Бог. Саме прославлення є альтернативою наріканням, невдоволенню й суду. І якщо ми прославляємо нашого Творця, тоді починає-

мо по-іншому реагувати на події, що трапляються у нашому житті.

Прославлення народжується не з наших почуттів, і не завжди легко вирішити славити Бога. Біблія говорить про те, що прославлення — це жертва (Євр. 13:15).

Жертва хвали — простий послух Його волі, це одна з заповідей. Якщо прославлення не є нашим життєвим принципом, то ми тим самим погоджуємося, що Бог злий. У прославленні ми проголошуємо істину Слова Божого, що Бог благий.

Прославлення

Вдячність Богові за Його діла і за те, Хто Він є, запрошення Бога в наше життя, визнання авторитету Бога — це і є стан прославлення. Прославити значить принести Богу в жертву хвалу, говорити про те, Хто Він є і Який Він є. «Принось Богові в жертву подяку, і виконуй свої обітниці Всевишньому, і до Мене поклич в день неволі, Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» (Пс. 49:14-15).

Прославлення Бога народжується від розуміння, що без Нього ми нічого не можемо робити, навіть хвалити. Тому в нас сьогодні є вибір: поринути в буденні справи чи звеличувати Бога. І якщо ми вибираємо славити, то починаємо переживати Божу благодать і звільняємося від пригнічення.

Слава і хвала

Саме слово «слава» вже говорить про те, що хтось справді гідний пошани і хвали. Прославити — погодитися з тим, що хтось гідний слави.

Хвала і слава відрізняються за своєю суттю. Слава — природа Самого Бога, непритупне світло. Слава свідчить про характер Бога, відображає Його сутність, бо єдиний, хто славний — це Бог. Разом із тим кожне творіння, яке стикається з сутністю Бога, незмінно воздає Йому славу (див. Об. 5:13).

Хвала — плід наших стосунків з Богом. Господь дає нам право вибирати хваління чи нарікання. Хвалити — значить погодитися з Божою істиною. Ми здатні хвалити тоді, коли знаємо славу Божу з власного досвіду, навіть незважаючи на наші почуття чи обставини, у яких ми пробуємо. Хвала — це не плід нашого гарного настрою чи душевного піднесення, вона не народжується від емоцій і не залежить від сприятливих життєвих умов. У хвалі — пошук нашого серця, вираження нашого бажання знати Бога і йти вслід на Ним.

Прославляти — означає дозволити славі пройти через мене, проїнятися Божою істиною. Це активна дія людини, яка дає Духу Святому можливість виявити Свою силу і провадити людину в істинне життя поклоніння.

*Igor ІВАНОВ,
www.skinia.org*

Між дарами і плодом є відмінність, яку можна побачити, коли порівняти різдвяну ялинку з яблунею. Ялинка прикрашена іграшками, кожна з яких була кимось повішена. Так само й людина, що отримує будь-який дар, не докладає для цього ніяких зусиль.

З іншого боку, для того, щоб виростити яблуню, потрібно докласти чимало часу і старань. А до того, як на ній з'являться плоди, має пройти декілька стадій дозрівання, на які піде кілька років. Спочатку ви садите в землю яблучне зернятко. Потім воно пускає коріння і пагони. Далі протягом декількох років виростає повноцінне дерево, здатне плодоносити. Після цього у визначений час на дереві з'являється цвіт, який потім опадає, а на його місці починає розвиватися плід. Але якщо ви хочете, щоб дерево виросло посправжньому міцним, тоді протягом перших кількох років ви повинні будете обривати цвіт або плоди до того, як вони встигли дозріти. Це робиться для того, щоб дерево

змогло розвинути потужну кореневу систему, здатну живити велике дерево (за законом Мойсея, це робилося протягом мінімум чотирьох років (ЗМ. 19 :23-25)). На деяких стадіях свого розвитку яблуня поособливого тендітна і чутлива. Наприклад, сильний вітер може з корінням вирвати молодий саджанець чи раптові морози можуть знищити цвіт або плоди. Протягом всього цього процесу насіння і плід невідривно пов'язані один з одним. Плід виростає з насіння, але, з іншого боку, для того, щоб отримати насіння, потрібен плід.

У цьому ми можемо побачити важливий духовний принцип: християни, які не вирощують у своєму житті плоду, не мають насіння, яке могли б посадити в життя інших людей.

Для опису духовних дарів Новий Заповіт використовує граматичну форму множини. У 1 Кор. 12:8-10 перераховано дев'ять дарів. Коли йдеться про плоди Духа, використано форму однини. У Посланні до галатів 5:22-23 перераховані

дев'ять видів духовного плоду. Першою в цьому списку стоїть любов, яка є найголовнішою формою духовного плоду. Усі наступні якості можна описати як різні прояви любові: радість — радісна любов; мир — спокійна любов; довготерпіння — любов, що усе терпить; добрість — любов, готова служити іншим; милосердя — любов, яка шукає кращого для інших; віра (вірність) — любов, яка виконує свої обіцянки; лагідність — любов, яка служить іншим людям; здержливість — любов, що виявляється у стриманості.

Ще плід Духа можна описати як різні риси характеру Ісуса, які проявляються через тих, у кому Він мешкає. Коли всі види плоду досягають повної зрілості, то це виглядає так, як ніби Сам Ісус через Свій Святий Дух втілюється у Своему учневі.

Сім ступенів духовного зростання

У 2 Петра 1:5-7 апостол перераховує сім послідовних ступенів розвитку зрілого християнського характеру: «Тому

ПЛІД ДУХА

докладіть до цього всю пильність і покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті — пізнання, а в пізнанні — стримання, а в стриманні — терпеливість, а в терпеливості — благочестя, а в благочесті — братерство, а в братерстві — любов». Петро починає цей уривок попередженням, звертаючи нашу увагу на те, що для успішного проходження цього процесу ми повинні докладати старання. В іншому місці Павло висловлює цю саму думку іншими словами: «Трудящому хліборобові належить першому покуштувати з плоду» (2 Тим. 2: 6). Без праці та старання ми просто не зможемо досягти успіху в розвитку християнського характеру.

Процес, описаний апостолом Петром, можна порівняти з тим, як яблучне насіння розвивається в стигле яблуко. Насіння — це Слово Боже, посаджене в наших серцях. Від нього походить віра, яка є незамінним стартовим майданчиком, з якого беруть свій початок сім висхідних ступенів духовного зростання.

Першою в цьому списку йде чеснота. Слово, перекладене тут як «чеснота», у давньогрецькій мові мало значення «перевага» і могло стосуватися до будь-якого виду діяльності: ліплення керамічних виробів, керування човном або гри на флейті. І тому, я думаю, ми не повинні обмежувати розуміння цього слова мораллю. Воно охоплює всі сфери життя: вчитель, який став християнином, повинен стати чудовим учителем; медсестра повинна стати чудовою медсестрою; бізнесмен повинен досягти успіху в сфері своєї діяльності. У християнському житті немає місця для неохайності або лінощів. Дуже рідко буває так (якщо взагалі коли-небудь буває), що людина, яка зазнає невдачі у світській діяльності, досягає успіху в духовному покликанні. Не-

вірний в малому (світське) буде невірним і у великому (духовному) (Лк. 16: 10).

Другим щаблем духовного зростання є пізнання. Існує багато різних видів знання. Знання, що міститься в Писанні, — це не просто абстрактна теорія, воно абсолютно практичне, це діяльне знання. Найкращою ілюстрацією цього є вчення самого Ісуса. Те, чому Він учив, дуже складно назвати «теологією». Він не висував ніяких заплутаних, абстрактних теорій. Його вчення було засноване на таких зрозумілих і практичних речах, як сіяння насіння, ловіння риби, турбота про овець. Але найбільш потрібний вид знання для християн — це знання волі Божої, відкритої через Писання. І це теж дуже практично, тому що вимагає постійного і систематичного вивчення всієї Біблії. «Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2Тим. 3:16,17).

За пізнанням йде стриманість, яку можна ще назвати цнотливістю (2 Тим. 1:7). На цій стадії християнин повинен показати себе істинним учнем, тобто людиною, що перебуває на вихованні у Господа, а не просто членом Церкви. Таке виховання має торкнутися всіх сфер нашої особистості: емоцій, стосунків, бажань, думок. Воно має керувати не тільки нашими вчинками, а й нашими реакціями. До тих пір, поки в нас не буде такого виду стриманості, ми не зможемо піднятися на **наступний щабель — терпеливість,** яка дає нам здатність долати різні випробування, що обов'язково відкриють наші слабкості, незмінні сфери нашої особистості. Одна із найголовніших причин того, чому деякі християни спинилися у своєму ду-

ховному розвитку на певній стадії, — це те, що вони ніколи не дозволяли вирости в собі стриманості і терпіння. Або, повертаючись до прикладу з яблунею, їх цвіт був обірваний вітром випробувань, або їх незрілі плоди загинули від морозу відчуження.

На трьох заключних стадіях розвитку відкривається краса істинного християнського характеру.

Благочестя — відмінна риса тих, у чийх життях Бог займає чільне місце. Такі люди стали посудинами для Божої присутності. І куди б вони не йшли, атмосфера навколо них завжди пронизана якимись ледь відчутними, але унікальними пахощами. Так що оточення починає усвідомлювати існування вічних цінностей, хоча йому, можливо, навіть не проповідували.

Відомий британський євангеліст Сміт Віглсворт якось повідав історію, яка яскраво ілюструє те, який вплив може мати благочестива присутність навіть не в релігійній обстановці. Після короткої особистої молитви Сміт сів на своє місце в залізничному вагоні. Не встигнувши промовити жодного слова, Сміт почув, як зовсім незнайома людина, яка сиділа навпроти нього, сказала: «Ваша присутність викриває мої гріхи». Після цього Сміт привів цю людину до Господа.

Дві останні стадії розвитку зображують два різних види любові.

Перша — братолюбство — описує те, як віруючі в Ісуса Христа повинні ставитися до своїх братів і сестер по вірі. Біблія дуже реалістична. Вона не підносить нам сентиментальну, релігійну картину того, які взаємини повинні бути в Тілі Христовому. Християнам важко любити один одного. Це підтверджується двотисячолітньою історією християнства. Жодне століття

не пройшло без незгод, суперечок і навіть відкритої ненависті між напрямками християнства, які ворогували між собою. Кожен з цих напрямів проголошував себе «істинною Церквою».

Те, що людина покалася в гріхах, отримала спасіння, не означає, що її характер автоматично змінився. Безумовно, процес змін розпочався, але можуть знадобитися роки для того, щоб усі сфери людського характеру були оновлені.

У пошуках гладких каменів для своєї праці Давид спустився в долину — місце смиренності. Там, у струмку, він знайшов такі камені, які шукав (1Сам. 17: 40). Що зробило ці камені гладкими? Два види тиску: по-перше, безперервний тиск води, а по-друге, постійне тертя один об одного. Це ілюстрація того, як формується християнський характер: по-перше, «водяним купелем у слові» (Еф. 5:26); по-друге, через тертя один об одного в особистих взаєминах, при якому поступово сточуються всі гострі кути. Я вірю, що, коли Ісус шукає «живе каміння» для Своєї праці, Він також спускається в долину — місце смиренності. Там Він вибирає каміння відшліфоване дією Слова Божого і тиском взаємин. Щира любов до наших братів і сестер у Христі не за те, хто вони, а за те, що вони означають для Ісуса, Який пролив за кожного з них Свою Кров, — це ознака справжньої духовної зрілості.

Останній щабель розвитку, який завершає процес дозрівання плоду в християнському характері, — любов «агапе». Це вже не просто наше ставлення до наших братів і сестер по вірі. Це любов, якою Бог любить невдячних і грішних. Це любов, яка дає нам сили благословляти тих, хто нас проклинає, творити добро тим, хто ненавидить нас, і молитися за тих, хто нас переслідує» (Мт. 5:44). Це любов, яку Христос явив на хресті, молячись за тих, хто розіп'яв Його: «Отче прости їм, бо не знають що роблять» (Лк. 23: 34). Ця ж любов була в Стефана, коли він молився за тих, хто побирав його камінням: «Господи! Не порахуй їм цього гріха!» (Дії 7:60). Це любов, яка перетворила гонителя Савла в слугу Христового, Павла, який «... для всіх був усе, щоб спасти бодай деяких» (1 Кор. 9:22).

Д.П.

Добрі люди

Господь чекає від своїх дітей добрих плодів, які проявляються через їхні добрі вчинки. Але тут виникає інше питання: «А чи можуть невіруючі люди чинити добрі діла?» Звичайно, можуть. Іноді люди, яких ми називаємо невіруючими, можуть, як не дивно, бути набагато добрішими, як віруючі. Вони можуть чинити те, що зовні виглядатиме добрими плодами, але, будучи невіруючими, вони не можуть приносити плодів віри. Коли невіруючий допомагає своєму хворому ближньому, то ззовні це — добре діло, яке виглядає так само, як та допомога, яку надає християнин. Благочинний внесок невіруючого також виглядає подібним до доброго діла християнина. Невіруючий може виявляти пошану до закону. Він може не перевищувати швидкості на дорогах. Але все це називається світською праведністю.

Такі діла є корисними для теперішнього життя. Вони спонукають людей жити разом у спільноті, як народ. Вони можуть навіть вилитися у благословення для світу. Людина, яка живе порядним життям, може краще почуватися, ніж людина, яка надміру вживає алкоголь. Світська праведність може принести свою винагороду людям у цьому житті.

Однак діла світської праведності не є самі по собі добрими ділами в очах Божих. Діла, які не вчинені у вірі, не є правдиво богоугодними, тому що без віри догодити Богові неможливо (див. Євр. 11:6). Ззовні такі справи виглядають добрими, але якщо вони учинені з егоїстичних мотивів, а саме: задля вигоди, задля винагороди, для уникнення покарання, для задоволення власної гордині, вони не є добрими перед Богом. Вони не є плодами віри.

Отже, є різниця між світською праведністю невіруючого і добрими ділами, які є плодами християнської віри. Вони не завжди відрізняються ззовні, але вони різняться щодо мотивів, щодо джерела походження та того, як їх приймає Бог.

«А тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець життя вічне» (Рим. 6:22).

Армін Шютце

ПЛІД І ДАРИ СВЯТОГО ДУХА

Дуже важливо чітко розуміти відмінність між цими двома виразами. «Плід» — це природний результат внутрішніх принципів життя, наслідок процесу постійного зростання. Плід вимагає часу для розвитку і набуває досконалості за допомогою багатьох зовнішніх факторів, таких, як вода, світло, сонце і т.і.

На відміну від плоду, дари отримують ззовні завдяки щедрості особи. Вони зазвичай довершені, хоча той, хто ними користується, може зробити їх більш досконалими. Наприклад, коли хто-небудь отримує фотоапарат у подарунок, то спочатку вивчає його можливості, а потім удосконалює своє уміння користуватися ним. Отже, можна зробити висновок, що плід зростає поступово, зсередини, тоді як дари даються одразу із зовні. Це грубе визначення, але воно допомагає усвідомити відмінність між цими двома виразами, яку необхідно врахувати.

Плід Духа з'являється як вираження і наслідок божественного життя, яке було дароване тим, хто увірував. Плоди зазвичай проявляються поступово, через процес зростання в благодаті. Їх «дозрівання» прискорюється завдяки таким зовнішнім засобам благодаті, як християнське спілкування, духовне служіння, зовнішні обставини, а передусім — завдяки єднанню душі з Богом. Плід може кращати протягом усього християнського життя, і, відповідно, святість повинна постійно зростати.

Дари ж Духа можна отримати раптово в будь-який період життя. Новий Заповіт ясно свідчить, що деякі віруючі отримали дар, коли на них зійшов Святий Дух. Інші дари отримували християни в різні знакові відрізки свого життєвого шляху (наприклад, 1Тим. 4:14 — найімовірніше, Тимофій отримав певний дар з нагоди свого обрання для духовного служіння, Дії 16:1-3). Дари можна бажати і просити в будь-який час (1 Кор. 12:31; 1 Кор. 14:13).

Дари Святого Духа, здається, не залежать від досвіду того, хто вірує, звичайно, за умови, що Господь вважає людину достойною їх. Вони проявляються більшою мірою не з внутрішнього життя особи, а є наслідком суверенної дії великого Подавателя.

Любов — це не духовний дар. Любов — це перший і найголовніший плід Духа. Божа любов, яка проявляється в житті віруючих, віддана Духу Христа і настільки чудова, що у нас виникає думка, що Павло в 1 Кор. 13 описує ідеального християнина, щоб його звеличити.

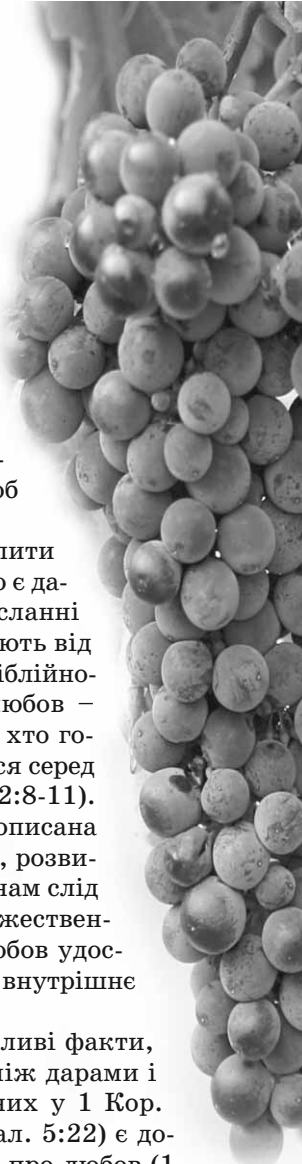
Ми хочемо абсолютно висвітлити той факт, що любов меншою мірою є даром, ніж плодом. У Першому посланні до коринтян, 14:1, її відокремлюють від духовних дарів. Це досить не по-біблійному, якщо сказати: «Я шукаю любов — найперший з усіх дарів». Багато хто говорить так, але любов не згадується серед дев'яти дарів Духа (див. 1 Кор. 12:8-11). Замість переконання, що любов, описана в 1 Кор. 13, потрапляючи в серце, розвивається як досконалий дар Бога, нам слід усвідомити, що вона — плід дії божественного принципу в серці особи. Любов удосконалюється тільки через постійне внутрішнє спілкування з Господом.

Необхідно зауважити два важливі факти, що стосуються співвідношення між дарами і плодом: 1) Дев'ять дарів, згаданих у 1 Кор. 12:8-11, і дев'ять видів плоду (Гал. 5:22) є досить відмінні. 2) Великий розділ про любов (1 Кор. 13) розташований між двома іншими більш важливими, присвяченими духовним дарам, і становить істотну частину розповіді про наш предмет.

Перший факт учить нас, що дари і плоди повинні врівноважуватися. Інший свідчить нам, що вони міцно пов'язані. Коли апостол писав: «Тож дбайте ревно про ліпші дари, а я вам покажу путь іще кращу» (1 Кор. 12:31), він не мав наміру довести, що ми повинні нехтувати духовними плодами. Він застерігає нас, спонукуючи до балансу в розумінні дарів і плодів та до духовних цінностей. Найважливіше у всьому цьому — схожість із Христом, яка має в нас постійно збільшуватися. Убивчий самообман — думати, що дари можуть займати місце плоду.

Духовні дари без любові — ніщо. Павло переконливо пояснив це в 13 розділі Першого послання до коринтян. Він описує духовні дари в їх вищих формах, а потім руйнує написану картину одним ударом! Дари говоріння мовами, пророцтва, знання і віри — усі без винятку — не звільняють від покарання, якщо використовувалися без любові. Це хвилююче місце. Воно, без сумніву, украй важливе для тих, хто претендує на причетність до П'ятидесятниці.

Дональд ДЖІ

ПОМЕРТИ, ЩОБ ПРИНІСТИ

«Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя» (Ів. 12:23-25).

Люди часто помиляються, плутаючи смерть із небуттям, а життя з буттям, але це дуже різні речі. «Душа, що грішить, вона помре»; вона ніколи не перестане існувати, але помре, буде відокремлена від Бога. Є багато людей, які існують, але не мають справжнього життя і не побачать життя, але «гнів Божий на них». Пшеничне зерно, покладене в землю, вмирає, але чи воно перестає існувати? Зовсім ні. Що таке смерть? Це розкладання чогонбудь, що має життя, на початкові елементи. Для нас смерть — це розставання тіла з душею, а для пшеничного зерна це розкладання на елементи його складників.

Наш Господь після смерті не побачив тління. Його душа покинула тіло на деякий час. І якщо б Він не помер буквально і реально, то не зміг би дати життя нікому з нас. У цьому криється життєво важливе питання християнства: смерть Христа — це життя Його вчення. Дивіться: якби найголовнішою була проповідь Христа або Його приклад, то Він приніс би плід і примножив кількість християн за допомогою проповіді та особистого прикладу. Але Він заявляє, що якщо не помре, то не принесе плоду. Уявімо, що наш Господь вважав за краще жити далі. Якщо б Він перебував тут, постійно ходячи по світу, проповідуючи та живучи згідно Свого вчення, якби Він і далі творив чудеса і використовував ту чудову притягальну силу, яка завжди супроводжувала Його, за Ним, напевно, пішло б багато учнів. Якщо Його вчення і життя були разом, за допомогою якого могло бути дароване духовне життя без спокути Кров'ю, то чому б Спасителю не продовжити життя на землі? Але факт залишається фактом: немає іншого шляху, що дозволяє досягти пізнання Бога, окрім як через дорогоцінну Кров Ісуса Христа, завдяки якій ми маємо доступ до Отця.

Усе існуюче у світі духовне життя — результат смерті Христа. Ми вмираємо з Христом, поховані з Христом і оживаємо з Ним. У цьому світі немає справжнього духовного життя, крім того, яке приходить до нас через смерть, поховання і воскресіння з Христом. Якщо б Христос безгрішно прожив тут усі ці століття аж до наших днів, з величчям і простим красномовством навчаючи кожну людину всім Своїм чудовим заповідям, Він не виправив би жодного атома

духовного життя людських синів. Без смерті Він не приніс би плоду.

Якщо ти хочеш жити, ти не знайдеш життя через спробу наслідувати приклад Христа. Йдучи таким шляхом, ти отримаєш певне благо, але ніколи не отримаєш духовного життя і вічного спасіння. Ти повинен повірити в Ісуса, що Він помер за тебе. Ти повинен зрозуміти, що Кров Ісуса Христа, Божого Сина, очищує нас від усякого гріха. Ти повинен народитися згори. Засвоївши ці істини, ти станеш вивчати Його життя з користю для себе. Але якщо ти не визнаєш, що пшеничне зерно, кинуте в землю, має померти, ти ніколи не знайдеш ніякого плоду від нього у своїй душі і не побачиш плоду в душах інших.

Ми ще не знаємо, скільки плоду виросте з нашого Господа Ісуса. Я чекаю дня, коли пізнання слави Бога покриє землю, як води покривають море, коли царі впадуть ниць перед Сином Божим і всі народи будуть кликати Його благословенням. «Очікувати такого — це вже занадто, — скаже хтось. — Місіонерська діяльність поширюється дуже повільно». Я це знаю, але ж місії — це зерно; усе, чого ми очікуємо, має вийти з того пшеничного зерна, яке впало в землю і померло, а значить, принесе багато плоду.

Хочу зазначити ще один момент: те, що стосується Христа, певною мірою стосується й кожного Божого дитяти: «Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе». Це можна віднести й до нас, як вказує наступний вірш: «Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя».

п л і г

Перш за все, ми повинні померти для того, щоб жити. Немає духовного життя ні для вас, ні для мене, ні для будь-кого іншого, окрім як через смерть за нього. Ви прикриваєтеся хитро сплетеною власною праведністю? Вона повинна померти. Ви вірите в самих себе? Така віра має померти. Ви повинні носити в собі смертний вирок, і тоді ви ввійдете в життя. Перш, ніж відчутти оживляючий вплив Духа Божого, необхідно випробувати Його нищівну силу: «Трава засихає, а квітка зів'яне, коли повіє на них дух Господній». Меч Духа повинен убити вас перед тим, як подих Духа оживить вас.

Потім ми повинні віддати все, щоб зберегти життя. «Хто кохає душу свою, той погубить її». Ти ніколи не зможеш мати духовне життя, надію, радість, мир, небо, окрім як через віддачу всього свого в руки Бога. Якщо ти готовий відмовитися від усього свого, ти все знайдеш у Христі. Ти повинен кинути на землю свою зброю заколоту, зронити пір'я пихи, віддати в руку Божу все, чим ти є і чим володієш. Якщо ти не погодишся добровільно зробити це, то дійсно втратиш усе, що ще не втратив. Повна віддача всього Богу — єдиний спосіб зберегти його.

Ми повинні втратити своє «я» для того, щоб знайти його. «Хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя». Ви повинні повністю відмовитися від життя для себе — і тоді будете жити. Людина, яка живе для себе, не живе, вона втрачає суть, задоволення, вінець існування. Але якщо ви живете для інших і для Бога, то знайдете повноту життя. «Шукайте ж найперше Царства Божого й правди Його, і все це вам додасться». Неможливо знайти

більшу радість для себе самого, ніж втратити себе, приносячи радість іншим.

І останнє: якщо ви бажаєте бути засобом життя для інших, ви повинні певним чином померти самі. «Ах, — скажете ви, — чи дійсно справа дійде до смерті?» Може, й ні, але ви повинні бути готові до цього, якщо потрібно. Хто став найбільшим благословенням для нинішнього століття? Я скажу вам. Я вірю, що ми в боргу за свободу Євангелії в основному перед тими бідними чоловіками і жінками, які були живими спалені за свою віру. Називайте їх лоллардами, анабаптистами або як хочете — люди, які померли за віру, дали життя святій справі. Це зробили люди всіх рангів: від єпископів до хлопчиків-бідняків. Багато хто з них не могли проповідувати з кафедр, але з в'язанок хмизу сказали більш піднесені проповіді, ніж всі реформатори проголосили зі своїх кафедр. Вони полягли в землю і померли, і їхнього «багато плоду» перебуває аж до цього дня. Жертовна смерть святих Церкви була її життям і ростом.

Якщо ми бажаємо досягти великої мети, встановити велику істину і пробудити велику силу на звершення добра, це має відбутися через віддачу самих себе, навіть всього свого життя, заради цієї всепоглинаючої мети. Інакше ми не будемо мати успіху. Віддавати іншим, не віднімаючи багато чого від себе, неможливо. Тому, хто служить Богові і вважає, що це легко, буде важ-

ко дати звіт в кінці. Проповідь, яка ні в що не обійшлася, не має ніякої цінності; якщо вона не вийшла з серця, вона і не досягне серця. Такий закон божественного ведення справ: зростання приходить через смерть.

І ти, дорогий друже, не повинен говорити: «Ах, я більше не можу викладати в недільній школі; я так важко працюю весь тиждень, що я... я... я...» Закінчити це речення замість тебе? Ти так важко працюєш для себе весь тиждень, що не можеш попрацювати для Бога один день на тиждень. Чи не так? «Ні, не зовсім, просто я так втомився». Цілком правильно, але подумай про свого Господа. Він знав, що значить втома, і все ж Він не втомлювався робити добро. Ти, найімовірніше, ніколи не дійдеш до того, щоб з твого чола, як з Його, стікав піт краплями крові.

То чи не будеш ти пшеничним зерном, покладеним на полицю? Чи ти уподібнишся пшениці в руці мумії, безплідної й забутої, чи будеш зростати? Я чую твої слова: «Посійте мене куди-небудь».

Тому присвятимо себе тому, що більш гідне нашого Господа і Його славної справи; уподібнимося ж тій пшениці, яка покладена в землю, часто залишається на самоті і змушена померти, та все ж плодоносить для слави нашого Господа.

Чарльз СПЕРДЖЕН

Біблія, що писалася щонайменше дві тисячі років тому, розповідає не лише про те, що було актуальним на той час, вона багата описами часів, які називає «останніми». Ми не знаємо, коли розпочнуться (чи, може, вже розпочалися) оті «останні часи», але їхні чіткі ознаки можемо спостерігати вже зараз. Тих ознак є дуже багато, про них попереджували як Христос, так і апостоли у своїх посланнях. І однією з найбільш небезпечних і яскравих ознак буде поява людей, яких Ісус назвав «фальшивими пророками».

Хто вони? Це люди, які називатимуть себе християнами, сповідуватимуть Христову науку. Більше того, вони будуть духовними служителами: пастирями, пророками, проповідниками, людьми, які вестимуть за собою інших. Вони, здавалося б, навчатимуть біблійних істин, свідчитимуть про живого Бога, але насправді це будуть служителі диявола, вовки в овечих шкурах. У такій іпостасі вони набагато небезпечніші від того ворога, якого легко розпізнати здала. Вони були вже в пер-

шоапостольській церкві, про що читаємо у Діях святих апостолів та в посланнях апостолів. Але особливо активними вони стануть в останні дні. Їх буде важко розпізнати, бо вони говоритимуть від імені Бога, іменем Ісуса виганятимуть демонів та творитимуть чудеса. Здавалося б, як простим людям розпізнати їх, адже маскування під «овечок» буде дуже ретельним?

Ісус, попереджуючи про таких людей, дав добру пораду, як розпізнати цих лжепророків. На жаль, чимало віруючих нехтують тією простою порадою, спокушуючись ефектними діями згаданих «духовних» діячів. Часто за лжечудесами, лжерекламою, запальними проповідями, закликами до емоційних проявів та незвичними духовними переживаннями прихильники таких «пророків» не бачать ознаки, яка кричить дуже голосно. І називається вона дуже просто: ПЛОДИ. Христос каже: «Я розповідаю вам про отих небезпечних вовків в овечих шкурах, але ви не бійтеся помилитися, їх легко розпізнати: за їхніми плодами пізнаєте, хто вони насправді».

Так, цей простий життєвий закон досить ефективний. Без допомоги спеціальних наукових досліджень ми ніколи не можемо сказати яким є те чи інше дерево: хорошим, корисним чи небезпечним для людини. Є лише один простий спосіб дізнатися про це: дочекатися плоду. Саме плід характеризує, якими є рослина, кущ чи дерево. Листя і навіть цвіт можуть бути дуже гарними та привабливими, але не вони визначають корисність культури.

Те ж саме і в духовному житті. Як би гарно не говорили проповідники, якими б ефектними не були їхні служіння, як би захоплює не виглядали чудеса та знамення, остаточну відповідь можуть дати лише плоди цих людей. Що мається на увазі під плодами?

Перш за все, чи приносить їхня діяльність користь для Церкви. Чи будувє це Церкву, чи, може, ділить її, рве на шматки? Чи люди отримують справжнє покаяння та спасіння, чи лише звільняються від зовнішніх ознак гріховності? Чи вчення проповідників не суперечить Слову Божому? Чи

За плодами їхніми...

приносить це славу Богові, чи самому проповідникові?

І головне — чи живе сам проповідник так, як цього вимагає Біблія? Чи його особисті плоди є добрими? Чи є він зразковим християнином, громадянином, чоловіком, батьком, братом, сусідом? Не його слова та чудеса, а щоденне практичне життя кажуть оточуючим, хто він є насправді. «Чи може погане дерево приносити добрий плід?» — запитує Ісус. Та, звичайно ж, ні! Інколи, правда, можна зімітувати хороші плоди, як це можна бачити на прикладі яскравих муляжів у супермаркетах, але варто лише взяти їх в руки — відразу стає все зрозуміло.

На жаль, самі християни сьогодні мало звертають увагу на життя відомих та популярних служителів. Їх настільки боготворять, що за яскравою зовнішньою обгорткою не бачать гірких плодів, які виростають у житті лжепророків. І навіть якщо щось «вилізе» назовні (бо ж шила в мішку не сховаєш), на це звертають мало уваги. Мірилом «духовності» стають зовнішні ефектні ознаки, але не плоди. Нині стало популярним вчення про те, що гріх когось судити, а тим більше «служителів-помазанників». От і виростають плоди, які Слово Боже називає «ділами плоті». А це є головною ознакою того, ким є людина насправді. Бо хороша яблуна родить смачні яблука, дичка — терпкі та непридатні плоди, а однойменний куш — вовчі ягоди.

Люди можуть не помічати поганих плодів лжепророків і далі йтимуть за ними. Але в кінцевому результаті «усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, зрубється та в огонь укидається (Мт. 7:19). Божий присуд такому дереву вже винесений. Але гірко, коли послідовники таких учителів, найвищих гірких плодів свого вчителя, самі хворіють і йдуть дорогою, яка закінчується в огні.

Апостол Яків, роздумуючи на цю тему, ставить читачам те ж саме риторичне запитання: «Хіба може, брати мої, фігове дерево родити оливки, або виноград фіги?» І дає мудру пораду: «Хто мудрий і розумний між вами? Нехай він покаже діла свої в лагідній мудрості добрим поведженням! А плід правди сіється творцями миру» (Як. 3:13,18).

Юрій ВАВРИНЮК

Виноградний цвіт

**Чи бачили ви, як цвіте виноград?
Миршавенький цвіт і не зовсім привітний.
Навколо буяє веселкою сад,
І тільки на лозах щось ледве помітне.**

**І швидко пролине цвітіння пора —
І так не порадує погляд буянням,
Та листям тріпоче назустріч вітрам
Й осіннім живе сподіванням.**

**Блідий, непримітний, він знає: пройдуть
Усі барви квітучого літа,
Й натружені руки на лозах зберуть
Іскристії грона, заховані в вітах.**

**Проміння злотаве, багатство землі,
П'янкі аромати налитого дива,
Прикраса на лозах, краса на столі —
У них поєдналася щедрості злива.**

**Бідненький хоч цвіт, та багаті плоди:
За це він шанований нами.
...А дехто живе, аби тільки цвісти,
Забувши, що треба гордитись плодами.**

**Хоч грає веселкою сад навесні,
Лиш осінь поставить всі крапки.
Цвіте виноград і говорить мені:
«Для неба зібрав уже статки?»**

**У царство небесне готовий ввійти?
Не з квітами, ні, а з плодами?
Чи може зманила земля суєти
Й життя відцвітає самими квітками?»**

Цвіте виноград.

Бур'яни теж цвітуть...

**Та рано по квітах судити.
Бо все ж не для того рослини живуть.
І нам не для цвіту судилося жити.**

Юрій ВАВРИНЮК

ПЛІД ПОКАЯННЯ

«Роде зміїний, хто навчив вас тікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння» (Лк.3:7-8).

Коли Іван Хреститель проповідував «хрещення покаяння на прощення гріхів», то до нього приходило хреститися багато євреїв різноманітних соціальних станів, зокрема митники і воїни. Усі вони усвідомлювали власну гріховність, відчували її тягар і прагнули від нього звільнитися, бо знали, що рано чи пізно доведеться відповідати за все учинене, однак підходили до Іванового хрещення з неоднаковими мотивами. Одні щиро хотіли позбутися не тільки власної вини, але й самої гріховності, змінитися внутрішньо і змінити обставини свого життя, а іншим достатньо було звільнитися від вини, щоб уникнути «гніву майбутнього», а все інше — вони самі і обставини їхнього життя — їх влаштувало. Саме до таких і були звернені полум'яні слова Івана: «Роде зміїний, хто навчив вас тікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння». Чому «роде зміїний»? Це різновид метафори, яку можна розшифрувати: роде лукавий, підступний, лінивий, навіть роде диявольський. Змій в художньому світі Біблії традиційно асоціюється зі згаданими атрибутами і є певною мірою образом самого сатани — противника Бога, першочерговою метою існування якого є прагнення обманути. Згадаймо хоча б змія в Едемському саду, який обманув Єву і таким способом позбавив її і Адама Божих благословень раю. Цей «рід зміїний» нагадує язичників греків, які

будували жертвники не тільки своїм богам, але й багатьом східним божествам і навіть «незнаному богові». Вони їх ні до чого не зобов'язували, хіба що принести інколи жертву, а далі живіть собі так само, як жилося до цього. Греки б з великою радістю прилучили до свого пантеону й Ісуса Христа, аби тільки Він не претендував на першість і не вимагав кардинальних змін у їхньому житті. Саме це й зробила більшість знаті Римської імперії, коли християнство визнала держава в особі імператора Костянтина. Це ж саме робили і слов'яни-язичники, коли їх почали примусово навертати до християнства. Донині є багато свідчень поєднання християнства з язичництвом, особливо в його протонародному сповіданні, де язичницьких божків замінили християнські святі на чолі з Ісусом Христом. Історія переконує, що людина за своєю гріховною натурою намагається все навколо себе прилашту-

вувати під свої звички і уподобання, навіть Бога.

Іванові Хрестителю була відома психологія грішника, який спрямовує свої зусилля тільки на те, щоб уникнути покарання. Він задоволений собою, готовий робити певні формальності для заспокоєння власної совісті (принести жертву, взяти участь у певному обряді), і зовсім не усвідомлює, що сам — «дитя погібелі» і потребує повної переміни свого ества. Зрозуміти це — завдати собі душевного дискомфорту, болю, принизити себе і шукати виходу у смерті свого «я», тобто «дати гідний плід покаяння».

Що таке плід, зрозуміло. Це все, що народжується у світі рослин, тварин, людей. У переносному значенні — це результат певної діяльності, якихось зусиль, рішень. Плоди не сховані від людських очей. Ми бачимо, що зростає навколо нас. Ми бачимо, що пожинають люди за свої вчинки, своє життя. Ми бачимо плоди власної поведінки.

Оскільки покаяння — дія, перш за все внутрішня — як глибоке усвідомлення своєї гріховності, жаль за уже вчинені гріхи і бажання їх не чинити, — то і воно має супроводжуватися певним наслідком, певним «плодом», явним для усіх. Водне хрещення після покаяння ще не є плодом. Це тільки публічне засвідчення того, що людина усвідомила свою гріховність і прагне змін у своєму житті. Хоча, як уже зазначалося, зміни уже мають відбутися в серці того, хто кається, на рівні світогляду, бачення світу і себе в світі. Бо ж внутрішні зміни — це абстракції, яких не можна побачити, однак вони мусять

виявити себе у поведінці того, хто покався: словах, ділах, стосунках з іншими людьми. Інакше — не було покаяння. Своїм суворим попередженням, що «до коріння дерев і сокира прикладена: кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та до огню буде вкинене» (Лк.3:9), Іван дав зрозуміти, що хрещення у воді не рятує від покарання, це тільки початок справи спасіння. Тому так і захвилювалися люди навколо пророка, запитуючи в нього: «Що ж нам робити?» І тут Іван починає відкривати, які ж плоди мають виявитися в їхньому житті, які засвідчать істинність їхнього покаяння, їхню глибоку внутрішню перемену. Митникам він сказав: «Не стягайте нічого над те, що вам звелено», воїнам: «Нікого не кривдьте, ані не оскаржуйте фальшиво, удовольняйтесь платнею своєю», а усім: «У кого дві сорочки — нехай дасть немаючому, а хто має поживу — нехай робить так само». Звернімо увагу: усі поради Івана Хрестителя звернені на благо інших. Плоди ж не родяться самі для себе, а для інших. Покаяна людина

ставить добро когось вище власного, відриває любов свого серця від власного «єго» і спрямовує на ближнього. Така природа справжнього покаяння.

Зі сказаного запрошується висновок: плід покаяння — початок усіх плодів віруючої людини. Без покаяння немає усвідомлення власної гріховності, а тому і потреби перемін у собі. Без покаяння немає ні плодів, ні спасіння. Господь Ісус Христос, почувши вістку про галілеян, кров яких Пілат змішав з кров'ю їхніх жертв, попереджає: «...Коли не покається, то загинете всі так!» (Лк.13:3). А вони не були грішніші інших галілеян, просто не усвідомлювали прірви своєї гріховності, не мали потреби в змінах, а тому були безнадійними щодо плодів покаяння, а за ними — плодів праведності, плодів Духа.

Спостерігаючи за життям багатьох християн і помічаючи плоди їхнього християнства, починаєш задумуватися: чи вони каялися, а якщо каялися, то чи було це покаянням. Усе їхнє життя крутиться навколо них самих. Їх цікавить тільки їхня персона, в кращо-

му разі — власна сім'я. Заробітки, машини, будинки, ремонти — про це вони розповідають із великим захопленням. Якщо і задіяні в церковних справах, то вже аж надто вразливі: не так до них звернулися, не так сказали, не так подивилися, не так повелися з ними, або ж самі дозволяють собі нешанобливо поводитися з іншими, наче на них стоїть церква і всі їм за це чимось зобов'язані. Скрізь випирає їхнє велике «єго». Воно має свої плоди — учинки тіла (див. Гал.5:19). Плоди ж покаяння, як і плоди Духа, ще раз акцентуємо увагу, спрямовані на Бога через спрямованість на добро ближнього аж до самопожертви. Людина, яка ще не покалася (знову ж таки мається на увазі не формальне засвідчення свого покаяння перед церквою, а внутрішня перемена), не здатна досягти тієї любові, яка спонукує «свою душу покласти за друзів своїх» (Ів.15:13), бо крутиться в білячому колесі себелюбства, а тому не може й догодити Богові й Господу Ісусу Христу, Який Сам «душу Свою ... поклав був за нас» (Ів.3:16) і чекає такої самої жертвності від тих, хто називається Його ім'ям. Ісус сказав: «...Хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її» (Мт.16:25). І та душа, яку потрібно погубити за Христа, — це наше гріховне життя, наш егоїзм, це смерть нашого «я», яку засвідчує покаєне серце через символ водного хрещення, а виявляє плодами протягом усього життя.

Василь МАРТИНЮК

Мить каяття

**Спинися мить! Народжується диво.
Бентежно серце у сльозах бринить,
Завіса впала із очей журливих.
Спинися, мить.**

**У сповитку Христової любові
Будуються до вічності мости —
Молитви несміливе перше слово:
«Господь, прости...»**

**«Прости, Господь!» — і у святих висотах
Цей тихий поклик торжеством звучить.
Радіють ангели, бо це достоту
Щаслива мить.**

**Співає небо. Ну хіба не диво:
Свій сенс знайшло іще одне життя.
І, може, вперше глянуло щасливо
У майбуття.**

Ольга МІЦЕВСЬКА

Я народилася в місті Чхон Джин у Північній Кореї, де прожила близько 50 років. У 1996 році я змогла разом із сином емігрувати в Південну Корею.

Я виросла в Північній Кореї і жила, не знаючи Бога. Нізащо я була засуджена до страсти, потім помилувана і засуджена на довічні роботи в концтаборі. Там я зустрілася з християнами, що піддаються жакливим катуванням, і хочу розповісти про їхнє життя.

Оскільки я закінчила економічний факультет в інституті імені Кім Ир Сена, то в концтаборі мене призначили на роботу у фінансовий відділ. Через специфіку своєї роботи я могла вільно ходити по території концтабору і бувати в різних його місцях.

Одного разу мене викликав начальник і дуже серйозно сказав: «Відсьогодні ти будеш працювати на особливому заводі, де зібралися божевільні недоумки. Ці психічно хворі ідіоти не вірять у партію і нашого вождя Кім Чен Ира, а вірять у Бога, тому будь насторожі, коли підеш туди. І ні в якому разі не дивися в їхні очі, а то й ти ще повіриш, як вони, у Бога. Але, зауваж, у той день, коли я про це довідаюся, твоє життя відразу закінчиться».

Коли я побачила тих людей, то дуже злякалася і здивувалася, тому що вони не були схожі на людей. Вони працювали біля розпеченої печі з температурою вище 1500 градусів, і я подумала, що це збіговисько якихось тварин, зрештою, якихось інопланетян, але ні в якому разі не людей. У них на головах не було волосся, обличчя —

подібні до черепа, усі цілком беззубі. І коли вони рухалися, то були схожі на притиснутих до землі карликів.

Я підійшла ближче до них і була вражена. Усі ці люди прибули в концтабір здоровими, нормального зросту людьми, але через 16-18 годин щоденної пекельної роботи без їжі і відпочинку, через температуру і постійні знущання і катування їхній хребет розм'якшився, зігнувся, у результаті чого з'явився горб. В усіх, хто був на цьому заводі, були знівечені тіла, усі вони стали виродками. Я думаю, що якщо людину покласти під прес і придавити, то й тоді не вийшло б того, у кого вони перетворилися. До них постійно підходили наглядачі і не віддавали ніяких наказів. Вони просто безпричинно били працюючих батогами, зробленими з волячої шкіри.

У цих людей не було одягу. Спочатку мені здалося, що вони одягнені в чорний одяг, але, підійшовши ближче, я побачила, що на них були усього лише гумові фартухи. Палаючі пекучі іскри і краплі розпеченого металу виривалися з печі на їхні сухі тіла, обпалюючи і спалюючи шкіру до такого ступеня, що вона уся була в ранах і опіках і більше нагадувала шкіру диких тварин.

Одного разу я побачила таке, що важко передати словами. У той день, коли я відчинила двері заводу, усередині стояла мертва тиша. Наглядачі зібрали сотні ув'язнених посередині залу і, блискаючи очима, голосно репетували. Мені стало страшно, я не зважилася зайти всередину, а залишилася спостерігати за причиненими дверима.

Наглядачі кричали: «Якщо

хто-небудь із вас відмовиться від віри в Бога і пообіцяє вірити в партію і вождя, то ми відразу відпустимо його на волю і він буде жити». Потім вони стали бити людей батогами і ногами. Але ніхто із сотень цих людей не вимовив ні слова, й усі вони мовчки переносили удари. Мені стало страшно, з'явилося бажання, щоб хоч хтось із них вийшов наперед, і тоді б ці катування припинилися б. Ну хоч би один зважився! От про що були мої думки в ті хвилини. Трясучись від жаху, я спостерігала, як віруючі в Ісуса Христа люди зберігали мовчання.

Тоді головний наглядач підійшов до них, навмання вибрав 8 чоловік і поклав їх на землю. Усі наглядачі накинулися на них і стали люто бити ногами, від чого через якусь мить християни перетворилися в криваве м'ясо, із переламаними хребтами й руками. І коли вони стогнали, звиваючись від болю, їхні вуста видавали стогін, але стогін був дуже дивним.

Тоді я не знала, хто такий Господь. Тільки потім я довідалася, що коли тріщали їхні кістки і черепи, та розривалися від ударів м'язи, схожий на жалісний стогін звук був волюванням до Господа, вони стогнали ім'я Ісуса Христа.

Я не можу передати й малої частки того болю і страждання, що були насправді. Наглядачі біснувалися і кричали: «Зараз ми подивимося, хто з нас буде жити, ви — віруючі в Бога, чи ми — віруючі у вождя і партію!» Принесли кипляче розпечене залізо і вилили на криваве м'ясо християн, умить вони розплавився, їхні кістки згоріли, і від їхніх тіл залишилося лише вугілля.

Я так була вражена, що

«СМЕРТЬ МУЧЕНИКІВ —
НАСІННЯ ДЛЯ ЦЕРКВИ» (ТЕРТУЛІАН)

відразу ж утекла з того місця і дуже довго не могла закрити очі, тому що переді мною знову й знову з'являлася картина того, як згорають тіла людей і перетворюються в купу попелу. Я не могла працювати, не могла спати. Я плакала, кри-

землю, а в передній ряд саджали віруючих християн. Щодо усіх віруючих у Бога, Суцого на Небесах, був відданий особливий наказ Кім Чен Іра, щоб вони не дивилися на небо, тому були зобов'язані сидіти, схиливши шию до колін і кла-

ім'я. У ту мить це було для мене важким ударом молота по голові, мої ноги підкосилися, і наглядачі, підхопивши мене під руки, вивели на середину. І коли я встала перед усіма, начальник сказав: «По милості вождя і партії ти можеш піти звідси, ти вільна». Віруючі, почувши про мою амністію, підняли голову, начебто вони знали, що відбулося між мною і Богом. Я подивилася в їхні очі — здавалося, вони щиро і наполегливо просили: «Вийдеш звідси, розкажи про нас усьому світу».

І дотепер у моїй душі світять їхні благальні очі. І я вірю в те, що Бог почув молитви моєї матері і вивів мене з того концтабору, з якого можна вийти тільки після смерті. Я вірю в те, що Бог врятував мене. Господь врятував мене і мого сина.

Я не можу забути погляду тих християн із північно-корейського концтабору. І я думаю, що вони — мученики заради Христа в нашому поколінні.

Дорогі брати та сестри! Бажаю вам, щоб ви від щирого серця дякували Богові за те, що ви живете у вільній країні, де можна вірити в Ісуса Христа! Прошу вас, обов'язково помоліться за Північну Корею!

І Сан Ок

Записано французькою радіокомпанією Мечонд

Одна із жительок Північної Кореї, якій вдалося виїхати з країни, демонструє каліцтва, отримані під час тортур в ув'язненні. Фото www.malct32.blogspot.com

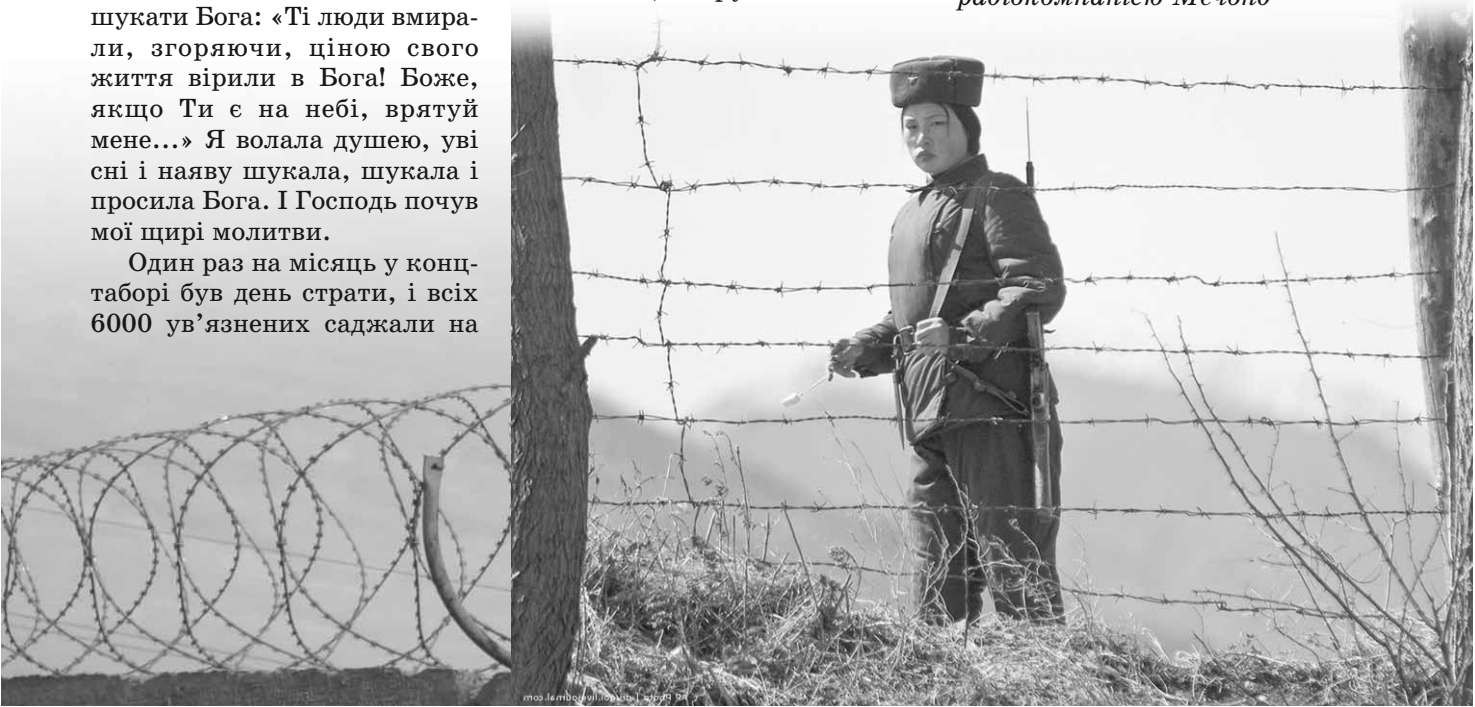
чала гучним голосом, втрачала розум, згадуючи те, що відбулося.

До того дня в моїй душі було місце для віри у вождя і партію, але після цього випадку я усвідомила, у що я повинна вірити. Там я зрозуміла, що людина повинна міцно триматися Господа. Відтоді я стала шукати Того Бога, до Якого молилася протягом життя моя мати. Я всією душею стала шукати Бога: «Ті люди вмирали, згораючи, ціною свого життя вірили в Бога! Боже, якщо Ти є на небі, врятуй мене...» Я волала душею, уві сні і наяву шукала, шукала і просила Бога. І Господь почув мої щирі молитви.

Один раз на місяць у концтаборі був день страти, і всіх 6000 ув'язнених саджали на

дучи голову на землю. А після смерті для того, щоб вони не бачили неба, їм ламали шию, прив'язували голову до тіла, і закопували в глухому і темному місці.

У той день усі віруючі сиділи, схиливши голову між колін, у передньому ряді, а всі інші — за ними. Усі чекали, кого сьогодні засудять до смерті. І отут раптом начальник концтабору назвав мое

ПЛОДИ, ЗРОШЕНІ КРОВ'Ю СЕРЦЯ

Господи, дай мені сили потішати, а не чекати від когось потіхи, розуміти, а не чекати, що мене зрозуміють, любити, а не бути любимою. Бо коли ми віддаємо, тоді ми отримуємо. І прощаючи, отримуємо собі прощення.

Мати Тереза Калькутська

23 серпня 2010 року урочистостями, які проходили в головному будинку Місіонерок божественної любові (Сестер матері Терези), заснованому самою матір'ю Терезою в індійському місті Калькутті, розпочався Всесвітній Рік на її честь під егідою ЮНЕСКО. Приводом для цього стало святкування 100-річчя з дня народження цієї видатної жінки.

Вона стала всесвітньо відомою ще на початку 1970-их. Частково цьому сприяв документальний фільм «Щось красиве для Бога», знятий у 1969 році. 1971 року папа Павло VI нагородив матір Терезу першою премією миру імені папи Іоанна XXIII. У 1976 році вона отримала нагороду *Rasem in Terris*. У 1979 — Нобелівську премію миру. Нині її ім'я красується у книзі «Сто людей, які змінили хід історії».

Але це сходження до вершин почалося набагато раніше, ще 29 листопада 1928 року, коли 18-ти річна албанська дівчина Агнес Гонжа Боякшу залишила свою родину й відмовилася від спланованого майбутнього вчительки заради монастиря «Доньок Св. Ганни з Лорето», розташованого в Ірландії, щоб незабаром розпочати новіціат (у католицькій церкві це період послуху, випробування вступників у чернечий орден) у Даржилінзі в Індії. Саме там 24 травня 1937 року вона складає свої вічні обітницькі. Сестра Марія Тереза (вона бере ім'я від Святої Терези з Ліз'є) протягом 15 років викладає географію в інституті Св. Марії у Калькутті.

Саме через вікна цього закладу вона споглядає убогість справжнього світу. Одного разу Марія Тереза відчула «покликання у покликанні» — присвятити себе служінню «найбіднішим серед бідних» — усім тим, від кого відвернулося суспільство, їхні близькі та рідні.

10 вересня 1946 року вона просить настоятельницю дозволити залишити Орден та почати жити наодинці в найбідніших кварталах Калькутті. Це був рішучий крок у нелегке життя, у якому вона зреалізувала своє покликання, в усій повноті виявивши в ньому плід Духа — любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віру, лагідність та

здержливість. «Ми не можемо робити великих справ, лише малі навпіл із великою любов'ю, — говорила мати Тереза. — Я вірю в малі справи, саме в них наша сила».

Віра

Віра — це те, на чому будувалося життя цієї маленької та водночас великої жінки.

— Як? Чому? Звідки беруться ідеї та сили? Хто допомагає? Хто радить? Хто підтримує? — не раз запитували в неї допитливі журналісти. — Ісус Христос, — незмінно відповідала мати Тереза. Журналісти були розчаровані. Але вона говорила правду, бо завжди відчувала у своєму житті присутність Ісуса Христа, і достатньо довго будувала свої стосунки з Ним.

Незадовго до її смерті один журналіст поставив їй запитання: «Ви боїтеся смерті?» Мати Тереза відповіла: «Ні, зовсім не боюсь. Померти — значить повернутися додому. Хіба ви боїтеся повертатися додому до своїх рідних? Я з нетерпінням чекаю смерті, бо тоді я зустріну Ісуса і всіх людей, яких під час свого земного життя намагалася обдару-

вати любов'ю. Це буде дивна зустріч, чи не так?» Коли мати Тереза говорила це, її обличчя світилося радістю та спокоєм.

Ким же був для неї Ісус? Вона сама ставила перед собою це запитання і дала на нього глибоку відповідь: «Ісус — це те слово, яке варто проказати. Правда, шлях, світло, життя, любов, радість, мир... Ісус — голодний, якого треба нагодувати. Спрагнений... бездомний... хворий. Одинокий! Небажаний! Прокажений! Вбогий! П'яниця! Душевноворий! Сліпий! Каліка! Ув'язнений! І навіть проститутка, яку треба врятувати від небезпеки і влаштувати в житті... Ісус — це людина з черствим серцем, якій треба допомогти його пом'якшити».

Любов

Ісус був єдиною любов'ю її життя. «Коли я торкаюся сморідного людського тіла, — казала вона, — знаю, що торкаюся Тіла Христа, яким я приймаю Його у Святому Причасті під виглядом хліба. Звідси я беру силу й відвагу. Напевно, я б цього не робила, якби не була переконана, що, опікуючись прокаженим людським тілом, я опікуюся Ісусом».

«Одного дня я підняла чоловіка, який лежав у стічній канаві, — розповідала місіонерка. — Я бачила, що його кінець уже близько. Коли я обійняла його, він усміхнувся і сказав: «Я все життя жив на вулиці як тварина, але помру як ангел — у любові й турботі». Я поблагословила його, запевнивши, що тепер він споглядатиме Бога цілу вічність».

Жінка багато говорила про любов. Вона любила сама й закликала до цього інших: «Не бійтесь любити. Шукайте і знаходьте в людях добре і прекрасне. Це надихає і нас самих, й інших людей на прояв кращих своїх рис. Люди, які насправді люблять, не ставлять жодних умов. Але

любов — це мистецтво, і вона вимагає такого ж тренування, як і набуття будь-якого навичку. Хороші лікарі, музиканти, художники і спортсмени годинами працюють, щоб удосконалити свої вміння і здібності. Так само з любов'ю. Якщо ми перестанемо любити когось при перших же труднощах, ми не розвинемо у собі вміння любити. Якщо не будемо докладати зусиль, щоб любити, то будемо самотні та нещасні».

Тому мати Тереза вчила своїх сестер, що страждання можна змінити на щось добре з допомогою любові: «Несіть Христа людям не словами, але своїм прикладом, розносячи скрізь аромат любові. Приймайте все, що Він вам дає, та віддавайте те, чого Він вимагає від вас. Справжня святість полягає у тому, щоб виконувати волю Божу з усмішкою».

Радість

Виконувати волю Божу з усмішкою. Мати Тереза завжди робила саме так, бо, як стверджувала вона, саме від цього народжується справжня радість у серці віруючого. «Радість — це молитва. Вона — і сила, і любов. Це — рибальський невід, яким ловлять душі. Серце, яке палає любов'ю, — радісне серце». Вона порівнювала глибоку радість з компасом, який вказує напрямком життю: «Треба їй віддатися,

навіть якщо ми йдемо дорогою, встеленою перешкодами... Господь любить радісні серця, які завжди посміхаються».

Вона ніколи не йшла до людей зі смутком на обличчі. І не дозволяла робити цього сестрам зі свого ордену. Якщо котрась із них була засмучена, її не допускали до роботи з людьми, а відправляли у келію, щоб там вона могла поспілкуватися з Богом і отримати від Нього справжню радість, з якою можна йти до людей.

«Якщо ви в поганому настрої, тому що вас образили чи ви отримали погані новини, скористайтеся силою посмішки, — радила місіонерка. — Навіть якщо вас ніхто не бачить, спробуйте посміхнутися, щоб показати самому собі, що ви вище від усяких труднощів. Як тільки ви посміхнетеся, ви відчуєте покращення настрою. А в хорошому настрої вам буде легше вирішити всі ваші проблеми...»

Мир

«Плід спокою — молитва, плід молитви — віра, плід віри — любов, плід любові — мир». Внутрішній мир, мир у серці, мир язика, мир очей, спокій духу і радість, зазвичай тиха — це улюблені слова в лексиконі матері Терези.

Вона перебувала на полі бою, сама і без зброї. Нікого не

проклинаючи, не засуджуючи і не задобрюючи, вона брала під захист тих, хто, на її думку, найбільше потребував цього.

— Чи спинали ви воєнні дії, де і коли? Чи вдавалося вам ініціювати мирні переговори, марші миру, попередити народні повстання, які могли б спричинити безліч жертв?» —

На всі ці запитання кандидат на отримання Нобелівської премії миру Мати Тереза чесно відповідала: «Ні!» Тоді Малькольм Мугеридж (журналіст ВВС, який зняв фільм про неї) зрозумів, що так справа не піде, і взявся за перо. Саме він розкрив всесвітньо-історичне значення матері Терези, яке полягало в тому, що вона, «повністю та безумовно присвятивши все своє життя Христу, вміла в кожній стражденній душі побачити риси Спасителя; і що вона разом із сестрами Ордену милосердя стала генератором любові у світі, тим самим протидіючи індивідуальному та колективному насильству в усіх його формах».

І завдяки цьому в 1979 році мати Тереза все ж отримала Нобелівську премію миру. Всю її вона вклала в свою місію, як і решту грошей, якими її нагороджували. Після нобелівського лауреатства вона могла неголосно, але владно спиняти війну — хай ненадовго, як от в Бейруті — тільки на час, необхідний для евакуації 37 дітей із зони обстрілу. Це

дуже мало, мізерно, порівняно з глобальними проектами століття. Але там вимір відбувався іншими критеріями...

Милосердя

Поштовхом до цієї невтомної праці стали події далекого 1946-го. Тоді 36-річна монахиня стала свідком буденної для індійського міста Калькутти картини. Покриту проказою жінку, яка гнила живцем і не могла вже рухатися, привіз на візку син і покинув біля лікарні. Її не хотіли туди брати. Мати Тереза захотіла допомогти жінці. Та марно.

— Я не могла біля неї перебувати, її торкнутися, стерпіти її запах, — згадувала зго-

дом. — Утекла. І почала молитися: «Дай мені серце, повне чистоти, любові та смиренності, щоб я могла прийняти Христа, торкнутися Його й любити в цьому зруйнованому тілі».

Черниця повернулася до хворої, виміла й допомогла влаштувати її в лікарню. Жінка померла з усмішкою на устах.

— Я відчувала: Господь чекає, щоб я добровільно відмовилася від спокійного життя в своєму ордені й вийшла на вулиці служити жебракам, — розповідала Мати Тереза. — І не просто вбогим. Він закликав мене служити тим, хто не може навіть іти просити милостиню, бо голий, не має навіть лахміття, щоби прикрити тіло. Тим, хто не здатен їсти, бо від виснаження не має сил навіть на це. Тим, які знеможено падають на вулицях, усвідомлюючи, що вмирають. Тим, які вже не плачуть, бо немає сліз. Богові потрібна була моя бідність, моя слабкість, моє життя для того, аби проявити Свою любов до найубогіших.

Вона одягла дешеве сарі, яке носили індійські жінки, і з 5 рупіями в кишені — тепер це \$60 — залишила свою обитель. Як допомагати бідним, ще не знала. Серед куп сміття організувала школу для покинутих немовлят, інвалідів і сиріт. До абиякого прихистку приводила тих, хто присмерті валявся просто на вулицях, і безхатків.

— Те, що я пішла від сестер, стало для мене гірким переживанням. У монастирі я жила, не відаючи труднощів. Ніколи і ні в чому я не знала потреби. Й ось усе змінилось. Я спала, де випадало, на підлозі, у нетрях, де по кутках шкреблися миші. Я їла те, що й мої підопічні, і лише тоді, коли було що їсти. Але в найубогіших людях я бачила Ісуса. А коли любиш, не відчуваєш страждань і мук.

Згодом до міської влади дійшли чутки про жертвовну черницю. Матері Терезі виділили велике напівпідвальне приміщення, у якому колись тримали жертвовну худобу. Так з'явилася обитель для вмираючих. Вона назвала її Домом чистого серця. Люди, які потрапляли туди, отримували медичну допомогу й могли померти гідно.

— Для людей, що жили, наче тварини, найкраща смерть — померти, як ангели, оповитими любов'ю й турботою.

У матері Терези з'явилися добровільні помічники. Усі вставали вдосвіта. О четвертій ранку молилися, не мали майна, крім одного комплекту змінного одягу, їли те, чим харчується найбільше населення, працювали по 16 год. на добу. Від найубогіших із убогих їх відрізняло тільки маленьке розп'яття, пришпилене біля лівого плеча.

Спершу грошей не було взагалі, й Мати Тереза перший рік жебракувала на харчі та ліки. Але й пізніше, коли вже почали надходити пожертви,

черниця сама чистила вигрібні ями, голими руками торкала-ся виразок на тілах прокажених.

— Я б не зміг зробити цього і за мільйон доларів, — сказав їй один журналіст.

— І я за мільйон не змогла б, — відповіла. — Тільки безкоштовно. З любові до Христа. А Він завжди шукає можливості допомогти мені.

Якось Мати Тереза хвилювалася й молилася про те, де б їй роздобути 50 тис. рупій, щоб обладнати дитячий будинок. Раптом пролунав телефонний дзвінок. Незнайомий голос повідомив, що їй присуджена якась філіппінська премія. Так з'явилися гроші на сиротинець.

Так само було, коли задумала запровадити пересувні лепроклініки для прокажених. В Індії цю хворобу вважали прокльonom, посланим Богом за гріхи. Матері Терезі пожертвували 10 тис. рупій, найкращий в Індії фахівець із прокази запропонував свої послуги, а з Америки прибула машина «швидкої».

Папа Римський Павло VI 1964-го відвідав філіал ордену в Бомбеї. Подарував черниці розкішний лімузин. На гроші, вторговані за машину, вона побудувала ще один лепрозорій для прокажених. Відтоді до матері Терези почали стікати-ся благодійники з усього світу.

Лагідність

Не випадково, що 13 вересня 1997 року, у день її похорону, в Індії був оголошений національний траур. Іноземку, що не належить ні до однієї з традиційних релігій Індії, а є представницею по суті нікчемної за чисельністю релігійної меншини, дійсно оплакувала вся країна. Причому оплакувала саме як жінку-апостола і «ангела-утішителя», як назвав її президент Індії.

— Вона цілувала кожного помираючого в лоб! — із хвилюванням у голосі розповідала пані Штарк, яка все життя

пропрацювала для ордену єзуїтів із хворими дітьми та літніми людьми. У 1988-му вона їздила в Калькутту, де бачила матір Терезу, і не може її забути.

— А куди ще може поцілувати монахиня людину, що помирає?

— Європейцям це важко зрозуміти, — відповідала пані Штарк. — У Європі немає таких міст, як Калькутта, де в кущах водяться отруйні змії, де люди — мільйони! — народжуються, живуть і помирають у купах сміття. Покидають життя буквально під ногами перехожих. Саме таких сестри милосердя мили, годували, лікували і огортали лагідністю та любов'ю. Вони приймали всіх, навіть тих, від кого відмовлялися лікарні. І саме їх цілувала в лоб мати Тереза. На прощання. Всупереч усім уявленням про звичайну людську гидливість. Вона випромінювала любов, ніжність, лагідність та чуйність, тому всі хотіли хоча б торкнутися до неї.

* * *

Ця «маленька велика жінка», як колись назвав її Папа Римський, яка майже не вмiла розмовляти, стала знаменитістю, яку ждали зустріти бідні та багаті, артисти, королі та

світові політики. Вона не зраджувала своєму покликанню і приходила до кожного. Їй вдалося зробити те, що інші вважали неможливим. Так, вона відкриває будинки для нужденних в епоху холодної війни у Радянському Союзі, на Кубі при Ф. Кастро та в мусульманських країнах.

Одна з сестер якось сказала: «В ній не було нічого особливого чи незвичайного. Вона була такою, як і всі». І дійсно, святість завжди вражає своєю простотою. Вона не ховається від недосконалого й аморального суспільства, а у всій повноті реалізується в ньому. Згідно зі своїм кредо, мати Тереза повною мірою віддавала «свої руки, щоб служити, і серце, щоб любити».

«...Господи, допоможи мені вважати благо ближнього вищим від свого власного. Так, я буду всі зусилля докладати до того, щоб ставити ближнього вище від себе. Я буду намагатися зрозуміти його, а не шукати в нього розуміння. Буду працювати над тим, щоб любити його, а не шукати у нього любові...» — так молилась Мати Тереза разом із сестрами, так моляться вони тепер, після її смерті.

*Підготувала
Ольга МІЦЕВСЬКА*

Найкращий спортсмен той, хто вірить в Бога

Я народилася у невеличкому селищі Коцюбинське, що на Київщині, де й живу. Моя сім'я нічим не відрізнялась від більшості інших сімей: були свої радощі, були й проблеми. Із самого дитинства люди помічали в мені щось особливе: я була енергійною та рухливою дівчинкою, яку часто можна було побачити у хлопчачих компаніях. Мене завжди тягнуло до чогось екстремального, тому й не дивно, що вже у 8-річному віці я вирішила спробувати свої сили в місцевій футзальній команді «Біличанка-НПУ», в складі якої граю й сьогодні.

Бог у моему житті відіграв і відіграє особливу роль. Я не пам'ятаю хто і коли вперше

розповів мені про Бога, але вже з дитячого садочка я вірила, що Він є. Моя совість завжди осуджувала мене за неправильні вчинки. Я часто зверталась до Бога з проханнями: по-дитячому, як вміла, і Він завжди допомагав мені, навіть у спорті. Коли мій батько став віруючим, він почав мене водити до церкви. Він тепер пастор у місцевій церкві ХВС. Батько часто читав мені Біблію і давав різні поради щодо мого подальшого життя: вірити в Бога, робити добро людям та берегти себе для свого майбутнього чоловіка. Чим більше я дорослішала, тим важче було нести з собою по життю цю віру. Особливо важким був період мого підлітково-

вого віку, коли я почала зустрічатися з спокусами цього світу і все частіше йшла наперекір своїй совісті. Все це не збагачувало мій внутрішній світ, а вело до порожнечі... Маючи медалі, командні перемоги, особисті нагороди та досить цікаве спортивне життя я, все ж таки, не відчувала себе повністю щасливою. Мені хотілося якогось особливого внутрішнього спокою, і я розуміла, що його може дати лише Бог, але змінити своє життя для того, щоб цей спокій отримати, я не мала сили, хоча й ходила вже до церкви.

Живучи подвійним життям (у церкві одна, а на вулиці інша), я знала і вірила, що прийде час — і все зміниться.

Свідчення

Тато все більше й частіше молився за мене. На моє повноліття він подарував мені цінний подарунок — Біблію. Коли я почала читати її, мій розум ставав світлішим, і я все більше розуміла, що знати про Бога і знати Бога особисто — це різні речі. І хоча на моєму життєвому шляху спокус збільшувалося, я відчувала, що маю зробити важливий вибір: йти далі по життю з Богом чи без Нього. Тому я вирішила покаятись перед Богом у своїх гріхах. Можливо, деякі люди і не розуміли, у чому мені потрібно каятись (для них моє життя було нормальним), але, читаючи Біблію, я усвідомлювала, що немає ні однієї безгрішної людини. Ісус простив мені всі мої гріхи і став моїм найкращим Другом, Який ніколи не підводить. Моє життя повністю змінилося — і я нарешті отримала той внутрішній спокій, про який мріяла з дитинства. Я не шкодую про цей вибір і завжди буду вдячна своєму батькові за його молитви та поради, які допомогли мені знайти Бога і зберегти себе чистою для свого майбутнього чоловіка! Я не кажу, що на моєму шляху немає спокус та труднощів — Бог допомагає мені долати їх достойно.

Із Богом я почала відчувати себе набагато впевненішою

і в спорті. Я молюся перед тренуваннями та іграми, щоб Бог беріг мене від травм, прошу благословення на різні змагання, і Він благословляє перемогами. Я вже більше сімнадцяти років займаюся футзалом (інша назва — міні-футбол — прим. редакції), і в цьому році

Бог зробив особливе чудо в моєму житті! Всесвітній сайт футзалістів визнав мене найкращою футзалісткою світу 2009 року. В інших країнах цей вид спорту більше цінується, там є багато професійних клубів і багато сильних гравців, а чому цей титул дали саме мені? Я бачу в цьому велику Божу допомогу. Я ходила на всі тренування і старанно виконувала всі вказівки тренера. Я не добивалася слави, Бог Сам дав її мені, щоб

через мене прославити Свое Ім'я. Я досі сама займаюся футзалом і вже 8 років працюю дитячим тренером. Паралельно з цим я ходжу по школах як лектор від благодійної організації «СТОП», яка проводить лекції з профілактики негативних явищ. Їжджу в християнські табори та працюю з дітьми і підлітками України. Діти завжди прагнуть когось наслідувати. Вони намагаються копіювати не лише гру своїх спортивних кумирів, але їхнє життя і їхні вчинки, які, на жаль, не завжди є хорошими та правильними. Я дякую Богові, що Він саме мені дав цей титул, бо можу на особистому прикладі показувати молоді, що найкращими у світі стають саме такі спортсмени, які не вживають алкоголь, не палять цигарок і не ведуть розбещеного життя, а навпаки — вірять Богові, ходять до церкви та бережуть себе від спокус цього світу. Моє бажання, щоб кожна дитина зробила у своєму житті правильний вибір — обрала

Ісуса.

Бог дав мені талант грати у футзал та писати вірші. І цим я прославляю Його на цій землі. Мене запрошують свідчити в різні місця, і я рада, що, маючи титул найкращої у світі футзалістки, сміливо і впевнено можу сказати, що віра в Ісуса — моя найбільша перемога, а вічне життя — найцінніша нагорода!

*Аліна ГОРОБЕЦЬ,
Київщина*

Шановні радіослухачі!

Запрошуємо на зустріч у радіопередачі «Жива надія»,
що започаткована Іваном Зінчиком,
яка виходить в ефір щопонеділка о 21.30
на першій програмі Українського радіо.

Радіопередачі «Жива надія»

— 40 років

«Одне життя на цьому світі, воно так скоро промине, але все те, що ти зробив для слави Божої, завжди буде з тобою!» Ці слова були девізом життя Івана Дем'яновича Зінчика. Він їх прочитав, коли йому було 27 років, на стіні в кімнаті одного віруючого лікаря, до якого прийшов по медичну довідку для вступу в сільськогосподарський інститут. Ці слова так вразили його серце, що він вступив на навчання не в інститут, а в біблійну школу. Коли він повернувся до Бога, у нього було одне бажання: донести Євангелію спасіння жителям багатостраждальної України. Як це йому вдалося, нехай скажуть мільйони українців — ті, що знають брата Івана особисто через його голос. Християнські радіопередачі Зінчика лунають у радіо-ефірі вже сорок років!

Іван Зінчик говорив завжди просто, щиро і прямо, через це його любили представники всіх християнських конфесій. Вже дев'ять років, як Бог відкликав брата Івана в небесні оселі, але його голос і далі лунає в радіопередачі «Жива надія». У цьому також особливість цієї радіопередачі. Дякуючи Богу, збереглися записи багатьох його проповідей на плівці, які за піклування його доньки Ненсі Зінчик реставруються (чистяться і переводяться в цифровий формат). Дякуючи Богу, Ненсі Зінчик знайшла підтримку серед ревних і вірних Богу християн для продовження справи свого батька. Саме їй Іван Зінчик заповів вести радіопередачу «Жива Надія». До радіопередачі долучилося багато церков, проповідників, пасторів. Але коли довгий час в радіо-ефірі «Живої надії» задіяні інші проповідники, то радіослухачі пишуть листи із запитанням: чому не лунають проповіді пастора Зінчика? Тому працівники програми відкрили нове служіння: вони розсилають усім, хто бажає, касети з проповідями пастора Зінчика, піснями, що лунають в ра-

діопрограмах «Живої надії». Так само за бажанням можна отримати поштою Євангелію, Біблію, іншу християнську літературу. За свого життя пастор Зінчик видав чимало брошур, які до цього часу користуються попитом і багато разів перевидавалися.

Для християн України передача «Жива надія» так і залишилась передачею Зінчика. Можливо ще й тому, що естафету справи брата Івана прийняла саме його донька. Раніше щороку до України приїжджав брат Іван, тепер приїжджає його донька Ненсі. Під час місіонерських подорожей по Полтавщині Ненсі Зінчик відвідала практично всі місця служінь, які благословляв її тато. Пригадую її слова, сказані на відкритті дому молитви в Кременчуці: «Ми відвідали багато церков, де працював мій тато. Також були присутні на водному хрещенні. Я вперше бачила, як водне хрещення приймають у річці біля Дніпра. Хоч я народилася в Канаді, та

відчуваю, що тут моє коріння. Я тут себе почуваю, як серед своєї родини. Тепер я більше розумію свого тата, чому він любив Бога і любив народ України. Він передав цю любов і мені...»

Дав би Бог, щоб ця любов Христа до людей палала і не вщухала в серцях місіонерів, пасторів, служителів, жертводавців, які трудяться на євангельській Божій ниві і є

співпрацівниками радіопередачі «Жива надія». Бо лише любов Божя у серцях дітей Божих — вірний і надійний двигун справи Божої.

Наостанок хотів наголосити, що радіопередача «Жива надія» не є справою однієї людини (брата Івана Зінчика чи Ненсі Зінчик), це — справа Божя, це справа кожного, хто вважає себе істинним християнином, це — справа всіх нас. Хотілося б, щоб так думали й інші служителі Церкви Божої. Не зважаючи на те, що нині за-

початкувалося багато нових християнських програм, місій, газет, журналів, «Жива надія» має своє індивідуальне місце на широкій євангельській ниві нашої України. Були і є певні перешкоди в організації випуску радіопрограм, але «Жива надія» продовжує щотижня лунати в оселях жителів України.

Дорогі християни, просимо Вас ревно молитися за працівників передачі, за її слухачів, за нашу Україну. Любі друзі, доки Бог продовжує цей чудо-

вий час «літа сприятливого», спішімо до праці, щоб стати співучасниками Господньої справи! Прочитаймо ще раз слова девізу життя брата Івана Зінчика. Справді, земне життя дуже швидко проминає, і ніхто з нас не візьме нічого з собою, коли прийде час розлучатися з цією землею, але що зробив ти для справи Божої тут, на землі, залишиться з тобою й у вічності!

*Геннадій АНДРОСОВ,
м. Миргород*

Михайло Паночко: «Я вдячний колективу радіопередачі «Жива надія»

Паночко Михайло Степанович, старший єпископ Церкви християн віри євангельської України, відповідає на запитання журналіста в інтерв'ю з нагоди 40-річчя виходу в ефір першої радіопередачі пастора Івана Зінчика.

— Коли ви вперше почули передачу Івана Зінчика?

— Вперше ця радіопередача, яка спочатку називалася «Дорога до Бога», прозвучала в 1970 році. Але я тоді служив в армії і зміг її почути лише в 1972. У нашому селі Сулимів, що на Львівщині, люди збиралися групами біля приймача, і всі уважно слухали, як звучить проповідь українською мовою десь із далекої країни. Для нас у державі, де проповідь Слова Божого всіляко заборонялася, це було дивовижно. Збиралися і віруючі й невіруючі. Усі черпали насагу в цих передачах, отримували підкріплення для душі. Особливо всім подобалися пісні, що звучали у виконанні дуету — брата Івана Зінчика і його дружини Насті. Люди плакали від їхнього співу: «Я пришлець в земній долині, кругом мене чужина...». Їхня проста проповідь Слова Божого українською мовою (це була перша християнська передача українською мовою в світі), високодуховний спів пробуджував у людей віру в Бога.

— Чи бачили ви людей, які саме через цю програму прийшли до Бога?

— Виконуючи обов'язки старшого пресвітера церков християн віри євангельської Львівської області, я навідав нову церкву в селі Татаринів. Мені цікаво було дізнатися, як виникла ця церква? Члени церкви відповіли, що вони слухали радіопередачу Івана Зінчика і таким чином навернулися до Бога. Ця програма була єдиним духовним джерелом українською мовою на пострадянському просторі. У нас була атеїстична система, тому для віруючих було дуже важливо почути, що вони не самі, є ті, що знають про них, моляться. І як я особисто пересвідчився з прикладу утворення нової церкви, ця програма служила й для невіруючих. Я впевнений, що таких церков виникло багато.

Отже, по-перше, це була перша програма українською мовою (для жителів України це було важливо). По-друге, ця передача служила духовним підбадьоренням для цер-

кви, яка переживала переслідування від атеїстичної влади. По-третє, ця передача сприяла тому, що дуже багато людей через неї увірували, покаялися і отримали спасіння. І по-четверте, чимало людей через цю передачу отримували й фізичне оздоровлення. Брат Зінчик молився за зцілення людей. Тут він взагалі був піонером, ніхто ніколи раніше не молився подібним чином за оздоровлення. Хоча, на жаль, через це він наштовхнувся на гостру критику і сильний спротив з боку віруючих. Але брат Зінчик мав на це спонукання від Бога. Я вбачаю, що такі його молитви — це правильний і слухний крок. Люди в цьому мали потребу. На такі молитви є підстава в Біблії. Бог різними способами говорив до наших батьків. Бог поклав на серце Зінчику, щоб саме через фізичне оздоровлення люди пережили на собі силу Божу. І через чуда зцілення багато людей навернулося до Бога. Саме в цьому полягає проповідь повної Євангелії!

— Зараз виникло і виникає багато нових радіопередач християнського спрямування, а також — телепередач. Наприклад, дехто з тих, що стали вести телепередачі, відео-

програми, стверджують, що радіопередача — це етап минулого. Мовляв, нехай жертводавці звернуть увагу саме на телевізори.

— Я багато їжджу по Україні. Зустрічаю різних людей, вони мені кажуть, що слухали мене. Я дивуюся, де вони мене могли чути, я ж вперше з ними зустрівся? Одразу думав, що, можливо, почули мої проповіді, записані на касеті чи CD. «А по радіопередачі «Жива надія!» — отримую відповідь. Я не так часто проповідую в цій радіопередачі, але й цього достатньо, щоб люди почули. Навіть цей незначний факт доводить, що люди й сьогодні слухають радіопередачі. Вони не сказали, що бачили мене по телевізору, а саме чули по радіопередачі. Я часто зустрічаюся з інтелігенцією, науковцями. І вони мені кажуть, що слухають радіопередачу. Більше того, вони навіть підказують мені, які теми порушувати в програмі. Наприклад, про сім'ю, молодь. Чи це ще не одна ознака актуальності цієї програми?

— Ви вважаєте, що радіопередача «Жива надія» повинна звучати й надалі?

— Щодо цього в мене немає жодного сумніву! Я вірю, що ця радіопередача має звучати й надалі! Незважаючи на значні кошти, що вимагають платити керівники радіо, я з упевненістю завіряю жертводавців, що потрібно відкинути всі сумніви щодо доцільності призначення коштів на радіопередачу «Жива надія». Це є Божя справа і Божя воля!

— Ненсі Зінчик піднімає питання, що проповідь Євангелії по радіо не повинна бути справою лише церков у еміграції.

— Цілком згоден. Раніше, коли наші церкви лише зароджувалися, трансляція таких програм була можлива лише завдяки слов'янським церквам у еміграції, але нині ми вже дозріли. Ми роками отри-

мували допомогу і вже дуже звикли до цього. Але потрібно самим вчитися жертвувати, саме тоді можливий духовний зріст (як церкви, так і кожного окремого християнина). І не варто говорити, що я бідний і не маю що вділити.

Наприклад, ми порадилися з братами і вирішили зробити своєрідний експеримент: зібрати кошти по наших церквах для голодних у Африці. Ми входимо до церков Всесвітньої Асамблеї Божої, а там є фонд для таких цілей (для людей, які найбільше страждають від голоду, війни, епідемії, катастроф). Туди завжди жертвують значні суми віруючі Америки, Кореї, а Україна пасе задніх. Тому ми вирішили хоча б один раз внести й свою лепту, а не тільки користуватися цим фондом. Не можна ж все життя бути жebraками! І що ж ви думаєте? Ми збрали більше сорока тисяч доларів. Я планую оголосити на комітеті про важливість підтримувати радіопередачу «Жива надія» і окремо надіслати листа до кожної церкви із закликом молитовно та матеріально підтримувати проповідь Євангелії через радіопередачу «Жива надія».

— Отже, щоб наші церкви розвивалися, зростали духовно, потрібно вчитися жертвувати на діло Боже. Саме це є каменем спотикання для невіруючих, які стверджують, що у наших церквах вимагають гроші.

— Насамперед, ця справа цілком добровільна, ніхто за руку не смикає і в кишеню не заглядає. Хочеш — давай, а не хочеш — не давай. Але поміркуймо: скільки хто жертвує? Хто більше, а хто менше? Скільки людей у цьому світі жертвують гроші та здоров'я на алкоголь, тютюнопаління, наркотики, інші непотрібні речі? Колосальна сума, яка вимірюється не одним процентом із прибутку, а ча-

сто — усім заробітком. Уявляєте, яку «банду» такі «жертводавці» підтримують! Вони хочуть нас посоромити, мовляв, ревніше служать дияволу, ніж ми Ісусу Христу. Вони на жертovníк Ваалу кладуть значно більше, ніж ми, віруючі, кладемо Богові. Сатана збирає мільярди, але хоче, щоб ті, хто вірить в Бога, взагалі нічого не клали на справу Євангелії. Є така притча: зустрілася сотня з гривнею. Сотня хвалиться, що ходить по дорогих ресторанах, барах, казино, борделях, а гривня каже, що вона здебільшого все ходить по церквах... Дуже печально, що люди настільки обмануті дияволом, що добровільно відносять йому всі свої кошти, віддають здоров'я, життя, а ще й принижують тих, які щось жертвують на діло Боже. А ще печальніше подібне чути з вуст самих віруючих...

Я вдячний колективу радіопередачі «Жива надія», усім спонсорам, співпрацівникам, служителям, проповідникам за їхній внесок у цю благородну справу. За це буде велика нагорода на небі. Ця програма є тим кусочком хліба для голодного, склянкою води для самотньої бабусі, про яку всі забули, для бідного хворого, якого ніхто не відвідує. Скільки таких нужденних людей в Україні, їх влада забула, діти і родичі забули, але Бог не забув.

*Розмовляв
Геннадій АНДРОСОВ*

Браєн їхав безлюдною дорогою, коли зауважив на узбіччі заглохлий «Мерседес». У ньому він побачив літню жінку, яка виглядала зовсім розгубленою. Він зупинився перед її машиною, вийшов зі свого старого «Понтіака» і попрямував до жінки. Дама була дуже перелякана. Весь час, поки вона сиділа в машині, ніхто не зупинився. А ця молода людина, чи не заподіє він їй зла?

— Я вам допоможу, мадам, — сказав він. — Пересядьте в мій автомобіль, вам там буде трохи тепліше, моє ім'я Браєн Андерсон.

Він побачив, що в машині лопнуло колесо. Але старша жінка не могла впоратися з цим сама. Браєн присів навпочіпки, подивився куди підставити домкрат, потер руки, щоб зігріти пальці, і взявся за роботу. Помінявши колесо, Браєн посміхнувся. Дама запитала, скільки вона винна за роботу, зауваживши, що ціна не має значення. Браєн відповів, що вона йому нічого не винна, він просто допоміг їй у важку хвилину, і тільки Бог знає, скільки разів люди допомогли йому в минулому. Він сказав, що якщо їй дійсно хочеться заплатити, то наступного разу, коли вона побачить когось у біді, нехай допоможе цій людині і тоді згадає про нього.

Через кілька кілометрів жінка побачила ресторан. Вона увійшла туди, щоб обігрітися і перекусити перед дорогою. Дівчина, яка обслуговувала її, привітно усміхнулася, незважаючи на

те, що цілий день була на ногах. Дама бачила, що ні робота, ні вагітність, ні старання не позбавили цю дівчину привітності! Коли вона закінчила свою вечерю, вона заплатила за нього банкнотою в 100 доларів. Дівчина пішла по здачу. Але дама швидко вийшла з ресторану. Повернувшись, дівчина виявила, що жінка зникла. Тоді вона помітила на столі записку. Сльози бризнули з її очей, коли вона прочитала те, що написала їй дама: «Ви мені нічого не винні. Я просто пройшла повз когось. Хтось допоміг мені сьогодні, як я це роблю для вас. Якщо ви хочете дійсно заплатити мені у відповідь, ось що потрібно зробити: не дозволяйте цьому ланцюжку любові закінчитися на вас». Під серветкою на столі лежали ще чотири банкноти по 100 доларів.

Як могла дама знати про особливу фінансову потребу, яку на той час мала вона і її чоловік?

Вдома дівчина, притулившись до чоловіка, ніжно поцілувала його і тихо сказала: «Все буде добре. Я люблю тебе, Браєне Андерсоне».

Не знаю, чи ця історія була насправді, чи це просто притча. Але є старе прислів'я: «Добро ніколи не буває втраченим». Відкриті руки завжди отримують щось. Почувши цю історію, переповідаю її і прошу вас дати їй дорогу далі — до тих, хто страждає серцем, кому потрібна допомога! Дозвольте своєму серцю випромінювати добро...

Мовою притчі

Добро ніколи
не буває втраченим

Бог переміг!

За кулісами події

Не пам'ятаю, щоб такий заголовок з'являвся раніше на першій сторінці чи не найвідомішої німецької газети. Але саме під такою назвою опублікувала газета «Die Welt» репортаж про спасіння чилійців із підземного полону. Гірняків із Сан-Хосе, невеликого шахтарського поселення в пустелі Атакама, визволяли всім світом — уряди багатьох країн надавали технічну, фінансову допомогу. На шахті був розбитий «Табір надії», у якому безперервно проходили богослужіння, рідні молилися за своїх дорогих і коханих, плакали, співали, сподівались...

Ці 33 шахтарі провели в підземних завалах більше двох місяців, а точніше — довгі 69 днів на більш ніж 600-метровій глибині. Це навіть уявити страшно! Висота приблизно 150-поверхового будинку. Дяка Богові, що там, під землею, де було неймовірно жарко, залишилися невеликі запаси води для пиття, а потім рятувальникам вдалося пробурити вузький 15-ти сантиметровий шурф, по якому вниз передавали продукти та медикаменти.

Гірняків піднімали на поверхню по одному, у капсулі, яку опускали під завали по спеціально пробуреному вузькому шляху. А вгорі їх зустрічали урочисто, як космонавтів, які повернулися з польоту на далеку планету, і сам президент Чилі Себастьян Пінера зі своєю дружиною Сесілією, високі урядові чиновники, рідні та близькі обіймали та вітали героїв. Рятувальні роботи завершилися в ніч на 14 жовтня, і за ними з хвилюванням і молитвами слідкували в прямому ефірі десятки мільйонів людей. Ця унікаль-

на рятувальна операція — справжнє чудо Божої любові. Я не чула, щоб у таких ситуаціях була надана діяльна допомога шахтарям китайським, українським чи російським.

Чилійські гірняки й насправді виявилися героями: не втратили надії на спасіння, не пересварилися між собою, а коли до них була пробита шахта і опущена капсула — вони, порадившись, вирішили, що першими на поверхню будуть

31-річний Алекс Вега, десятий спасений, тримає в руці Біблію під час транспортування на медичне обстеження.

виходити найбільш сильні і найбільш молоді. Бо ж ніхто не знав, чи витримає ця капсула-клітка і чи не обваляться нові пласти...

Але про що думали вони протягом цих довгих днів під землею? Виявляється, не лише про їжу та воду. Багато з них ще до аварії були віруючими людьми, і тепер стверджують, що почуваються ближчими до Бога. «Я був із Богом, я був із сатаною, вони боролись за мене, — зізнався Маріо Сепульведа. — Але Бог переміг!» Всі ці дні він молився і просив Бога зміцнити його віру, щоб навіть якщо доведеться загинути, бути з Богом у вічності.

Коли на поверхню підняли першого гірняка, Флоренсіо Авалоса (31 рік), його вітали батько, дружина Моніка та син. «Це Боже чудо! — сказав батько, взявши в руки мікрофон. — Молімося про решту 32 товаришів мого сина, які поки ще внизу».

Назустріч Маріо Гомесу Ередіа (63 роки) зі сльозами кинулася дружина Ліліана, він обійняв її, поцілував, але тут же, відсторонивши її, опустився на коліна прямо на землю і почав палко молитися, не знічуючись спрямованих на нього відеокамер. У ту мить він не бачив ні репортерів, ні президента з його свитою, спочатку він хотів подякувати Богові, Який спас його. Тепер його товариші згадують, що своїми добрими порадами, принципами християнської моралі Ередіа дуже допоміг їм у ті важкі дні під землею. І перші його хвилини на землі також належали Богу.

Вже буквально через два дні прямо перед входом у шахту відбулося міжконфесійне служіння подяки. Врятованим гірнякам подарували футболки зі словами «Gracias, Señor!» (Дякую, Господи!). Але що буде з ними, коли мине ейфорія, назавжди закритється їх застаріла шахта і вони стануть безробітними? Будуть згадувати жахіття підземного полону чи, навпаки, житимуть втіхою, яку отримали тоді від Бога? Думаю, що тепер для кожного з них починається нове життя. І справа не в рятувальній капсулі й пробуреному шурфі — переміг Сам Бог, і в їхніх душах — також! «...Господь Бог великий, і великий Він Цар над богами всіма, що в Нього руці глибини землі, і Його верхогір'я гірські... Прийдіть, поклонімося, і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив!» (Пс. 94).

Тетяна ГОЛОВІНА

www.tatjanagolowina.livejournal.com

Фото: www.bigpicture.ru

Коли Бог мовчить

«Та піду я на схід — і немає Його, а на захід удамся — Його не побачу, на півночі шукаю Його — й не вхоплю, збочу на південь — і не добачаю...» (Йов. 23:8-9).

Як часто цей крик Йова відгукується у наших серцях! Ми хочемо почути Бога, але чуємо тільки мовчання. Молимося, але молитви так і залишаються без відповіді. Наше розчарування зростає. Ми згадуємо часи, коли нам варто було лише прошепотіти Його ім'я — і ми одразу ж відчували Його присутність. А тепер у цій німій тиші нам хочеться волати: «Боже, де Ти?»

Що ж, друзі, ласкаво просимо в пустелю! Ваші ноги погрузили в пісок? Не бійтеся, ви тут не самотні. Ви потрапили в чудову компанію! Ви йдете там, де колись ступав Мойсей, вихований фараоном як принц. А ось поряд з вами Йосип — син старості Якова, а тому улюблений ним. Зовсім поруч і Йов. Йов, про якого Біблія свідчить, що це була людина більша від усіх синів сходу.

Але найголовніше те, що ви будете разом з Ісусом, про Якого перед народом Бог Отець і Дух Святий засвідчили, що Він є Сином Бога. Та після того Він був проваджений у пустелю, де протистояв силам темряви.

Процесія мандрівників по пустелі довга, а мовчання Бога — обов'язкова умова цього необхідного періоду в житті кожної Божої дитини. Звичайно, нам хочеться піти в обхід, щоб скоротити час перебування там, але це неможливо. Добратися до Його присутності можна тільки через всю пустелю. Ходіння пустелею випробувань та труднощів — це подорож у світ більш глибокого пізнання Бога. Це місце, де ми будемо обрізати своє серце від усього непотрібного і шукати Господа, а Він готуватиме нас до виконання Своїх обітниць.

Один за всіх...

«Отож, благаю вас я, в'язень у Господі, щоб ви поведилися гідно покликання, що до нього покликано вас, зо всякою покірною та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру. Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрищення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх. А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:1-7).

Багатьом читачам знайома книга Олександра Дюма «Три мушкетери», герої якої жили за девізом «Один за всіх, і всі за одного». Це означало, що кожен член цієї групи зобов'язувався захищати не лише себе, але й інших, стояти плече до плеча у спільній боротьбі. Дозволю собі прокоментувати згадані слова апостола Павла так: він закликає ефесян прийняти девіз мушкетерів за свій духовний девіз. Більше того, переконаний, що Бог хоче, щоб Церква ХХІ століття прийняла цю фразу своїм девізом.

Згаданий уривок Писання апостол розпочинає словом «Отож...» Це слово спрямовує нас до попереднього розділу, у якому автор говорить про те, що має відбуватися в житті та серці християнина, якщо він

перебуває у Бозі: «Щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (4:17-19). Іншими словами, він каже: «Ви тепер вже знаєте правду, тож живіть згідно з нею!».

І однією з характеристик справжнього християнина є те, що він живе в мирі зі своїми братами та сестрами по вірі. На цю тему апостол Павло не раз пише у своїх посланнях: «Тож благаю вас, браття, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в однім розумінні та в думці одній!» (1 Кор. 1:10).

Як це можливо? Поміркуюмо про це.

1. Джерело християнської єдності

Усі діти Божі прийшли в Божу сім'ю з різних про шарків суспільства, різних культур, з різними звичками, стилями життя, смаками і т.д. Що може бути основою їхньої єдності?

Вночі, коли Ісус був розп'ятий, Він молився у Гефсиманському саду, щоб Божі діти «були єдині». Для цього Бог дає нам сім принципів, на яких будується єдність: одне Тіло, один Дух, одна надія, один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог Отець. Чи помітили ви, тут йдеться виключно про Христа, тут немає нічого людського, особистого. Коли наше життя, наші бажання, інтереси перестають концентруватися на Ньому, ми відхиляємося з правильної

дороги, що веде до єдності. Ми можемо прийти із різних місць, з різними поглядами, але повинні стояти на одній основі: на Ісусі Христі. Це наша СПІЛЬНА благодать, дарована нам через віру в Ісуса.

Але у 7 вірші з'являється нова думка щодо ОСОБИСТОГО аспекту єдності: «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового». Кожен християнин володіє принаймні одним духовним даром (див. 1 Кор. 12 розділ). Але, хоча він дається кожному індивідуально, його призначення не для приватного користування: ці дари повинні бути благословенням для Церкви і для слави Бога! Як боляче, коли віруючі не можуть чи не хочуть використовувати духовні дари для служіння в єдності, а нерідко навіть використовують їх, щоб руйнувати, а не будувати. Коли діти Божі використовують дари правильно, єдність між ними збільшується, Церква зміцнюється і зростає в силі! Джерело нашої єдності в тому, що ми маємо її загальні основи, однакові для всіх, та індивідуальні дари, головним призначенням яких є зміцнювати єдність Церкви.

2. Секрет християнської єдності

Тепер, знаючи джерело єдності, ми повинні її практикувати, захищати та зміцнювати. Зауважте: апостол не каже нам «робити» єдність. Єдність вже існує в Тілі Христовому. Наше завдання — бути в ній! Яким чином це робиться?

Через покору. Покоритися — це означає розуміти власну меншість. Це значить, когось ставити вище себе. Це не принцип: «Ой, який я хороший!», а «ким я є з Божою благодаті». Це скинення самого себе з п'єдесталу зверхності, розумін-

ня, що якби не Божа благодать, ми були б у пеклі, живучи ще на землі.

Через лагідність. Це слово означає «м'якість, здатність тримати власну владу під контролем». Йдеться про можливість використання влади і сили щодо когось, але відмову від цього заради Христа. Це означає, відповісти «з медом», замість того, щоб «з оцтом». Коли ображають слабого, а він не відплачує тим самим, це не завжди лагідність. Але коли ображають сильного, а він не реагує тим же — це лагідність. Подивіться на Ісуса: маючи силу та владу, Він не мстив кривдникам, а терпів усе з лагідністю.

Через довготерпіння. Це слово означає: «велике терпіння, витривалість». Це значить «мати міцний запобіжник». Наскільки у вас міцний «запобіжник»? Чи, можливо, ви запальні? Якщо ми хочемо бачити єдність у Церкві, то повинні бути загартованими та стриманими. Нам не можна «перегріватися», щоб аж «запобіжники» горіли.

Через терпіння у любові. Це значить давати ближньому можливість бути самим собою. Це давати право братам і сестрам залишатися різними, мати різні думки, власні особливості, відмінні від моїх, і саме такими їх любити. Як казав Августин: «У головному — єдність, у другорядному — свобода, у всьому — любов».

Через пильнування зберігати єдність духа в союзі миру. Це значить — об'єднатися для спільної праці і для збереження Церкви. Це більше, аніж зміна способу мислення. Це важка, довга праця. Слово «пильнувати» означає: «старатися, прикладати зусилля, бути постійним».

Цей обов'язок не лежить на відповідальності когось одного. Це — відповідальність абсолютно всіх членів Церкви. У 1986 році американський космічний корабель «Челенджер» вибухнув на 73 секунді польоту. Не лише сім родин відчули втрату. Це була національна трагедія. А все сталося лише через одне ущільнююче кільце. Космічний корабель складається з приблизно одного мільйона деталей. У цілому морі механіки та електроніки лише одна деталь зруйнувала все. 999 999 частин робили свою справу добре, лише одна «не спрацювала» — і сталася трагедія. Та теорія помилкова, яка стверджує, що «маленька» людина нездатна зробити в Церкві ні хорошого, ні поганого.

3. Задоволення від християнської єдності

Якщо ми вирішимо ходити в єдності, які наслідки цього?

Ми будемо жити збалансованим життям. Маючи єдність один із одним, як одна команда, ми тим самим показуємо реальність нашої віри. Ніщо так сильно не декларує нашу віру перед світом, як відкрита, безумовна єдність і любов до братів та сестер: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:35). Розбійник та лікар, п'яниця та вчитель, змінившись через віру в Христа, складають одне ціле! А якщо ми дозволяємо в серці визрівати нашому болю, нашій неприязні, образам, чи можемо тоді говорити про єдність духа?

Ми будемо жити щасливим та благословенним життям. Ми будемо доказом того, що Бог нас спас, що характер Христа відображається у на-

шому житті. Наше життя в єдності буде голосом сурми світові, який гине, що хоча ми різні, але спасенні і народжені до нового спільного життя в Бозі. Єдність може не зробити нас багатими, знаменитими та гарними, але вона принесе славу нашому Господові. Якщо ж будемо нехтувати єдністю, не дивуюся, що Бог нас не благословляє.

В одному з випусків National Geographic розповідалося про особливості арктичного життя. Автор розповідав, як сім вовків загризли декілька телят мускусного бика, які були під захистом табуну з 11 тварин. Коли вовки почали оточувати стадо, щоб добратися до телят, бики стали кругом, виставивши назовні смертоносні задні копита. Таким чином молодняк у центрі був у безпеці, незважаючи на тривале протистояння. Стадо успішно тримало облогу, аж поки один бик не вийшов з кола, ослабивши оборону. Стадо розбіглося, і, незважаючи на відчайдушну одиночну боротьбу дорослих тварин, вовки добралися до телят. Жодне дитинча не вижило!

Павло попереджав ефеських старійшин, що до них прийдуть «вовки, які не жалітимуть стада». Вони й сьогодні нападають на Церкву, намагаючись роз'єднати її і знищити. Якою легкою здобиччю стають віруючі, що ворогують між собою!

Можливо, ваші почуття були поранені кимось із братів чи сестер і у вас немає прощення та любові. Чому б не виправити це сьогодні? Заради єдності Тіла Христового. Заради миру в серці. Заради спасіння світу.

Сергій ВІНКОВСЬКИЙ,
м. Дніпропетровськ

Стовідсоткова «автоцивілка»

Хто перший із водіїв додумався до цього, сказати важко. Але ідея прижилася, і тепер три маленькі, розміром із сірникову коробку, іконки красуються чи не в кожному другому салоні авто, маршруток. На самому початку — на «торпеді».

Одна позолочена пластмаска або картонка на трьох. Богородиця, у центрі — Ісус Христос, праворуч — Микола-чудотворець, — всі вони терпляче сусідять у безпосередній близькості з FM-попсою, прапорцем улюбленої партії, «грошовим деревом», фоткою пишногогрудої путани. Навіщо вони там? Зараз дізнаємося ...

- Пробачте, що це у вас?
- Не бачиш, чи що? Ікони ...
- То ви — віруючий?
- Ну, типа того ...
- А навіщо ви їх СЮДИ приробили?
- Ну, це як би охорона чи що ...
- І що, справді, допомагає?
- Стовідсотково! — Із самовдоволеною посмішкою. — Я цілий. І тачка моя — ні подряпини (тьху-тьху-тьху, щоб не наврочити!).
- Розумію, на зразок страховки, так?
- Ага ...
- ... І розбиваються тільки ті, у кого на «торпеді» такого немає?
- Не знаю, не перевіряв. (Закурює). Мені допомагає. (Струмінь диму вдарився об «торпеду» і, затуманивши лики святих, розсіявся по кабіні).
- Як ви думаєте, вони не образяться?
- Хто? (Очевидно, не розуміючи питання, водій недовіжливо коситься у мій бік).
- Ну, ви ось палите при них. Мат проскакує ... У церкві, напевно, не стали б ...

Мій співрозмовник відкрив, було, рот, але, не знайшовши що відповісти, похмуро випустив струмінь диму, але вже не прямо перед собою, а в бік від ікон.

— Біблію читали? ... Євангелію? — Через кілька хвилин потому, обриваю тривалу паузу.

— Та не-е ... Жінка моя читає щось таке ...

Коли мені читати? Кредит он «відбивати» треба. Ні вихідних, ні прохідних! Все тільки в рот заглядають: дай та дай!..

— А в неділю?

— Що неділю?

— Відвідали б церкву, заспокоїлися... Вас же так надовго не вистачить ...

— А кого-то це хвилює?!

— Взагалі-то, так.

— ??

— «Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені, і Я заспокою вас ...», — чули коли-небудь? Ісус Христос сказав. Так записано в Євангелії...

— Та що ти мене все «лікуєш»?!! (Недопалок полетів геть). Теж мені батюшка знайшовся!! Може мені ще перед тобою на коліна стати, сповідатися, а?

— Навіщо ж відразу «на коліна»? І при чому тут я? Перед Богом сповідайтеся, у Якого вірите ...

— Вірю-вірю, — перекирив він мене і вилаявся. — Як розумію, так і вірю! І ти мені в душу не лізь!

Тут у мого нового знайомого прокинулася мобілка, і у відповідь на дзвінок з його віруючої душі, ігноруючи пластмасових святих, починяся каламутний потік абсолютно неєвангельських «сповідань».

Святі слухали мовчки. Видно, звикли...

Володимир ШИШКОВ

Водяна могила

Слово Боже, розповідаючи про духовний світ, часто використовує земні образи. Прості, зрозумілі, яскраві. Апостол Павло у своєму листі порівняв хрещення зі смертю, з могилою: «Чи ви не знаєте, що ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса, у смерть Його хрестилися? Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя» (Рим. 6:3-5). Покаяння для грішника, який покинув старе, гріховне життя, — це докорінно новий етап, це справжня смерть щодо попереднього способу життя і народження для життя нового. Писання цей процес так і називає духовним народженням, або народженням згори, наголошуючи, що без нього неможливо потрапити у Царство Боже (див. Ів. 3 розділ). І як видимий знак того, що людина повністю померла для гріха та неправди, у якій раніше жила, і розпочинає нове жит-

Фотоповідь

тя в Бозі, вона охрещується у воді, засвідчуючи перед Богом та людьми свою віру.

Із розвитком техніки, зокрема фотографічної, цей біблійний образ набув реального вираження, коли об'єктив фотокамери ніби фіксує це невидиме духовне дійство. «Водяна могила» — мимоволі вихоплюється, коли дивишся на ці світлини. Звісно, ніякі людські засоби не можуть відобразити того, що відбу-

вається у серці людини, яка присвячує своє життя Богові. Але такі фото допомагають нам зрозуміти те, що неможливо висловити ні словами, ні зображенням. Як висловився той же апостол Павло, тепер ми «бачимо ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я» (1 Кор. 13:12).

Юрій ВАВРИНЮК

Найбільше чудо для індуса — навернення в християнство

Пастор Аджі та його дружина Мерлін вперше відвідали Україну. Мерлін не відмовилася від поїздки, хоч і була вагітна. Авжеж, побачивши велику кількість віруючих, ще раз переконалися, що ти не сам. Про життя християн в Індії розповідають наші гості.

— Ви раніше сповідували індуїзм, а як відбулося ваше навернення в християнство?

— Закінчивши навчання в університеті та здобувши вищу освіту, я поїхав у чуже місто в пошуках працевлаштування. Усе було таким незнайомим, я почувався в тому місті самотнім зі своїми переживаннями. Можливо, саме це підштовхнуло мене до пошуків Господа. У той час моя двоюрідна сестра вже була християнкою. Вона і запросила мене в церкву християн віри євангельської. Тут я вперше почув вістку про спасіння. Відтак 18 років тому я прийняв Ісуса Христа у своє серце.

— Мені відомо, що в Північній Індії функціонує місія. Скільки церков вона відкрила, які служіння здійснює?

— Засновником місії є доктор Піджі Гвардес. Я вже 15 років тісно співпрацюю з цією місією. Наше бачення — до 2012 року відкрити 7770 церков. Потрібно відкрити ще близько 6500. Нині я виконую служіння єпископа в об'єднанні із 180 церков. Разом із командою служителів ми відновили деякі громади в Непалі, за підтримки місій «Good samaritan» (США) та «Добрий самарянин» (Україна, м. Рівне) побудували в Індії дитячий будинок. Наша країна потребує більше 50 тис. місіонерів. Індія бідна країна. За соціальним станом у суспільстві та матеріальним люди поділені на касты: вища, середня і ниж-

ча. Тяжко жити в таких умовах, тому, проповідуючи істини Христа, новонавернені християни старанно служать іншим чим тільки можуть. Так, щоденно церква із м. Бастар годує близько 360 дітей та утримує дитячий будинок, у якому виховується 65 хлопчиків. Християни в Індії по-

го. Ми потребуємо таких людей.

— В істинності християнського вчення іновірні народи часто переконуються через явлення конкретних Божих чудес та знамен. Чи доводилося вам бути очевидцем Божих дій під час проповіді Євангелії для індуського народу?

— Так, звичайно, я був свідком багатьох Божих знамен і чудес. Загалом, можна сказати, очевидцями Божих знамен були близько 95 % індусів з числа тих, які увіру-

терпають від постійних гонінь. Деяких вбивають, найчастіше спалюють будинки, тому декому доводиться жити в лісових хащах просто неба. Але і це не зупиняє на шляху служіння Господу. Коли ти визнаєш себе християнином, більшість людей відразу сприймають тебе як чергового представника нижчої касты, а значить — тобою потурають. Дякую Господу за тих людей, які, залишаючи комфортні умови життя, приїзять в Індію для проповіді Слова Божо-

вали в Господа Ісуса Христа. 14 років тому, коли я тількино почав місіонерську працю, мене запросили в одне селище проповідувати Слово Боже. Під час служіння до мене підійшов чоловік, який був глухим. Як тільки я поклав на нього руки, він умить упав на землю і почав крутитися, як змія. Після молитви він підвівся, його вуха відкрилися. Сталося чудо — до нього повернувся слух. Але я глибоко переконаний, що найбільшим чудом є покаєння

грішника та прийняття ним Господа Ісуса Христа як свого особистого Спасителя.

— У індійській культурі побутує поклоніння цілому пантеону богів. Об'єктом поклоніння є навіть тварини. Серед індусів, певно, багато тих, хто ворожить та практикує окультизм. Чи є серед новонавернених такі, які це практикували, і як Господь звільняє їх від такої демонічної залежності?

— Дійсно, серед новонавернених є такі, які в минулому захоплювалися різними окультистичними практиками, тому за таких людей ми звершуємо молитви. За індуською традицією, у кожного племені є свій бог або богиня, яким вони поклоняються. Увесь обрядовий процес скеровується вождем племені, жерцем. Відьмарство і чаклунство — елементи поклоніння ідолам. Йдучи селами та проповідуючи євангельські істини, ми насамперед молимося за місцевість, зв'язуючи іменем Ісуса Христа усякі злі сили. Перш ніж відкрити церкву в певному поселенні, ми впродовж 7-14 днів постимо та перебуваємо в молитві, аби Господь подолав усякі злі сили, що можуть сто-

яти на перешкоді Божій справі. Серед людей, які приймали хрещення, я неодноразово зустрічав таких, які раніше захоплювалися окультизмом. Я помітив, наскільки більш результативно стає балаговісницька праця в тій місцевості, в якій хоча б одна людина, навертаючись до Господа, відрікається від ворожбитства. У наших церквах є люди, які, як індуїсти, вшановували своїх богів тим, що приносили їм у жертву тварин. Тепер вони служать живому Богу. Одного разу я звершував служіння хрещення над одним чоловіком, який ще до навернення в християнство вбивав людей, виймав їхню печінку і з'їдав. Сповідуючись, він зізнався, що в минулому таким способом позбавив життя п'ятьох людей. І навіть у наш час в Індії є багато людей, які брали участь у людському жертвоприношенні, що є мерзотою в очах Божих.

— Мерлін, яке становище жінки в індуїзмі та як воно змінилося у вас після навернення в християнство?

— Я народилася вже в християнській родині. Моя бабуся отримала зцілення під час

проповіді християнського пастора. Відтоді уся моя родина покаялася та увірнула в Ісуса Христа. Тепер мій батько є пастором. Ще з дитинства батьки прищеплювали нам бажання служити церкві, тому усе моє життя пов'язане із місіонерством. Звичайно, в індуській релігії жінка має ряд обмежень. Але оскільки я виховувалася в християнській родині, мені мало відомо, як саме живеться індуським жінкам. У своїй сім'ї я користувалася такими ж привілеями, як і мої брати. Ми отримували однакову освіту та навіть маємо однакові мрії.

— На завершення, що б ви побажали нашому народу?

— Бажаю, щоб кожен українець йшов услід за Господом. І щоб серед вашого народу з'явилося щонайбільше місіонерів, які б були готові служити в нашій країні. Ви є благословенням для нашого народу. Вірю, що благословляючи інших, ви у такий спосіб благословляєте і свою державу на успіх у всіх сферах діяльності.

*Розмовляла
Грина НАУМЕЦЬ*

Індійського пастора побили до напівсмерті

У вересні цього року здійснено напад на індійського пастора Дігала, який очолює церкву в штаті Орісса. Пастор був атакований пізно увечері невідомими людьми по дорозі зі служіння додому. Очевидно, злочинці, нанісши безліч ударів, вирішили, що пастор мертвий, і кинули його тіло на обочині. Поряд із тілом залишили написану від руки записку з таким текстом: «Ким би ви не були, це для вас останнє попередження».

Очевидно погрози спрямовані на адресу християн, які працюють та живуть в тій місцевості. Тіло ледь живого пастора виявили місцеві жителі. Вони покликали дружину і ще декількох віруючих. Пастора Дігала доставили в лікарню, де він і дотепер перебуває в критичному стані. Його мовлення не відновилося. Лікарі вкрай здивовані тому, що людина змогла вижити після настільки жорстокого побиття.

Засновник і директор Empart Джоссі Чако вважає, що працівники його організації в штаті Орісса й далі ри-

зикають своїм життям. Перші погроми в християнських церквах відбулися ще в 2008 році.

Пастор Дігал та багато інших індійських християн переживають гоніння за поширення Євангелії Христа в штаті Орісса. Керівники організації Empart та інші християни, які розділяють страждання пастора Дігала, просять молитися за нього, його дружину і трьох дітей, а також за мудрість, необхідну керівництву організації, де працював потерпілий, для прийняття рішень.

НХМ

Чи ж справедливий Бог?

Роздуми вголос

Проїхавши майже половину шляху з Пермі до Москви, поїзд проскрипів і зупинився на черговій станції. «Це що за містечко?» — запитала я літню сусідку по купе. «Бологое», — пролунала згори відповідь чоловіка середніх років, який скучав на верхній полиці і до цього часу мовчав. Вирішивши підіграти його репліці, я серйозно відповіла: «Треба ж, а я думала, що через Бологое цей маршрут не проходить». Попутник звисив ноги, стрибнув униз і з тихого й меланхолійного перетворився на цікавого співрозмовника.

Це був 1990 рік, я була студенткою і про Бога знала рівно стільки, скільки нам розповідали про Нього в розділі предмету «Науковий атеїзм та релігія». Мій попутник, який викладав психологію в якомусь інституті, виявився більш ознайомленим із цим питанням і повідав мені факти про те, кому я іноді молилася під час сесій. Сьогодні я думаю, що на своєму предметі він знався значно краще, як на Бозі, тому що намальований ним портрет Творця і Вседержителя видався мені тоді трохи химерним і несправедливим. «Бог може спасти, але робить це вибірково. Може, наприклад, вирішити хутір Зюкайку спасти, а Бологое не спасти», — з певною несимпатією до Бога сказав він. Та й справді, яка вже тут симпатія?!

Не так давно аналогічну ілюстрацію зустріла у статті

спеціаліста і знавця Біблії. Тільки ця безпідставна Божа вибірковість вже називалася не химерністю, а милістю Бога. Мовляв, Бог усе ж настільки милостивий, що деяких людей незаслужено спасає. І наводить приклад: якщо п'ятьом з двадцяти людей я вирішу дати гроші, то решта п'ятнадцять засмутяться, але вони не мають права засмучуватися, тому що я їм нічого не винен!

Бог, звичайно, нічого нікому не винен. Однак, відчувши Себе зобов'язаним, завдяки Своїй любові, Він послав Ісуса на хрест не тільки ради хутора Зюкайки і ще кількох місцинок, які Йому полюбилися, але ради всього світу.

Тим не менше, згідно кальвіністів, увесь світ у Божі плани не входить, тільки обрані — ті, кого Бог передбачив і призначив для спасіння. Ну, а тим, кого Він в міру Свого неосязного рішення призначив на погибель, просто не повезло. Яких би зусиль не доклали ті бідолахи, щоб отримати Його прихильність і уникнути пекла, суворий Господь навіть і не поверне голови в їхній бік, щоб не відволікатися від споглядання Своїх обраних улюбленців.

Жан Кальвін, який витягнув доктрину абсолютного пе-

редбачення зі слова «обраний», не витягнув біблійної етимології цього слова.

Якщо хлопець назве своєюраницею якусь дівчину, то це ще не означає, що вона стане нею. У нього є два шанси: почути «так» чи «ні». Аналогічно й з питанням набуття нами статусу «обраних». Цей статус для спасіння Бог дав не окремим людям, а всім. Він полюбив усіх, і в це число входимо й ми з тобою. Але чи відповімо ми Йому «так», залежить від нас самих. Таким чином, Бог одного разу обрав нас усіх. Але ми маємо зробити вибір у відповідь.

Звичайно, дивне вибіркоче ставлення Бога до Якова та Ісава змушує багатьох чесати потилицю. Мовляв, ще не встигли народитися, не встигли нашкодити чи догодити, а Бог вже зі Своїм вердиктом — «Якова люблю, а Ісава ненавиджу». Чешемо потилиці, бо не враховуємо, що Бог ще до нашого народження бачить наш останній день. І якщо до цієї риси додати те, що Він не дивиться на особу, а є справедливим та праведним, то можна зробити висновок, що поділив Він так тих братів на підставі їхніх майбутніх вчинків, а не власної недосконалості, якою не наділений.

«І знаємо, що тим, хто лю-

бить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре. Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами. А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив» (Рим.8:28-30) — уривок, яким кальвіністи підтверджують можливість поділу на Яковів та Ісавів чи на Зюкайку і Бологоє. Однак, ключове слово тут «передбачив». Ще до того, як ми зробили перший крок на цій землі, Бог знав чи зробимо ми крок назустріч Йому.

Наш Бог — милостивий і добрий Батько. Не тільки п'ятим з двадцяти Своїх дітей Він дає можливість отримати спасіння, а всім двадцяти. Маршрут Божого поїзда проходить через усі населені пункти із зупинками біля кожної людини. Але чи увійдемо ми в вагон, залежить від нашого вибору, свободу на який нам дав Господь.

P.S. Ну, а в кого ще є сумніви, прочитайте ось ці місця. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб КОЖЕН, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього СВІТ спасся» (Ів. 3:16-17). «Господь «не хоче, щоб хто загинув, але щоб УСІ навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9).

«А вмер Він (Христос) за ВСІХ» (2 Кор. 5:15). «Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє, і довгота днів твоїх» (5 М. 30:19-20).

Марина МИРОНОВА
www.

marinamironova.livejournal.com

Невизнаний музикант

Холодним січевим ранком на станції метро Вашингтона зупинився чоловік і почав грати на скрипці. Упродовж 45 хвилин він зіграв шість творів. Оскільки був час пік, повз нього пройшли тисячі людей, більшість з яких поспішали на роботу.

Ось чоловік середніх років звернув увагу на музиканта. Він сповільнив свій крок, зупинився на декілька секунд і пішов далі у своїх справах.

Хвилину опісля скрипаль отримав свій перший заробіток: жінка кинула гроші у футляр і, не зупинившись, пішла своєю дорогою.

Ще декілька хвилин потому якийсь чоловік сперся ліктем до стіни і почав слухати, але згодом, глянувши на годинник, пішов також.

Найбільша увага музикантові дісталася від трирічного хлопчика. Мама, поспішаючи, вела його за собою, але хлопчик зупинився, щоб подивитися на скрипаль. Мама потягнула його трохи сильніше, і хлопчик поплентався за нею, постійно оглядаючись. Ця ситуація повторювалася і з іншими дітьми. Усі без винятку батьки не дали їм затриматися ні на хвилину.

За 45 хвилин гри тільки шість людей ненадовго зупинилися і послухали, ще 20, не зупиняючись, кинули гроші. Заробіток музиканта становив 32 долари.

Ніхто з перехожих не знав, що скрипалем був Джошуа Белл — один із найкращих музикантів у світі. І грав він один із найскладніших творів на скрипці Страдіварі вартістю у 3,5 мільйони доларів.

За два дні перед виступом у метро на його концерті в Бостоні, де середня вартість квитка становила 100 доларів, був аншлаг. Гра Джошуа Белла в метро була частиною соціального експерименту газети «Вашингтон пост» про сприйняття, смак і пріоритети людей.

Метою експерименту було визначити, чи відчуваємо ми красу в буденному середовищі у невідповідний момент, чи зупинимося, аби оцінити її? Чи розпізнаємо талант за несподіваних обставин?

Один із висновків цього експерименту може бути таким: якщо ми не можемо знайти час на те, щоб ненадовго зупинитися і послухати один з найкращих музичних творів; якщо темп сучасного життя настільки всепоглинаючий, що ми стаємо сліпі та глухі до таких речей, то подумаймо, як багато ми втрачаємо в суєті життя.

Дуже багато.

Чудесне врятування

Одинадцятирічна Надя хотіла просто покататися на велосипеді. Поїхала по вулиці, виїхала на околицю і ... додому більше не повернулася.

Вже через годину батьки Наді Блум кинулися на пошуки доньки. По тривозі було піднято поліцію. Протягом наступних п'яти днів поліцейські з собаками-шукачами і численні добровільні помічники прочесали околиці містечка Вінтер Спрінгс, розташованого в центральній частині Флориди. Поліцейські вертольоти, оснащені сучасною оптичною апаратурою, кружляли над регіоном — марно, жодних слідів перебування Наді виявлено не було. Дівчинка як крізь землю провалилася.

Місця там безлюдні, багністі, кишать алігаторами та отруйними зміями. Через п'ять днів влада вирішила, що марно надіятися знайти дівчинку живою. Пошуки були зупинені.

У повному відчаї батьки просили Бога допомогти врятувати дочку. У молитві їх підтримали місцеві віруючі. І один з них — Джеймс Кінг, християнин віри євангельської, який раніше жив у цьому

містечку, сказав, що Бог відкрив йому, де треба шукати дівчинку. Він сів у машину і вирушив на болота — поки лісова дорога дозволяла пересуватися на автомобілі. Потім пішов пішки, із труднощами продираючись крізь чагарники. Часом доводилося йому йти по пояс у воді. Через дві години Джеймс Кінг вийшов до того місця, яке, як стверджує, йому вказав Бог.

Прямо на землі, у глухій, непрохідній хащі сиділа знесилена дівчинка, від голови до ніг покусана отруйними комахами, але жива! Без їжі та води вона п'ять днів бродила по болотах, сподіваючись знайти дорогу додому. По дорозі загубила взуття і, нарешті, сіла на землю в повній знеможі.

«Раніше я не вірив у дива, — зізнається шеф місцевої поліції Кевін Брунелло, — але тепер твердо знаю, що Бог може зробити чудо за молитвами віруючих».

Джеймс Кінг каже, що Господь вказав йому напрям, куди треба йти, у дорозі він постійно молився і був упевнений, що Бог зробить чудо і збереже Надю. Джеймс голосно кликав дівчинку на ім'я, поки вона не відповіла йому з хащі.

«Надя сиділа на землі, не плакала, як ніби просто чекала мене», — сказав Кінг. По мобільному телефону він відразу ж подзвонив у поліцію і повідомив, що знайшов дитину. «Це я, Надя, дівчинка, яка пропала», — сказала Надя в телефонну трубку.

«Ми навіть не думали, що вона може піти так далеко від дому, — здивувалася мати Наді, — я вдячна Богові за порятунок доньки!» А коли Надя побачила маму в лікарні, куди її доставили рятувальники, вона тихо сказала: «Мамо, тепер я буду слухняною ...»

Як підкреслив батько, Джеф Блум, в інтерв'ю журналістам, «цей випадок показав, які дива можуть творити молитва і християнське співчуття». У сім'ї є ще двоє дітей.

Правда, у поліції Джеймсу Кінгу влаштували допит, не всі могли повірити в допомогу понад зусилля поліції. Рятувальник Наді повинен був пред'явити тверде алібі — розповісти, де він був у момент зникнення Наді і протягом п'яти наступних днів. Кінг поставився до цього з розумінням. «Адже поліцейські мене не знають, тому хотіли переконатися, що тут усе в порядку, — сказав він. — Це їхня робота».

*З блогу
Тетяни ГОЛОВІНОЇ*

(З латині «священик» перекладається дослівно як «той, хто наводить мости»).

Одного разу до берега річки підійшла група людей. Було їх понад сто тридцять.

— Потрібен міст, — сказав той, хто в них найстарший. — Ми не зможемо перейти річку вброд.

— Правильно, правильно!!! — підтримало його багато людей. — Нам потрібен міст! Зводь же його!

— Але ж я сам із цим не впораюся, — відповів провідник. — Ця робота не під силу одному!

— Ну-у, не прибідняйся, — сказали йому у відповідь. — Ми ж тебе знаємо. У тебе вийде! Зрештою, ти ж у нас «той, що наводить мости». А хто ми? Тому ти працюй, а ми подивимося, як це в тебе виходить. А якщо в тебе не вийде, то ти для нас не «той, що наводить мости»!

Не знаю, що там було далі, але, здається, вони всі ще на тому боці річки.

Апостол Павло вчить нас, що «...тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будовання самого себе любо-

в'ю» (Еф. 4:16). Наївно вважати, що одна людина може побудувати всі стосунки в церкві. Якою б обдарованою вона не була, у неї обов'язково є межа можливостей, за якою, якщо немає підтримки зі сторони, в церковних стосунках починається глибокий застій. А якщо якесь товариство тримається на одній обдарованій особі, то це товариство, найімовірніше, розпадеться, коли тієї людини не стане. Тільки при взаємному і усвідомленому русі людей назустріч один одному можлива нормальна атмосфера в церкві.

Звичайно, більша частина відповідальності за налагодження правильних стосунків у церкві лежить на пасторі і служителях церкви. Але є вона й у самої Церкви. І тільки всі разом, у смиренні один перед одним і тим, як кому визначив Господь, Церква здатна побудувати міцні душевні мости, якими можна ходити один до одного «в гості» з духовною їжею.

А ваша церква сьогодні де?

Михайло ЮНАКОВСЬКИЙ,
www.mihailyunakovsky.ru

**Той,
що наводить
мости**

Блага вість для хворих

У всі часи серед людей були ті, хто страждав від тяжких хвороб, не міг обійтися без сторонньої допомоги, хто нерідко відчував себе ізгоєм у світі, призначеному для здорових... Інваліди. Вони були і в Єгипті за часів Мойсея, і в Палестині за часів Ісуса. Що ж говорить про них Біблія? Чому взагалі народжуються на світ люди з тілесними вадами? Чи є сенс у їхніх стражданнях?

Хто робить німим?

Часто можна почути, що Старий і Новий Заповіти — дуже різні книги, тому що одна повідомляє про суворі заборони і покарання, а інша — про свободу і любов. Насправді, це твердження неправильне: в обох частинах Біблії йдеться про одного й того ж Бога, та й рід людський не сильно змінився за останні кілька тисяч років, так що можна знайти і полум'яні заклики до любові у Старому Заповіті, і суворі покарання — в Новому.

Але, дійсно, є такі питання, в яких Старий і Новий Заповіти помітно відрізняються один від одного, і одне з них — ставлення до інвалідів. Старий Завіт украй категоричний: священиком та левитом не може бути людина з фізичною вадою. Господь каже, що інвалід «до жертівника не приступить, бо вада в нім, і не збезчистить святині Моєї» (3 М. 21:23). Більше того, є й таке каліцтво, яке взагалі ставить людину поза межами Ізраїлю, обраного народу (5 М. 23:1). До того ж є цілий ряд шкірних хвороб (об'єднаних в українському перекладі загальною назвою «проказа»), які роблять людину ритуально нечистою і відкидають її з товариства. У свою чергу, хвороба або каліцтво, що не були зазначені, не вилучали людину з громади. Є приклади, коли

люди з серйозними тілесними вадами були не просто повноцінними, але дуже шановними членами суспільства:

патріарх Ісак до старості осліп (чим і скористався його син Яків), але не втратив свого авторитету; єдиний нащадок царя Саула, який залишився жити при дворі царя Давида і користувався, як ми сказали б сьогодні, чималими соціальними пільгами, — це Мефівозет, кривий із дитинства.

Найцікавіший приклад ми бачимо в житті видатного пророка Старого Заповіту — Мойсея. Бог послав його до Єгипту, щоб врятувати ізраїльтян від рабства, і він повинен був говорити до фараона, і своїх одноплемінників, але... Мойсей спочатку довго відмовлявся. По-перше, він просто не вірив в успіх цієї справи, але була ще одна причина. Він сказав: «О, Господи! Людина я не промовець... я важко говорю» (2 М. 4:10-11). Іншими словами, у нього був якийсь серйозний дефект дикції, він просто фізично не міг говорити перед натовпом.

І Господь послав назустріч Мойсею, що йшов у Єгипет, його рідного брата Аарона: «він буде тобі устами» (2 М. 4:16). Як дивно! Якщо Аарон може добре говорити, то чому ж Господь не посилає його? А якщо з якихось причин хоче послати саме Мойсея, чого не

виправляє його вади? Таке чудо було б справжньою дрібницею в порівнянні з чудесами, які будуть супроводжувати ізраїльтян...

Насправді вже тут, у Старому Заповіті, ми бачимо найважливіший принцип співробітництва: люди з фізичними вадами потребують допомоги інших, але й інші, виявляється, не можуть без них обійтися. Адже вся історія Виходу — це розповідь про те, як невеликий, пригноблений і роз'єднаний народ з Божою допомогою знайшов свою єдність і зміг впоратися з усіма бідами, що випали на його долю. Загалом, історія обраного народу — це зовсім не історія славних подвигів великих богатирів, як у героїчному епосі практично всіх інших народів. Це скоріше низка розповідей про людей слабких, які усвідомлюють свою слабкість, але безмежно довіряють Богові.

Встань та й ходи!

Коли ми читаємо Євангелію, неможливо не помітити одну незвичайну рису: саме хворі люди — у центрі уваги Ісуса. Інші Ісусові чуда (насищення натовпу п'ятьма хлібами, утихомирення бурі, навіть воскресіння дочки Яіра або

сина вдови, або Лазаря) — події рідкісні, викликані якоюсь особливою ситуацією. Зазвичай Він «ходив по всій Галілеї, по їхніх синагогах навчаючи, та Євангелію Царства проповідуючи, і вздоровлюючи всяку недугу, і всяку неміч між людьми» (Мт. 4:23). Саме це і стає одним із перших пунктів незгоди між Ісусом і фарисеями: чи вздоровляти годиться в суботу? «Встань, візьми ложе своє та й ходи», — так просто сказав Він одному вздоровленому (Ів. 5:8). Той встав і пішов — і вийшов подвійний скандал: мало того, що людина в суботу несла кудись свій вантаж, так ще, виявляється, й лікарську діяльність здійснювали в священний день відпочинку! Явне порушення правил.

Ісус відповів на подібні звинувачення: у суботу людина може допомогти навіть худобі; бо цей день саме для того, щоб творити добрі справи (див. Мт. 12:11-12). Пов'язану узами сатани дочку Авраама слід було негайно звільнити в цей день (див. Лк. 13:16). Насправді фарисеї не забороняли будь-яку лікарську діяльність по суботах: якщо життю людини загрожувала небезпека, усі інші правила переставали діяти. Але у випадку хронічного багаторічного, а то й вродженого захворювання — хіба не можна було почекати один-єдиний день? Що б змінилося, якби Ісус зцілив таку людину завтра?

Але Христос не може відповісти словом «завтра» на заклик виконати волю Отця. Це так само безглуздо, як сказати людині, що страждає від спраги: дам тобі напитися завтра. Така «допомога» за суворим розкладом виглядає скоріше знущанням.

Сьогодні багато заборон і приписів традиційних релігій здаються нам несучасними, незручними, занадто суворими, і ми обходимо їх заради власної зручності. На цьому прикладі Христос показує, що

саме може стати причиною повного скасування всіх подібних обмежень — це допомога людині, яка страждає.

Зрештою, смертельна або просто болюча хвороба змушує людей долати будь-які обмеження: з проханням про зцілення своїх близьких зверталися до Христа не тільки ізраїльтяни, але й римський сотник, і навіть язичниця фінікіянка. Напевно, не було на світі іншого такого приводу, який змусив би її вдатися з благанням до мандрівного юдейського проповідника, але коли йдеться про здоров'я дочки... І сьогодні люди нерідко вперше серйозно звертаються до Бога саме з такого приводу. Хвороба близького може стати сходиною, що приводить людину до віри.

Не маю людини...

Але чи завжди близькі поспішають на допомогу? Та й чи у всіх вони є? Євангеліст Іван оповідає про купіль неподалік від ерусалимських воріт, де чудеса відбувалися регулярно, хоч і не за розкладом: коли вода в купелі збурювалася, то це був знак, що на неї зійшов ангел, і перший, хто входив у купіль, отримував зцілення від будь-якої недуги. Не дивно, що біля купелі постійно було багато людей, які сподівалися на одужання. Христос, проходячи мимо, запитав одного такого страдника, чи хоче він одужати. Хворий відповів: «Так, Господи, я не маю людини, яка опустила б мене в купальню...» (Ів 5:7).

Євангеліст повідомляє нам, що у хворобі той провів тридцять вісім років. Тиждень за тижнем, місяць за місяцем він спостерігав одну і ту ж картину: при перших ознаках дива юрба кидалася у воду, кожен прагнув бути першим і розпихав інших, прямо як у сучасних телевізійних шоу. Зрозуміло, чим важчою була хвороба, тим менше було шансів виявитися першим, якщо тільки тобі не допоможе хто-

небудь із здорових. Цій людині ніхто не допомагав, так що шансів практично не було. Але він все-таки перебував біля купелі, оскільки тут була хоч і примарна, але все-таки надія.

Недужий отримав негайне зцілення від Христа. Він один із усього цього натовпу. Решта залишилися чекати наступного забігу за своїм першим місцем...

А ось ще одна історія про зцілення. Ісуса зустріли десять прокажених. Вони шанобливо дотримувалися дистанції і лише просили Його про допомогу. Ісус звелів їм йти до священників — Мойсеїв Закон вимагав, щоб саме священник засвідчив очищення від хвороби. Вони повірили Ісусу і пішли, а по дорозі помітили, що хвороба залишила їх. Подякувати Ісусові повернувся тільки один — і це був самарянин, представник ворожого для юдеїв і зневажуваного ними народу. Інші були юдеями. І поки вони всі були відкинутими, між ними не було особливої різниці. Але тепер юдеї мусили показатися священникам у Єрусалимському храмі, а самарянина б туди просто не пустили — от і довелося їм розлучитися.

Але саме ця розлука привела цього чоловіка до Христа уже не просто за насущною потребою, але за чимось важливішим і потрібнішим. «Йди; віра твоя спасла тебе», — такими словами проводив його Ісус (Лк. 17:19). Це він говорив не всім зціленим. Виходить, що зцілення було дано десятком, але тільки один отримав спасіння — той самий чоловік, який і здоровий залишився б відкинутим.

Хто згрішив?

Ми бачимо, що практично всі євангельські історії про інвалідів і тяжкохворих людей — це розповіді про те, як їх зцілив Христос. «Зцілення» — замислимося над цим словом. Саме його звучання

підказує нам: це відновлення цілісності людини, її духовного, душевного і тілесного здоров'я. Згідно з біблійним поглядом на світ, смерть, а значить і хвороби увійшли у світ через людський гріх.

Але якщо причина страждання — гріх, то, мабуть, кожен страдник несе покарання за якусь конкретну провину? Тому самому розслабленому, який пішов від Ісуса з ліжком під пахвою, пізніше Він сказав, зустрівши його в храмі: «Ось ти видужав, не гріши більше, щоб не сталось тобі чого гіршого» (Ів. 5:14). Щоправда, ці слова звучать вже після зцілення, і можна подумати, що перед людиною, яка здобула довгоочікуване здоров'я, виникло дуже багато спокус — про їх безпеки й попередив його Ісус.

Іншим разом Він проводить цей зв'язок між гріхом і хворобою більш прямим і безпосереднім чином. Коли до Нього принесли ще одного розслабленого, Він прямо сказав йому: «Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої» (Мт. 9:2). Сказав демонстративно, щоб усі знали про Його владу прощати гріхи, а не тільки зцілювати. І нам не залишається нічого іншого, як тільки визнати: так, у цьому конкретному випадку хвороба була наслідком особистих гріхів хворого. Та ми й з досвіду знаємо, що такі хвороби, як цироз печінки або наркотична залежність, виникають, як правило, унаслідок дій самої людини, усвідомлених і вільних. Цілком можливо, що іноді й каліцтво, та інший рід хвороби служать свого роду наслідком певних учинків самої людини, навіть якщо це і не очевидно з точки зору медицини.

Але ж ми знаємо про безліч випадків, коли страждає людина, яка не здійснила ніяких тяжких гріхів. Особливо яскравим прикладом служать діти: ну що вони могли накоїти такого, щоб покарати їх так жорстоко? А якщо вони вже

народилися інвалідами, то про які гріхи можна говорити — про гріхи під час внутрішньо-утробного розвитку плоду? Або так вони розплачуються за гріхи батьків? Але тоді це несправедливо щодо них!

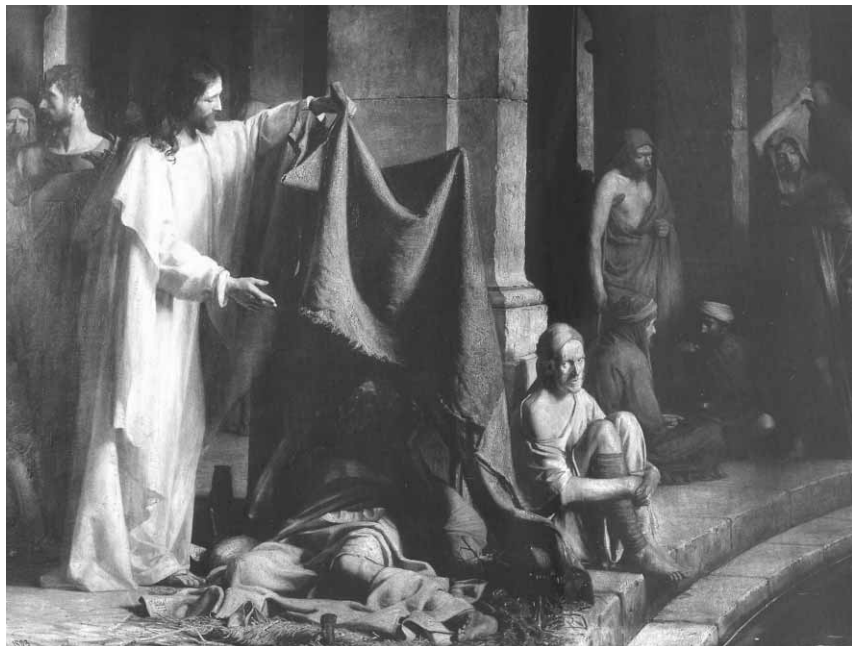
Євангелія не обходять стороною це питання. Іван розповідає, як одного разу Ісус проходив повз чоловіка, що був сліпим від народження. Учні Його запитали у Нього: «Учителю! хто згрішив: чи він, чи батьки його, що сліпим він родився? Ісус відповів: Не згрішив ані він, ні батьки його, але це для того, щоб на ньому діла Божі з'явилися» (Ів. 9:2-3). Він зцілив цю людину, той прозрів і увірував в Ісуса, причому набув таку сміливість і довіру до свого Спасителя, що без вагань визнав Його Сином Божим і сміливо відстоював свою віру перед старшими. За віру в Ісуса тоді вже відлучали від синагоги (по суті, робили людей такими ж ізгоями, якими були й хворі на проказу), так що навіть батьки цієї людини не наважувалися нічого сказати з цього приводу, але сам він був безстрашний.

Яка все-таки дивна відповідь: «Не згрішив ані він, ні батьки його...» Ісус не відповів учням на їх запитання: «за що», але Він відповів на інше,

не поставлене запитання: «Для чого страждання?» Уявімо собі, яке життя прожила б та людина, якби народилася зрячою. Ймовірно, все у неї склалося б вдало: одружився, народив би дітей, побудував будинок, працював би собі і радів життю. Можливо, він був би на диво порядною і чесною людиною, справжнім праведником. Але в його житті ніколи б не було цієї дивної зустрічі з Господом і Спасителем, йому б просто не було про що Його просити, не було б чого до Нього приходити.

Але страждання — це завжди таємниця самого страждальця, ми не маємо права тут ні про що судити. Зате до нас звернена інша частина слів Христа: «...щоб на ньому діла Божі з'явилися». Справи Божі — це зцілення або, щонайменше, допомога стражденим людям, і зовсім не потрібно бути чудотворцем, щоб робити такі справи. І коли людина починає так чинити, вона обов'язково переконається, як багато дає їй самій допомога цим людям, які, здавалося, не можуть дати нікому нічого — слабкі, як пастушок Давид, недорікуваті, як пророк Мойсей, але повні віри і надії, як той сліпонароджений.

Андрій Десницький

Три листочки осені

Матерям, що виховують дітей з особливими потребами, присвячується...

Спогад

Вітерець встеляє доріжку перед Нею осіннім золотом. Майстерно вирізьблені кленові листочки наввипередки нашіптують тільки їм відомі мелодії осені.

Майже щоденно, п'ять днів на тиждень, Вона приводить сюди найдорожче, що у Неї є — свою дитину. Саме тут, у навчально-реабілітаційному центрі, вони обоє зустріли Любов, Віру і Надію...

Білі, рожеві, фіолетові, червоні квіти космеї, сальвії привітно посміхаються Їй і вже вкотре дарують спогад...

Пригадує, як стояла із такими ж, як і Вона, жінками в черзі. На легких, мов хмаринки, подушечках лежали білесенькі сповиточки, перев'язані голубими, рожевими, білими, червоними стрічками. Ангел брав їх ніжно на руки і віддавав жінці, що підходила. У божественній величі був присутній Сам Творець, що вказувало на особливу важливість дійства, яке відбувалося в цю мить.

До одного сповиточка довго не підходили. Тільки тоді, коли Вона наблизилася, Творець взяв його на руки і підійшов до Неї. Із благоговінням передаючи Їй дарунок неба, Він ніжно усміхнувся (Вона це відчула кожною своєю клітинкою). А ще Вона почула голос: «Ця дитина чекала на Тебе. Тільки у Тебе є таке серце, яке зможе любити її так, як Я!»

На шляху до Бога

Події цього дня Вона пам'ятає щохвилино. Та найбільше, до дрібниць, запам'ятала вечір, коли вперше цей світ побачив її синочок.

Слова лікарів підтвердилися: дитина народилася неповносправною. Страшний біль її серця тої миті відчуло небо і зі співчуття заплакало важкими краплями дощу. Метнулася блискавка зі стогоном, здавалося, розірвала навпіл не тільки небесний простір, але й душу.

Цілу ніч Вона боролася зі своїми ж думками, мріями, сама з собою. Знала: якщо забере дитину додому, її покине людина, яку кохає. Просто піде назавжди з її життя. Коли залишить сина тут, то залишить тут і себе, по-іншому не зможе жити...

Важкі пологи, довга ніч боротьби забрала сили...

Розплющила очі і побачила, як несміливо, чи то боячись її потривожити, чи, може, побачити в її очах одне з рішень, у вікно палати зазирає сонце.

Кімната наповнилася світлом, а життя наповнилося змістом. Її рішення не змогли б змінити ніякі апеляційні суди. Вона знала — на Її боці найвищий суд — Божий.

Прозріння

У дитинстві Вона часто дивилася на небо. Дуже любила розглядати хмаринки, різноманітні за формою, які були схожими на чудернацьких тваринок.

Відтоді пройшло більше двадцяти років, а Вона й тепер подовгу вдивляється в небесну височинь і з болем у серці запитує: «Чому, Господи?»

У відповідь — мовчання: важке і нестерпне. І тоді Вона плаче гірко... і тихо. Так тихо, що не чує ніхто. Навіть Господь?

Промінь сонця з самого ранку заграє з Нею, ніби випрошує усмішку. Дивно... Вона усміхається...

Чому? Глянула на сина, що спить, носиком притулившись до подушки. Згадала вчорашню розмову із сусідкою. Особливо з пам'яті виринули слова: «Щаслива Ти, бо знаєш для кого живеш...»

Сонячне проміння ніжно гладило Її голову, руки. На мить здалося, що воно торкнулося серця...

«Прости, Господи!»

*Софія
ПРОКОПЧУК*

* * *

Думки й слова — дві грані, дві межі.
Які ви схожі — і тим більш далекі!
Як стежки дві: від розуму й душі,
Як два крила злетілого лелеки.
Там тільки правда, де слова — думки,
Тоді вони воістину правдиві:
Слова в думках — троянди пелюстки,
Перо у барвах істинних мотивів.
У морі слів, де почуття — це сніг,
Як підібрати правильні, дотепні?
Багато справжніх й правильних є слів,
А де є правда, там і слів не треба.

Пілігрим

На крилах вранішніх вітрів
Летів я до морів далеких,
Як від гнізда свого лелека
До незнайомих берегів.

Я заблукав посеред скель,
У темнім мороку безмежнім.
Палив мости, фортеці, вежі
Один у вихорі пустель.

Та Ти й тоді за мною стежив
З небесно-зоряних осель.

В пустелі квіти проросли,
Темряву світло розігнало,
З руїн моє життя постало,
Зі скель джерела полились.

Я встану рано на зорі
Тобі хвалу, Святий, віддати!
Ти вже спішиш мене вітати
Й ласкаво дивишся згори.

Каміння

Ні сердець, ні ключів, ні замків.
Рак ілюзій свідомість душить.
Душам хочеться терпкої груші,
Замість млості солодких слів.

Ні води, ні вогню, ні громів —
П'є самотність німе каміння.
Тихий стогін не-по-розуміння
Сірим вовком по чорній землі.

Ні розмов, ні промов, ні молінь.
Обійшовши все потрясіння,
Не встають уночі із колін,
Душі в пошуках Бога й спасіння!

Надія

Буває часом, що вночі зоря
Впаде в долоні вогником блакитним
І не згорить, як іскорки згорять, —
Тремтить в долонях, мов троянда квітне.

Тремтить вона, а в ній життя твоє
Прозорим променем весни світає
І щось нове, незвідане встає
У світлі тім трояндовім, безкраїм.

Вогонь отой, ясний, не розгуби,
Неси його в долонях через роки.
Він щастя принесе для тих,
Хто йде в тернисту вибиту дорогу.

Бо зацвітуть трояндові сади,
І запашні вітри на них повіють,
А зірка буде знов і знов світить,
Вселять в серця трояндову надію.

* * *

Пориви вітру задувають зблиски неба.
Димлять шляхи у вербах із зірок.
Ми крок за кроком робим перший крок —
І врешті-решт приходимо до Тебе.

Пориви вітру обдувають квіти,
Дерева віти підіймають вгору.
Нас кожна хвиля закидає в море —
На березі шукань ми просто діти.

Пориви вітру задувають літо.
Вербовий сум оспівує лелека.
Ми спішимо щодня в шляхи далекі,
А нам — у НЕБО, у СВІТАННЯ, в СВІТЛО.

* * *

Я говорю до Тебе — це молитва,
Говориш Ти — я повна каяття.
Ми розмовляємо з Тобою — це життя,
Ми мовчимо з Тобою — в серці битва.
І голос з неба — так, я буду жити!
Ця мить молитви — двох світів злиття,
А без молитви мить — саме гниття.
О, як Тебе я можу не любити!

Нервові крапки

Космічний гуркіт в одночассі.
Невільна єдність втрат-дарів.
Свобода крові. Свобода руху.
Кроляча боязнь. Обстріл духу
Від калабань аж до морів.

Космічний гуркіт одночасся.
Б'є дзвін в планету голубу.
Кривавих лун одводять кроки.
Вогонь звело космічне око
На одчайдушну боротьбу.

Поетична сторінка

* * *

Іду з березами в сережках сонячних,
Збираю верес у дощах,
Іду за квітами, а серцю боляче,
Але й спокійно — це життя.

Шукаю ніжності. І серце світиться,
Берези хиляться під вітру спів —
Це щастя сонячне. Мені не віриться:
Хто серце стомлене теплом зігрів?

Віршами тихими, стежками ранніми
Біжить любов моя, любов моя —
Це щастя сонячне, нехай і зранене,
Несе до вічності моє життя.

* * *

Схиляюсь, Господи, до Тебе,
Я йду до Твого вітваря,
До зір незайманого неба,
Де світиш Ти — моя Зоря.

Іду... Надламана й розбита,
Не подолати біг життя,
Життя, що ще не пережито,
Неперековані літа.

Нехай в Тобі потішу душу!
Нехай забудеться біда!
Тобі, мій Боже, не байдуже —
Про біль мій, Господи, згадай...

Візьми мене, прошу, на крила
Й до Себе тихо пригорни,
І в серце стомлене, безсиле,
Надію на життя вдихни!

Олеся БІЛОУС

Нарікання

Ви ніколи не замислювалися над тим, як часто людина нарікає, виявляючи невдоволення з того чи іншого приводу? Запитайте першого, хто вам трапиться: «Як справи?» — і у відповідь ви почуєте стільки нарікань, а то й відвертих проклять на адресу мнених винуватців усіх людських бід, що життя видається безперервною чорною смугою, у якій немає жодного промінця радості. Люди невдоволені, роздратовані всім на світі і звинувачують у всіх своїх бідах кого завгодно, починаючи від свого начальника на роботі і закінчуючи президентом. А часто й узагалі гнівно вигукують: «І куди тільки Бог дивиться?! Чому не припинить це безглуздя і не покарає беззаконників, які розікрали і збаламутили всю країну?»

Що й казати, жити тепер переважній частині нашої країни надзвичайно важко. Про інші країни судити не бе-

реть, оскільки там не була, але думаю, і в благополучній Америці у кожної людини різноманітних життєвих проблем вистачає. Скрізь є невдоволені і такі, що нарікають, але тепер мова не про них, а про саму природу нарікання, в основі якого лежить бунт, повстання проти існуючого стану справ і ситуацій, що склалися.

Здавалося б, чого не вистачало Єві в райському саду? Споживай собі плоди землі, насолоджуйся життям, розважайся з милими звірятами. Та ні ж бо — посіяне сатаною зерно цікавості змішалось з наріканням: і чому, власне, Бог заборонив їсти чудові плоди з дерева, яке було придатне для їжі, приємне для очей і жадає, тому що дає знання? (1 М. 3:6). «І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв».

Ми нарікаємо тоді, коли хочемо, щоб усе було по-нашому. А якщо щось у житті відбу-

вається не так, ми одразу ж виявляємо невдоволення, бурчимо, обурюємося, гніваємося. І якби справа обмежувалася тільки цим! Ні, ми намагаємося самостійно виправити становище, зірвати з дерева заборонений плід, наламати купу дров, втонути в глибинах гріха і беззаконня, а звідти гнівно вигукувати: «Та де ж той Бог? Невже Він не бачить, що діється довкола?!»

Бачить, дорогі мої, та й ще як бачить! «Хіба Той, що ухо щепив, чи Він не почує? Хіба Той, що око створив, чи Він не побачить?» (Пс. 93:9). Саме так говорить про це Священне Писання. «Я весь день простягав Свої руки до люду запеклого, що він, за своїми думками, дорогою ходить недоброю, до народу, що в очі Мене прогнівляє постійно...» (Іс. 65:2-3). Це слова Самого Господа, який відповідає на безвідповідальні і гріховні дорікання невдоволених! «Ви беззаконня орали, пожали ви кривду, плід брехні споживали, бо надіявся ти на дорогу свою» (Ос. 10:13).

Як необачно кидають люди дорікання в обличчя Всевишньому! Послухати деяких, то пора б уже Богові прийти і спелити Своїм гнівом усіх беззаконників, лихварів та грішників. Усіх? А цікаво було б дізнатися, до кого залічує себе людина, яка прагне помсти? До грішників? Аж

ніж ні, а, як правило, до страждальців, безвинно пригноблених і образених. Таким хотілося б сказати одне: єдиним невинним страждальцем, жертвою за гріхи світу був Божий Син — Ісус Христос. Покарання за наші беззаконня впало на Нього, всю лють Божого гніву за грішне людство прийняв на Себе наш Спаситель Ісус. Бо хто з нас без гріха, без єдиної плямки пороку? Немає таких, а отже, прикликаючи кару небесну на голови грішників, люди, по суті, прикликають її на самих себе.

Можливо, хтось заперечить і скаже: той-то чи той-то грішить більше, ніж я, я ж ніяких особливих злочинів не роблю. Але суть у тому, що в Бога нема для гріха «табелі рангів»; будь-який гріх в очах святого і праведного Господа однаково мерзотний: чи то крадіжка яблука з сусідського саду чи привласнення мільйонів з державної казни. І якщо заплата за гріх — смерть, то її однаковою мірою заслуговують як перший, так і другий грішник.

То що ж з цього випливає? Красти і грішити більше, покарання все одно невідворотне? Їж, пий, веселися, бо завтра помреш? Ні, не дратуй Господа, бо, крім покарання, ми в Нього не заслужили нічого. Замисліться: що кожен з вас особисто зробив для Бога? Сходив у церкву на недільне богослужіння? Сказав: «Слава Богу»? Подав монету вбогому чи поклав у ящик для пожертвувань? І лише за це Бог має вважати нас праведними? Але в Біблії написано: «Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому? Або хто давніш Йому дав, і йому буде віддано?» (Рим.11:34-35).

Виятково Божою милістю у нас ще є можливість усвідомити, що в усьому, що відбувається довкола нас, винні передусім ми самі. В Едемському саду люди вперше почали нарікати на святого і праведного Творця. Тепер уже нічого не

виправити і нарікати немає сенсу, тим більше на Бога. Світ лежить у злі, й вирок для нього — смерть! Але є Той, Який перемиг світ ціною Своєї смерті на хресті Голгофи. Це Ісус Христос. Божий Син прийшов у гріховний світ, прийнявши тіло грішних людей, але Сам залишився безгрішним. Він добровільно приніс Себе в жертву за гріхи кожного з нас, щоб нам не терпіти вічних мук. Але за однієї умови: якщо ми так само добровільно відмовимося від своєї гріховності і попросимо у Сина Божого милості, прощення і оправдання.

«Сійте собі на справедливість, за милістю жніть, орите собі переліг, бо час повернутись до Господа, ще поки Він прийде і правду лине вам дощем» (Ос. 10:12). І тоді в житті вашому не буде місця для нарікання та невдоволення.

Сміліше, друже! Втамуй свою гординю, яка також є гріхом перед Господом, схилися в молитві покаюння перед сповненим любові Творцем, Отцем небесним. Він не жертви шукає, а милості, не кару прагне, а любові. Свою любов до нас Він довів тим, що не пожалів Сина Свого, пославши Його на смерть, страшну та болючу. Довів любов і відданість і Сам Син, Господь Ісус, Який пройшов хресний шлях до кінця без нарікань і, вже розіп'ятий, благав Отця: «Прости їм, бо вони не знають, що чинять» (Лк. 23:34).

А ти, людино, чим доведеш свою любов до Господа? Чим віддячиш Тому, Хто у Своїй безмірній любові першим простягнув Тобі руку спасіння? Наріканням, впертістю і гординою гріховною чи смиренням впокореного серця і щирими сльозами розкаяння?

Бог любить тебе і хоче простити, але прощення без покаюння не буває. Твоя черга, людино, зробити крок назустріч Богові!

Світлана ТИМОФЄЄВА

Що таке справедливість?

«Так не чесно», — цей гнівний вигук, що так часто зривається з наших уст, може стати серйозним бар'єром у наших стосунках з Богом.

Це крик протесту не раз я чула з уст нашого старшого сина. Тому одного разу, зробивши глибокий видих, я посадила його біля себе і сказала, що розумію його почуття. Я запитала його: хіба це чесно, що мені доводиться прибирати після всіх, мити посуд, прати одяг, якого я не бруднила.

Він посміхнувся і, погладивши мене по руці, сказав: «Мамо, то змусьмо наших малюків прибирати всі іграшки, а самі почитаймо книжку».

Я зрозуміла, що нічого не досягнула цією розмовою. І тоді запитала: «А хіба чесно, що Ісус помер на хресті, якщо Він не зробив нічого поганого?» На якусь мить син знітився, а потім сказав зовсім іншим тоном: «Ні». — «Бог не просив Ісуса помирати, тому що це було чесно. Ісус учинив так тому, що це було справедливо. Він помер, щоб спокутувати гріх людини. Життя, сину, нечесне, але Бог справедливий!»

Я бачила по очах свого сина, що зерно істини посяно в його серце і розум. Це один із тих дорогоцінних моментів, коли ви без тіні сумніву знаєте, що ваша дитина зрозуміла те, що ви хотіли їй сказати.

Щодня люди у всьому світі заявляють про свої «права». У чому різниця між такими поняттями, як «чесно» і «справедливо»? Яке з них має для вас більшу цінність. Дозвольте Богу вирішувати, що у вашому житті чесно, а що справедливо.

Місії «Голос надії» - 20 років

Із 14 до 16 липня на території табору в селищі Олександрія, що на Рівненщині, проходила щорічна конференція місії «Голос надії». Цього року вона була ювілейною — найбільшій місії Церкви ХВС України виповнилося 20 років. Утворена в бурхливий період перебудови невеликою групою молодих ентузіастів, вона виросла в потужну організацію з колективом понад 360 чоловік. До сьогодні головною метою «Голосу надії» була і є проповідь Євангелії та утворення нових церков.

Першими місіонерськими точками місії були Карелія, Нижньгородська область, Комі Республіка, Удмуртія, Татарія та Якутія. Там молоді юнаки та дівчата працювали ще до створення місії, за власний кошт, без будь-якої підготовки, маючи на озброєнні лише ентузіазм та палке бажання проповідувати Добру Новину. Зареєстрована у 1990 році, Луцька місія «Голос надії» об'єднала цих людей і дуже швидко розширила географію своєї діяльності. На середину 90-х років місіонери

працювали у десятках регіонів Росії — від Карелії до Сахаліну, від Воркути до Абхазії. Пізніше — в Україні, Болгарії та Польщі.

Понад 500 делегатів конференції, а також багато гостей зібралися, щоб згадати і підсумувати пройдений шлях, визначитися, як працювати далі, і просто поспілкуватися з одnodумцями. Тут були і місіонери (ті, які починали працю 20 років тому, і ті, які трудяться нині на місіонерських нивах Росії, України, Болгарії та Польщі) і служителі церков, і прості християни, які своїми жертвами та молитвами підтримують Божих посланців, і молодь, яка відчуває у своєму серці поклик до місіонерської праці.

Здавалося б, з погляду світової історії, 20 років — це зовсім небагато. Але для певного покоління людей — це досить суттєвий відрізок часу. Перші місіонери, які в юності виїхали на працю, тепер уже поважні, мудрі, іноді сивочолі служителі, за спиною яких — молода армія з понад 350 місіонерів. Вже навіть діти деко-

го з них продовжують працю своїх батьків.

«Ми щасливі не тому, що святкуємо сьогодні ювілей, а тому, що до цього часу допоміг нам Господь, і ми вдячні Йому за це», — такими словами розпочав конференцію директор місії Микола Синюк. Ті слова перегукуються з девізом цьогорічної конференції, що не раз звучав із уст місіонерів, які ділилися свідченням про свою роботу: «Не нам, Господи, але імені Твоєму слава!»

Нелегко добиратися буранами до чумів оленярів у Комі чи до віддалених сіл Іркутської області, нелегко протистояти марійському язичництву чи забобонам, яким вірять жителі Івано-Франківщини чи Сумщини, нелегко чинити опір мусульманству в Татарії чи в Криму, нелегко розбивати твердині комуністичного світогляду на Луганщині чи атеїстичні стереотипи, яких тримаються жителі Нижньгородської області, — але місіонерам це під силу, оскільки їх провадить Господь.

Як стверджують самі місіонери, вони у будь-який спосіб

намагаються зробити Євангелію загальнодоступною для всіх людей, навіть якщо для цього потрібно переступити через свої плани, свої бажання і свій характер. І найбільшою втіхою для них є бачити, як Господь змінює людей — звільняє від алкогольної чи наркотичної залежності, відновлює розбиті сім'ї, зцілює від невиліковних хвороб, наповнює серця людей миром, а життя сенсом. Саме про ці зміни свідчили місіонери та християни з місіонерських церков. Усі ці свідчення зрештою підсумовувалися словами девізу: «Не нам, Господи, але імені Твоєму слава!»

З ювілеєм місіонерів привітали голова церкви ХВС України єпископ Михайло Паночко, його заступники у регіонах Віктор Боришкевич та Юрій Веремій, старший пресвітер церков Волині, яка є колискою місії, Михайло Близнюк, євангеліст Славик Радчук, люди, які стояли біля витоків створення «Голосу

350 працівників, зусиллями яких утворено 380 церков та груп, що налічують понад 6680 членів. За час діяльності місії придбано чи побудовано 162 молитовні будинки. У місіонерських церквах та групах діє 182 недільні школи, де навчається 2357 дітей, у 380 навчальних закладах проводяться уроки з вивчення Біблії, лекції з профілактики СНІДу та впровадження здорового способу життя. У понад 90 літніх таборах, організованих місіонерами, щороку мають змогу відпочити діти з малоза-

безпечених та неблагополучних сімей. Місіонери організували 14 реабілітаційних центрів для алкоголе- та наркозалежних, де вже пройшли реабілітацію понад 2050 людей. Євангелізаційні заходи проводяться також у 27 тюрмах.

На початок 2010 року місіонерська праця здійснюється у 506 населених пунктах. Ведеться робота з інвалідами, зокрема з глухими та сліпими людьми, із сиротами та бездомними, з малозабезпеченими та неблагополучними сім'ями (зокрема з родинами, де

є алкоголіки та наркомани). У своїй праці місіонери використовують ЗМІ (радіо, телебачення, інтернет), видають 9 періодичних видань.

Із фоторепортажем із ювілейної конференції можна ознайомитися на сайті www.blag.org.ua

надії», зокрема Петро Янюк, Іван Чоботарьов, Сергій Лінник та інші. До привітань приєдналися також служителі Російської Церкви ХВС — Володимир Мурза, Назар Рециковець та Василь Євчик, який вручив грамоти-подяки від Російської церкви п'ятьом місіонерам, які багато років працюють на місіонерських полях Росії.

Нині у місії працює понад

ХІІІ з'їзд молоді

З 6 до 13 липня на Житомирщині тривав ХІІІ З'їзд молоді Церкви християн віри євангельської України. «Бо я не соромлюся Євангелії» — ці слова Святого Письма стали гаслом форуму, який об'єднав понад 4 тис. християн з усіх куточків України, а також гостей з Росії, Білорусі, Литви, Молдови, Польщі, Чехії, Канади, США та інших країн.

Традиційно на відкриття з'їзду прибуло багато високопосадовців. Цьогоріч гостей молодіжного форуму вітали попередній голова Державного комітету України у справах національностей і релігій Юрій Решетніков, голова Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький, народний депутат України Павло Унгурян. Обласну владу представляли завідувач сектору у справах релігій та національностей Житомирської облдержадміністрації Олександр Пивоварський, голова Малинської райдержадміністрації Сергій Стельмах, заступник Малинської район-

ної ради Марія Насікамова, голова Ворсівської сільської ради Петро Підручний.

«XX століття — століття втраченого сорому. Не соромляться ходити напівроздягненими, але соромляться молитися, ходити до Церкви. Перевернутий розум — ось що керує сьогодні багатьма людьми. Але хто стане проти цього духовного геноциду? Єдина інституція, що була, є і буде протистояти всякому злу — Церква Ісуса Христа», —

наголосив старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко, відкриваючи з'їзд.

Прикладом справжньої християнської любові, міжконфесійного єднання у Христі стала участь у відкритті з'їзду протоєрея Богдана Бойка, настоятеля Свято-Михайлівського собору УПЦ КП з м. Житомира, члена синодальної комісії з питань молоді, який також із фестивальної сцени привітав п'ятидесятницьку молодь.

У Києві пройшло розширене засідання відділу освіти Церкви ХВСУ

У Києві в приміщенні канцелярії ЦХВСУ пройшло розширене засідання відділу освіти за участю обласних керівників відділів освіти, керівників навчальних закладів, керівництва ЦХВСУ. На зустрічі були представлені 23 області України. З привітальним словом до присутніх звернувся старший єпископ ЦХВСУ М.С. Паночко.

Перший заступник старшого єпископа ЦХВСУ М. П. Синюк представив нового керівника відділу освіти — Віктора Володимировича Вознюка. Микола Петрович проінформував делегатів про стан справ у відділі освіти. Керівники обласних відділів розповіли про роботу, яка ведеться на місцях, інформацією поділилися представники навчальних закладів ЦХВСУ.

На розширеному засіданні були підняті питання, які стосувалися навчального, академічного та інформаційного напрямків відділу ос-

віти. Жваве обговорення цих питань підтвердило їхню актуальність. Проте пріоритетним напрямком роботи буде церковна освіта. На цьому наголосив новий керівник Віктор Вознюк, який представив концепцію розвитку відділу освіти: «Ми сьогодні маємо провести в нашому братерстві програму «духовного мінімуму», де будуть викладені доступною мовою найнеобхідніші теми. І наше головне завдання — донести цей курс до кожного віруючого». Віктор Володимирович в деталях окреслив послідовні кроки реалізації програми. За його ініціативою та підтримкою учасників засідання, була створена робоча група з підготовки курсу «духовного мінімуму». Відповідальним за роботу групи був призначений Ігор Сергійович Капустін.

На засіданні Віктор Вознюк представив нового адміністратора відділу, Василя Васильовича Попудника, який вестиме організаційну частину роботи відділу.

Валентин Опря

Всесвітня п'ятидесятиницька конференція

24-27 серпня в столиці Швеції, у широковідомій церкві «Філадельфія», яка була заснована піонером п'ятидесятиницького руху в Швеції Леві Петрусом і в ці дні святкувала свій 100-річний ювілей, пройшла 22 Всесвітня п'ятидесятиницька конференція. Її учасниками стали понад 1500 п'ятидесятиницьких священнослужителів із понад 70 країн світу.

Загальна тема конференції «Споряди себе, інших та Церкву» змусила організаторів шукати промовців, які могли б запропонувати учасникам найкращі інструменти для служіння, спонукати їх до більшої ревності та посилити

їх мотивацію в служінні.

Україну представляла група священнослужителів на чолі зі старшим єпископом ЦХВЕУ М. С. Паночком. «Зібрання такого рівня дозволяють нам побачити стан Церкви Христової у світовому масштабі. Ми вдячні Богові за зростання християнських церков у Латинській Америці, Африці та Азії. Серйозне занепокоєння викликає стан п'ятидесятиництва в Західній Європі, що розташована так близько до нас. Думаю, прийшов час надсилати більше місіонерів до західних країн», — аналізує старший єпископ.

Крім загальних засідань, учасники мали секційні засідання та цілий ряд регіональних та тематичних робочих зустрічей. Представники країн

СНД змогли обговорити питання співпраці з місією «Світло для народів» і намітити заходи щодо досягнення малих народів Євразії.

«П'ятидесятиницька Європейська Спілька (Pentecostal European Fellowship), Президіум якої провів своє чергове засідання 23-24 серпня у Стокгольмі, по-новому відкриває для себе східноєвропейське п'ятидесятиництво. Членами Президіуму обрано М. Паночка (Україна) та В. Павловського (Молдова). Наступні загальноєвропейські заходи плануються в Молдові та Україні весною та осінню 2011 року відповідно», — повідомляє пастор Ю. Кулакевич, завідувач відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків ЦХВЕУ.

В Олександрії відбулося розширене засідання Комітету Церкви ХВС України

У християнському таборі, що знаходиться у селі Олександрія (Рівненська область), відбулося розширене засідання Комітету Церкви ХВС України. Зазвичай такі одноденні засідання, на яких вирішуються поточні загальноцерковні питання, відбуваються 4-5 разів на рік і проходять у канцелярії ЦХВЕУ. До складу Комітету входять: старший єпископ Церкви, його заступники, члени Ради старійшин, старші пресвітери областей (з областей із великою кількістю церков — і їхні заступники), завідувачі відділів Церкви ХВСУ, редактори центральних видань. А цього разу до них долучилися і їхні дружини.

Розпочалася зустріч загальним богослужінням, на якому проповідували старший пресвітер Рівненського об'єднання церков ХВС Віктор Боришкевич та старший пресвітер об'єднання церков ХВС

Львівщини Роман Ляховський. А старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко провів для присутніх семінар на тему «Сім'я служителя». Після цього був вечір вільного спілкування, де присутні могли познайомитися з дружинами служителів, почути коротку інформацію про їхні сім'ї. Приємною несподіванкою стало для кількох подружніх пар, які саме цього дня відзначали річницю одруження, привітання від імені усіх присутніх. І, звичайно ж, були молитви: молитви подяки Богові, мо-

литви за конкретні проблеми, за зцілення.

Наступного дня до обіду проходило робоче засідання членів Комітету.

А дружини служителів у той час мали можливість у невимушеній, сестринській атмосфері поспілкуватися між собою, більше познайомитися, поділитися думками, досвідом.

На закінчення була звершена молитва благословення за усіх учасників зустрічі, їхні родини, за церкви об'єднання, за Україну та владу.

Тиждень протестантизму в Львівській області

З 4 до 8 жовтня у Львові проходив культосвітній тиждень «Протестантизм в Україні в пам'ятках історії та культури». Його організували для працівників музеїв та інших навчальних закладів культури Львівський музей історії релігії та Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв.

7 жовтня у рамках цього заходу відбулося знайомство учасників форуму з обласним об'єднанням Церкви ХВС. Проходила зустріч у приміщенні Львівської богословської семінарії (ЛБС). Присутніх вітав старший пресвітер львівського об'єднання церков ХВС Р. Ляховський. Проректор семінарії П. Ониськовець розповів про діяльність ЛБС, її структуру та історію, провів для гостей екскурсію семінарією та храмом «Голгофа».

Після цього академічний декан Н. Туз розповів про освітню програму семінарії.

Директор недільних шкіл В. Сидорчук представив дитя-

чий відділ обласного об'єднання ЦХВС.

А. Гук, перший заступник старшого пресвітера об'єднання церков ХВС Львівської області, запропонував короткий огляд служіння церков ХВС Львівщини.

Враженнями від побаченого та почутого поділився у своєму виступі Микола Хмільовський, завідувач науково-методичного відділу музею

(музей релігієзнавства у Львові): «Дуже насичений, змістовний, корисно проведений час, заслуговує нашої щирої подяки. Ми працюємо вже у третій церкві, і кожна церква ставиться до нас з любов'ю і з пошаною, і це дуже добре. Щиро дякуємо вам за такий чудовий прийом».

Валентин Опря

Анонс

Читайте в наступному номері:

**“Як личить
святим...”**

*Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте*

Працівники журналу «Благовісник» потребують Вашої підтримки, Ваших молитов та Вашої допомоги.

*Ми чекаємо на Ваші листи, побажання, зауваження, матеріали, які зможемо використати у наступних номерах.
Божих Вам благословень!*

Звіщаємо вам життя вічне,
що в Отця перебувало й з'явилося нам.
1 Івана 1:2

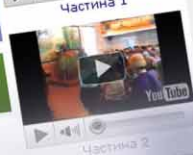
- Головна
- Про нас
- Останній номер
- Архів номерів
- Статті
- Замовити журнал
- Пожертвування
- Інтернет-ресурси
- Гостьова книга
- Новини Церкви ХВЕУ
- Актуальне запитання

Головна
20 років Конференція місії "Голос надії"
Новини Церкви ХВЕ України

Оновлено 23.10.2010
29-30.10.2010. У Львівській області пройшла зустріч християн, які покаялися у місцях позбавлення волі (фото)
22.10.2010. Керівники євангельських протестантських Церков України підтримали Резолюцію Симпозіуму «Морально-етичні аспекти штучного переривання вагітності»
15-16.10.2010. У Криму пройшов дводенний семінар для пасторів та лідерів служби (фото)
10.10.2010. Святкування Всеукраїнського Дня подяки (фото) **Оновлено!**
4-8.10.2010. З 4 по 8 жовтня у Львові проходив тижневик «Протестантизм в Україні у пам'ятках історії та культури». (фото)
5.10.2010. У Києві відбулася робоча зустріч керівників навчальних закладів ЦХВЕУ (фото)
Читати новини за вересень 2010...

MalinFest XII з їзд молоді ЦХВЕУ
Вийшов друком черговий номер "Благовісника" (2,2010)

Твоє явне, тобто те, що бачимуть у твоєму служінні інші люди, залежить від твого таємного, на яке дивиться Господь.
Олександр БАБІЙЧУК

Читайте "Благовісник"

у мережі Internet

- ✓ Найцікавіші матеріали в текстовому форматі
- ✓ Архів журналів за попередні роки у PDF форматі
- ✓ Найсвіжіші новини Церкви ХВЕ України
- ✓ Фоторепортажі з місця подій
- ✓ Найповніший список інтернет-ресурсів ЦХВЕУ

**ЯКЩО БУДЕШ СЛУЖИТИ
ТИ ГОСПОДЕВІ,
БОГОВІ СВОЄМУ,
ТО ВІН ПОБЛАГОСЛОВИТЬ
ТВІЙ ХЛІБ
ТА ВОДУ ТВОЮ...**

Вихід 23:25

